

Ple~~z~~andte verhalenbundel

Legende

In Plezand worden artikels, spelletjes en activiteiten meestal aangeduid met icoontjes die de leeftijdsgroepen voorstellen.

Ebbie

2,5 - 4 jaar

Wendy

4 - 6 jaar

Oskaar

6 - 7 jaar

Jef

8 - 10 jaar

Pablo

10 - 12 jaar

Hoe het allemaal begon...

Wat begon als een droom, om de jeugd van Koksijde op de hoogte te houden van het laatste nieuws en van alle evenementen, groeide uit tot PleZand. Een magazine voor kinderen en jongeren. En vanuit die droom stapte de plezierige bende recht onze harten in, klaar om elk evenement onvergetelijk te maken.

Ebbie, Wendy, Oskaar, Jef en Pablo kwamen tot leven en verzeilden in allerlei situaties – telkens met een Koksijds tintje natuurlijk.

Ben jij klaar om mee te vieren?

Laat je meevoeren door de avonturen die de plezierige bende beleeft.

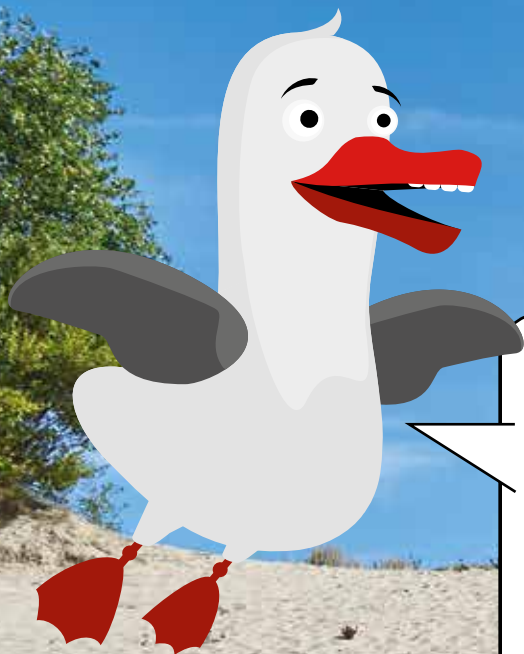

Even voorstellen...

Ebbie, Wendy, Ooskaar, Jef en Pablo zijn 5 plezante vrienden die samen heel wat avonturen beleven. Wil je meer weten over hen? We zetten ze alle 5 op een rij. Je komt hen vast en zeker nog tegen in Koksijde.

Groetjes uit Koksijde!

Jef

Leeftijd: een mysterie

Is een echte Koksijdenaar (zoals Ooskaar)

Schoenmaat: 56

Jef is de oudste van de bende en ook de meest 'wijze'. Hij blijft altijd rustig. Jef kent de streek en de streekgerechten als zijn broekzak. Hij is de beste gids van Koksijde. Niet moeilijk als je alles vanuit de lucht ziet. Hij is ook een goede kok. Nieuwe smaken en gerechten uitproberen, doet hij graag. Naast lekker eten, is hij dol op vliegen. Piloot worden? Daar twijfelt hij toch aan. Hij wil trouwens dicht bij zijn beste vrienden blijven en zeker bij Wendy. Hij vindt haar schattig en sierlijk, alleen is hij niet zo gek van shoppen ... Zou Wendy hem ook leuk vinden?

Ooskaar

Leeftijd: 2 jaar en 7 maanden

Geboren in Koksijde

Schoenmaat: 6 x 22

Ooskaar is de zotste van de bende. Hij bedoelt het altijd goed, maar komt soms als een echte brompot over. Hij vindt zichzelf heel handig, alleen loopt er regelmatig iets fout. Dat komt door zijn scharen, niet altijd even gemakkelijk om iets voorzichtig vast te pakken. Zeker als Wendy in de buurt is, moet hij opletten. Het liefst van al blijft hij thuis in de zetel liggen. Van reizen en uitstappen houdt hij niet echt. Thuis is lekker veilig. En thuis kan hij aan de slag in de garage om nieuwe dingen uit te testen. Ooskaar is dus een echte huiskrab.

Wendy

Leeftijd: wil ze niet zeggen
Gemaakt in Brussel (ze spreekt nog
altijd een beetje Brussels)
Schoenmaat: draagt 1 lange laars, maatje 32, op feestjes

Wendy is een beetje verliefd op Jef, maar ze durft dit niet zeggen. Hij heeft haar ooit gered toen ze verdwaalde in de duinen. Wendy houdt van winkelen en is verzot op kleren. Ze koopt het hele jaar door nieuwe kleren, maar in de solden is ze niet te houden. Dan vliegt ze als een wervelstorm door de winkelrekken. Wendy moet altijd opletten dat haar 'draad' niet breekt. Anders waait ze weg. Daardoor is ze een beetje bang van Oskar, want hij zwaait altijd zo wild met zijn scharen.

Ebbie

Leeftijd: onbepaald
Aangespoeld in Koksijde
Schoenmaat: ongeveer een diep soepbord

Zoals je ziet, is Ebbie een golfje. Hij kan zich maar moeizaam op land verplaatsen, maar is een snelheidsduivel in het water. Net als Pablo houdt hij niet van de winter. Logisch, want als het te koud is, bevriest hij. Ebbie is een plaagstaart. Hij maakt graag grapjes en is er altijd bij als er iets geeks gebeurt. Met Ebbie in de buurt is het altijd 1 april. Ebbies droom? De hele wereld rondzwemmen, van de Atlantische tot de Indische oceaan. Daarvoor moet hij wel nog een beetje oefenen. Je vindt hem dan ook vaak aan zee.

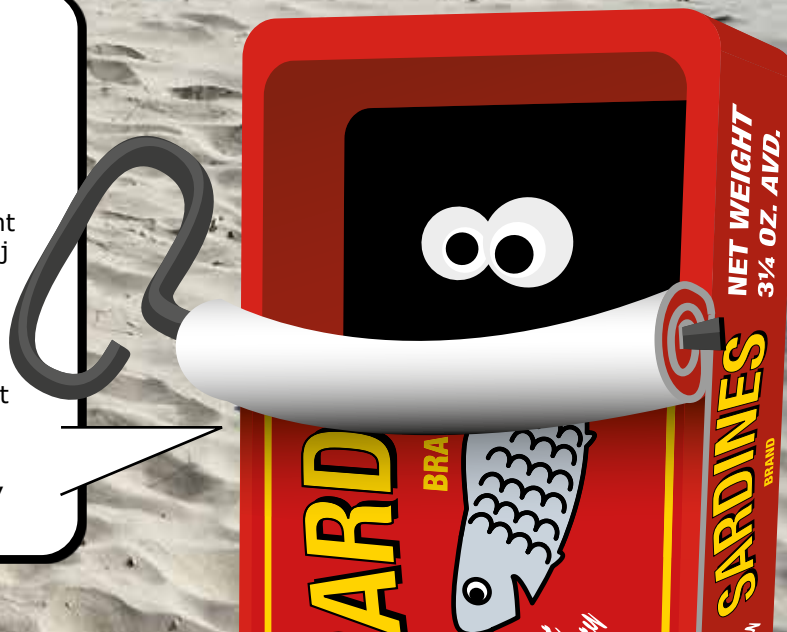

Pablo

Leeftijd: een beetje ouder dan 4 jaar
Komt uit Spanje
Schoenmaat: draagt geen schoenen

Pablo is een aangespoeld sardineblikje. Hij komt uit Barcelona en werd door Ebbie gered toen hij op zee dobberde. Pablo is heel nieuwsgierig, hij wil alles weten en kunnen. Is er iets kapot? Vraag dan aan Pablo om het te herstellen. Alleen lukt dat niet altijd even goed. Zijn uitdaging? Onze koude winters. Pablo komt uit het zuiden waardoor hij dan last heeft van de koude, maar bij zijn vrienden vindt hij veel warmte. Hij praat nog niet zo goed Nederlands, al doet hij flink zijn best.

Hoe Ebbie een held werd.

Die morgen werd Ebbie al heel vroeg wakker en liet zich zalig meedrijven door een paar grote golven.

"De Noordzee is toch heerlijk", dacht Ebbie toen hij kopje onder dook. Het water was lekker koel, precies zoals hij het liefst had. Een eindje verder was Ooskaar nog aan het dutten naast een golfbreker. Ebbie spoelde hem wakker met een frisse golf.

"Eila, wat..." Ooskaar schrok heel even maar sprong vlug recht want hij wou deze keer absoluut gaan zwemmen met zijn vriend.

"Krie, krie..." Kijk, hoog boven hen kwam Jef ook al aangevlogen. Jef zou meegaan om een oogje in het zeil te houden.

Ebbie en Ooskaar startten samen. Ebbie knipoogde naar Jef want ze wisten allebei dat Ooskaar geen al te beste zwemmer was en nooit ver geraakte. Dit was ook deze keer niet anders. Ooskaar stootte op de eerste golf en duikelde tegen Jef die op het strand stond te kijken. Wendy, die naast Jef stond, maakte een klein sprongetje en kon nog nipt de scharen van Ooskaar ontwijken.

"Wa doede gij nu, jong!", riep

Wendy boos. Jef proestte het uit van het lachen. Wendy werd verlegen en kleurde rood. Ze liet zich gauw door een opkomend briesje meevoeren om Ebbie, toe te juichen. Maar al vlug stak er een hevige wind op. Wendy kon niet anders en moest terug keren. Als het stormt, wordt ze altijd heel bang en oncontroleerbaar.

Na uren zwemmen was Ebbie totaal uitgeput. Hij zou nog één keer duiken en dan terugkeren. Maar toen hij bovenkwam, botste hij tegen iets hard.

"Wie ben jij?", vroeg Ebbie.

"Ola, ik ben Pablo", zei een hese stem.

"Jij hebt dringend verzorging nodig vriend, ik neem je mee naar het strand."

"Ola...", mompelde Pablo en zijn ogen vielen dicht.

En toen gebeurde iets vreselijks. De hemel werd helemaal zwart en het begon hard te stormen.

"Oh nee!", riep Ebbie

"Krie... kijk uit!", krioef Jef.

Tot overmaat van ramp kreeg Pablo een flinke slok water binnen en hij begon te zinken. Jef dook pijlsnel naar beneden en viste Pablo uit de zee. Een eindje verder zag hij een golfbreker. Moeizaam sleepte Jef Pablo aan de kant om daar even uit te rusten. Dit duurde niet lang want een grote golf sloeg beiden van de glibberige golfbreker terug in het ijskoude water. Maar daar kwam Ebbie aangezwommen, vastberaden om zijn nieuwe vriend Pablo te redden en mee te nemen naar Koksijde.

Even later spoelde Ebbie totaal uitgeput met Pablo op het strand. Jef begon opnieuw luid te krioef zodat Ooskaar en Wendy kwamen kijken om te zien wat er aan de hand was.

"Hij ies keiskattig!", riep Wendy verrukt.

"Ola..."

"Ssst, laat hem nu maar slapen", zei Jef, "morgen zal hij ons vast meer kunnen vertellen."

Pablo de kano

"Krieeeee!" Pablo opent voorzichtig de slaapkamerdeur van Jef.

"Beng, beng! Opstaan! We moeten bijna vertrekken!", roept Pablo luidkeels terwijl hij op een dienblad slaat.

Jef schiet wakker en is niet zo gelukkig met zijn nieuwe wekker.

"Pablo, is dat nu een manier om iemand wakker te maken?", fluistert Jef met hese stem.

"Ola, ik kan niet wachten om jullie mijn 'toisland' te laten zien. E viva Espagna!", zingt Pablo en hij doet terwijl een dansje.

Een uurtje later heeft iedereen ontbeten en zich gewassen.

"Heeft iedereen alles mee?", vraagt Ooskaar.

"Ik heb mijn bikini mee en de rest koop ik in Spanje. Ik ga sjoppen, sjoppen, sjoppen", giechelt Wendy.

"Amai, dat is dan een grote bikini. Je hebt drie valiezen mee. Ik ga die niet dragen hoor", foetert Ebbie.

"Gij moet daar zelfs af blijven, jong. Gij maakt altijd alles nat", antwoordt Wendy en steekt haar tong uit.

"Hoppos de taxi is daar! Op naar de vliegdingos!", spoort Pablo iedereen aan. "Luchthaven", verbetert Jef Pablo.

"Amai, met 5 in een taxi. Dat is ook niet alles. Ik voel mij precies een sardine", klaagt Ooskaar.

"Ola, maar mijn doosje ziet er toch beter uit!", grijnst Pablo.

"We zijn er! Allemaal uitstappen en ons vliegtuig zoeken", beveelt Jef.

"Zoeken, zoeken!? Die vliegtuigen zijn toch massa's groot?!", vraagt Wendy zich af.

"Ja, slimmeke. Er staan hier wel veel vliegtuigen, hé.

Als je op het verkeerde vliegtuig stapt, kun je

misschien wel op de Noordpool terecht komen", weet Ebbie.

Onze vijf vrienden gaan naar de vertrekhal en kijken welk vliegtuig ze moeten nemen. Daarna lopen ze door naar de balie om hun bagage af te geven.

"Wie heeft de tickets bij zich?", vraagt Jef.

"Tickettos? Welke tickettos? Om naar hier te komen had ikkos ook geen tickettos", fronst Pablo.

"Ja, dat begint hier alweer goed. Ik heb je uit de zee gehaald, weet je nog?", zucht Ebbie en rolt met zijn ogen.

"Gij onozele vis. Ikkos heb alles geregeld. Alles is in orde. Ik ben van Spanje. Wa moeten wij nu doen. Daar gaat mijn zomers kleurke", foetert Wendy

"Wij kunnen altijd op eigen kracht gaan. Wendy en ik kunnen vliegen. Ebbie kan het hele eind zwemmen. En Pablo en Ooskaar die kunnen ... Ja wat gaan we met die twee doen?", vraagt Jef.

"Normaal gezienos, blijf ik drijven.

Ooskaar kannos op mij zitten en zo naar Spanje peddelen", besluit Pablo.

"Ja, vanaf vandaag is Pablo een kano!", lacht Ooskaar.

"Wat gaan we met de valiezen doen?", informeert Ooskaar.

"Steek die ier in een kaske. Tzal daar toch warm zijn", vindt Wendy

Enkele uren later zien we Pablo en Ooskaar op de zee dobberen. Wendy en Jef vliegen er een eindje boven. Ebbie amuseert zich in het water.

"Amai man, dat peddelen is ook niet alles. En die golven. Miljaar, dat is lastig!", sakkert Ooskaar.

"Wat, prrr, moet ikkos zeggen. Ik krijg, prrrr, constant water binnen", proest Pablo.

"Jij moet niet klagen. Ik doe al het zware werk en jij bent de tickets vergeten", foetert Ooskaar.

"Zeg jij bent toch wel roestvrij, hé?", Vraagt Ebbie die naast hen komt zwemmen. "Moet ik jullie een duwtje geven?" Ooskaar probeert Ebbie te raken met zijn peddel. Maar mist.

Twee dagen later.

"Ahoi land in zicht!!", brult Wendy vanuit de hoogte.

"Eindelijk, mijn toisland. Wat is dattos lang geleden", mijmert Pablo.

"Ik voel mijn scharen niet meer. Ik zal ze nooit meer deftig kunnen gebruiken. Ze hangen vol eelt", klaagt Ooskaar.

"Dat is geen eelt. Dat zijn zeepokken. Je dobbert al te lang rond", giechelt Ebbie. "Op naar de kust van Barcelona!", krijst Jef en begint af te dalen.

Ooskaar slaagt er in om Pablo (de kano) naar het strand te sturen. Ebbie volgt er vlak achter en ook Wendy dwarrelt naar beneden.

"We zijn er! Eindelijk!", puft Ooskaar.

"Waar gaan we eerst naar toe en zijn er winkels?", vraagt Wendy.

"Ola, wij gaan naar Barcelona. Naar de Ramblas, de kathedraal van Gaudi, naar ...", ratelt Pablo af.

"Hola, hola, moeten wij niet eerst een slaappleats zoeken?", remt Jef de rest wat af.

"Wij kunnen bij mijn familos slapen. Er is daar veel plaats.", glimlacht Pablo.

"Ik zal helemaal naar 'vies' ruiken", klaagt Wendy.

"Hopelijk is daar meer plaats dan bij jou. Ik heb al twee dagen in een sardineblik rondgedobberd", sakkert Ooskaar.

Onze vrienden vertrekken naar de familie van Pablo. Welke avonturen ze nog allemaal beleven, lees je in het volgende verhaal.

Verdwaald in Barcelona

vervolg op **Pablo de Kano**

Een groot sardineblik doet de deur open van een piepklein huis.

"Welkomos, welkomos!", vrienden van Pablo!

"Ikos, Pedro, papa van Pablo", maakt het dik blikje duidelijk.

Vanachter de hoek stormt een kleiner blikje op Ebbie af. "El salvador, de redder van mijn Pablo! Kom hieros dat ik u een dikke zoen geef", roept de mama van Pablo uit en overlaadt Ebbie met kussen. "Das nou es een natte smakkerd", giechelt Wendy.

"Zet jullie aan tafel. We gaan juistos eten", zegt Pedro en neemt onze vrienden mee naar de woonkamer. Daar zitten de 10 broertjes en zussen van Pablo al te wachten met mes en vork in de hand.

"Mijn mama maakt de beste paëlla van de helos wereld", weet Ebbie. "Met echte zeevruchten!"

"Das goe, lekkere chocola!", smakt Wendy.

"No, no chocolados! Beestos van de zee!", lacht Esmeralda (de mama van Pablo).

"Do krijgk de bieskes von"¹, huivert Wendy Wendy trekt een lang gezicht en schuift mee aan de overvolle tafel.

"Ja, wij sardinos hebben niet veelos plaats nodig he!?", smakt Pablo.

Na het eten maakt iedereen zich klaar voor een uitstap naar Barcelona.

"Ik wil eerst gaan sjoppen", eist Wendy.

"Sjoppen, sjoppen?! Dat kun je bij ons in België ook!", vloekt Ooskaar.

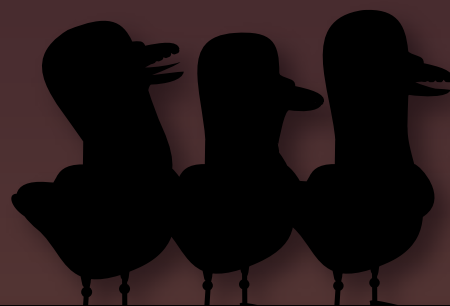
"Nu moet ik Wendy wel gelijk geven. We hebben geen kleren mee. En het is niet de bedoeling dat de Spanjaarden ons kunnen ruiken," snuift Jef

"Okee, okee. Maar daarna gaan we wel de stad bekijken", bromt Ooskaar nog wat na.

Jef, Pablo, Ebbie en Ooskaar vinden al vlug wat zomerse kledij die ze onmiddellijk aantrekken. Maar bij Wendy gaat het niet zo gemakkelijk ... Uiteindelijk trekken ze haar van de etalages weg om naar de bezienswaardigheden te kunnen kijken.

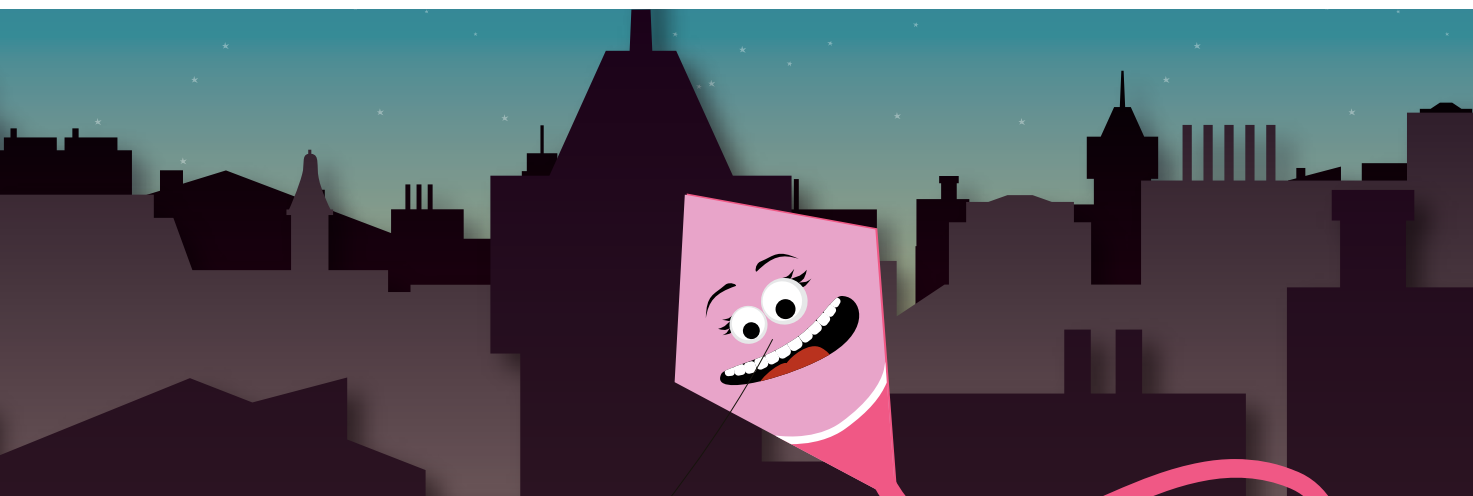
"Mor alei! Er zijn zeker nog drie winkelstraten die ik niet heb gezien!", roept ze uit.

"Hopos, naar de kathedraal van Gaudi", spoort Pablo aan en sleurt

¹ Daar kan ik niet tegen.

² huizen

onze vrienden mee. Daar hebben ze een goed uitzicht over de stad.

"Dat is nu mijn toisstad. Mooi hé?", glundert Pablo. "Kunnen we straks naar het voetbalstadium?", vraagt Jef.

"No problemo, ik weet een kortere weg. Langs de petitos stratos."

Na een paar minuten door kleine straatjes, smalle weggetjes en de achterkant van huizen, lijkt Pablo een beetje het noorden kwijt.

"Madre madonna! Ze hebben hier teen en tandros verplaatst!", zegt Pablo verwonderd.

"Ja, lap! De weg kwijt!", zucht Ebbie.

"Neeee, niet weg kwijt. Alleen beetje vergeten. Beetje verstopt in mijn hoofd."

"Ik vlieg alleszins niet naar boven om te kijken waar we zitten. Die Spaanse duiven zien er niet zo vriendelijk uit", zegt Jef.

"Steekt gaa mij maar de lucht in. Ik zal dan zeggen wa dak zie", stelt Wendy voor.

"En wat zie je?", vraagt Ebbie.

"Alleszins niet den uitgang. Ik zie veel oisen². En in de verte die kerk. Maar daar zijn we al geweest. Ginds zie ik wel een grote Spanjaard lopen. We vragen hem de weg", zegt Wendy en dwarrelt opnieuw naar beneden.

"Eila, wacht even! Señor, wij willen iets vragen!", roept Oskar de man na.

De man draait zich om ...

"Ieeeeek! Gaa zijt geen Spanjaard, maar Frankenstein!", tiert Wendy.

Ook de anderen blijven staan van schrik.

Frankenstein lijkt niet echt aangedaan: "Ik ben hier op vakantie. Ik heb altijd zo'n wit velleke. Ik wou daar iets aan doen. Spaanse zon en zo ...".

"Allemaal goed en wel. Maar weet jij toevallig de weg uit dit doolhof?", vraagt Jef.

"Ik ben groot hé. Ik kijk over alles en iedereen heen."

"Die eit precies twee antennes in zijn nek", fluistert Wendy.

"Ssscht, stil! Straks wil hij ons niet meer meepakken", fluistert Ebbie terug.

"Volgens mij moeten we die straat nemen. Nu deze. Dan die hier ...". In geen tijd leidt Frankenstein onze vrienden uit de kleine straatjes. Ze komen in de hoofdstraat. Daar botsen ze op een politiepatrouille.

De politieagenten vinden het een bizar groepje. Ze willen hen meepakken naar hun bureau.

Jef blijft altijd rustig en doet het verhaal. Na een tijdje geloven de politieagenten hen en ze mogen verder.

"Amai, dat was even schrikken. Ze hebben ons precies niet graag", zegt Oskar.

"Ties de schuld van diene grote met zijn antennes", fluistert Wendy.

"Hij heeft ons wel goed geholpen, hoor. Zonder hem zaten we nog altijd in die kleine straatjes", fluistert Ebbie terug.

Na hun avonturen in de kleine straatjes, vinden onze vrienden het tijd om terug naar huis te gaan.

Frankenstein gaat met hen mee. Het lukt hem toch niet om bruin te worden. Hij ziet eruit als een gekookte kreeft en niemand heeft nog schrik van hem.

Winterpret?

"Atsjoem!"

"Ai, caramba. Ik voel mij niet zo goedos", snuift Pablo.

"Bwaah!"

"Nies de volgende keer in je zakdoek. Niet in mijn gezicht! Gaa hebt last van de Mexicaanse griep zeker?!", vraagt Wendy.

"No, no! Geen Mexicaanse griepos! Ik ben helemaal nietos in Mechico geweest," schudt Pablo.

"Atsjoem"

"Ajajaij. Mijn blik loopt vol met snot", klaagt Pablo.

"Ga naar de dokter. Je hebt zeker de griep", besluit Jef.

Jef en Pablo gaan samen naar de dokter. De dokter stelt vast dat Pablo de Spaanse griep heeft. Die komt al bijna 100 jaar niet meer voor. Maar die griep is veel gevaarlijker dan de Mexicaanse. Pablo moet in bed blijven.

"Ajajajai!"

"Ik ga nooit meer naaros Barcelona. Het zit vol griepos", snuft Pablo.

Onze vrienden laten Pablo achter in zijn bed. Ze trekken de deur dicht en gaan stilletjes weg.

"Het is niet omdat Pablo ziek is, dat wij gaan niksen hé. Het sneeuwt buiten."

"Tijd voor een sneeuwballengevecht!", roept Oskar.

Al onze vrienden, behalve Pablo natuurlijk, stormen naar buiten.

De sneeuwballen vliegen over en weer. Jef is daar de beste in.

Oskar kan het niet zo goed.

"Allé, die sneeuw is veel te slap. Ik kan alleen maar halve sneeuwballen gooien", klaagt Oskar. Hij knipt zijn sneeuwballen altijd in twee.

"Paf!"

Een sneeuwbal vliegt recht in Oskar zijn gezicht

"Ik zie niets meer", roept Oskar.

"Haha!" Ik ben de beste sneeuwballengooier van de hele wereld!", juicht Jef.

Hij krijgt direct twee sneeuwballen naar zijn hoofd. Hij verstopt zich vlug achter een muurtje.

En dan plots ...

"Help!"

"Ik heb een probleem! Ik geraak niet meer weg. Er plakt iets aan mijn voeten!", jammert Ebbie.

"Allemaal flauwekul!", roept Oskar.

En hij gooit een heleboel halve sneeuwballen naar Ebbie.

"Stop! Stop!", roept Wendy

"Ei zit echt vast!"

Jef, Wendy en Oskar kijken wat er scheelt met Ebbie.

"Ik voeel mijn voeten nie, niet meer", rilt Ebbie

"Oei, die verandert in een ijsblokje. Moet je nu zien. Heel zijn onderkant is vastgevroren", stelt Wendy vast.

"Wa moe, moe, moet ik nu doen?", bibbert Ebbie.

"Ik los dat wel op. Ik haal de waterkoker," beslist Wendy.

En ze vliegt richting keuken.

"Ze gaat hem toch niet in de waterkoker stoppen!?", fluistert Ooskaar tegen Jef.

Jef haalt zijn schouders op. Hij begrijpt er niets meer van.

Enkele ogenblikken later komt Wendy naar buiten met dampend water.

"Hier ga ik u los mee krijgen, jong. Wendy zal dit even fiksen hoor."

Ebbie kijkt heel bang als Wendy warm water over zijn bevroren voeten giet. Langzaam maar zeker komt Ebbie los.

"Was dat even schrikken zeg", zucht Ebbie.

"Ik ga terug naar binnen. En ik kom NIET meer buiten voor het lente is."

Het sneeuwballengevecht heeft niet lang geduurd. De winter is niet altijd een pretje!

Lentekriebels

“AAAArgh!”

Ooskaar rekt zich uit.

“Wat een prachtige morgen. De zon schijnt, de vogeltjes fluiten ...”

“Hihi, je hebt het mis. Het is Jef die aan het fluiten is”, giechelt Wendy

“Hij is heel vroeg opgestaan en al de hele ochtend bezig. Ik vraag mij af wat hij aan het doen is.”

Ooskaar en Wendy gaan naar beneden. In de woonkamer struikelt Ooskaar over een paar takken.

“Wat is dat hier allemaal?! Wie gooit er nu takken binnen?”, vloekt Ooskaar.

“Het is lente. Ik maak een nest!”, glimlacht Jef.

“Jawadde. Gij kunt goed nesten maken, Jef. Het is precies een viersterrenhotel. Mag ik er ook in?”, bloost Wendy.

Jef doet alsof hij niets heeft gehoord. En fluit rustig verder.

“Vier sterren, vier sterren?!”

Ik zie geen sterren. Veel vuiligheid, ja!”, klaagt Ooskaar. “Waar moet ik nu mijn cornflakes opeten?”

Ebbie en Pablo wandelen de woonkamer in. Zij zijn ook verbaasd dat hun living een groot nest is.

“Jef, maak jij wat plaatsos? Zo kunnen wij ontbijten. Caramba, Ooskaar is al ambetantos genoeg 's morgens”, vraagt Pablo.

Ambetant, ambetant?!

Ik?

Wie is er ambetant? Ik maak toch geen nesten in andermans living?”, moppert Ooskaar. “En daarbij, ik ben geen vroege vogel*.”

Onze vrienden eten hun ontbijt op in het nest van Jef. De rust lijkt teruggekeerd.

Ebbie begint wat ongemakkelijk over zijn stoel te schuiven. Hij moet heel de tijd krabben. Een beetje later begint ook Pablo zichzelf te krabben.

“Ajajajai!”

Ik ben weer ziekos. Ik heb overal jeukstos. Ik zie de microben springos in mijn blikos”, jammert Pablo.

“Da kan nie! Ge kunt microben helemaal niet zien”, lacht Wendy.

“Wellos! Kijk een reuzenmicrobos”, wijst Pablo.

“Maar dat zijn helemaal geen microben. Dat zijn vlooiën”, weet Ebbie.

“Viezerik!”

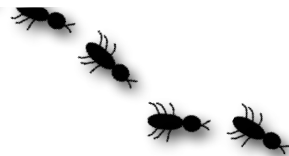
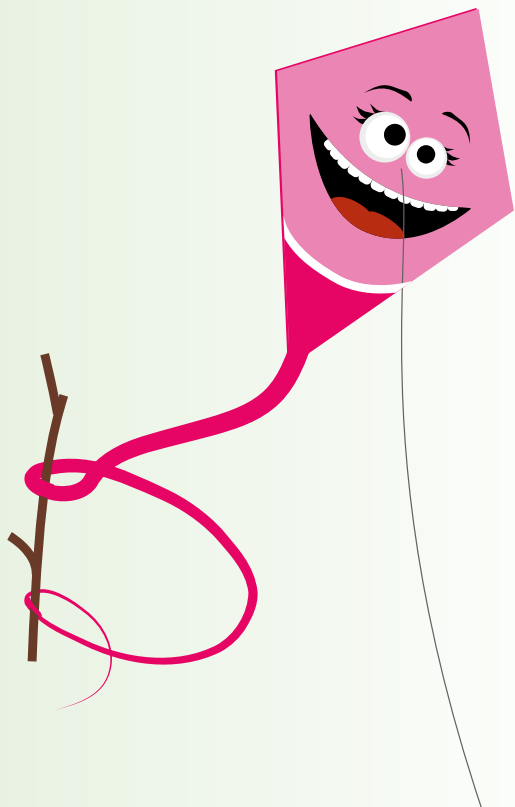
tiert Ooskaar. “Eerst heel de boel overhoop zetten. En nu nog heel het huis vol vlooiën steken ook.

“Springbeestos?! Geen microbos?! Joehoe!”, juicht Pablo. En hij danst rond op zijn stoel.

“Juich, maar niet te vroeg. Hoe krijgen we die kriebelbeesten uit mijn nest?”, piept Jef.

“In je nest mogen ze blijven zitten. Maar ze moeten van MIJN LIJF blijven!”, roept Ooskaar.

* Ooskaar heeft een ochtendhumeur

"En ik heb zo veel werk aan mijn nest gehad. Heel vroeg opgestaan, veel heen en weer gelopen ...", klaagt Jef.

"Ik zal jou wel helpen om boiten een nieuw nest te bouwen", stelt Wendy voor.

"Niet te dicht bij ons huis, he! Anders krijgen we opnieuw kriebelbeesten in huis", waarschuwt Ebbie.

"Nee, nee. Ik kies de hoogste boomtop uit", besluit Jef.

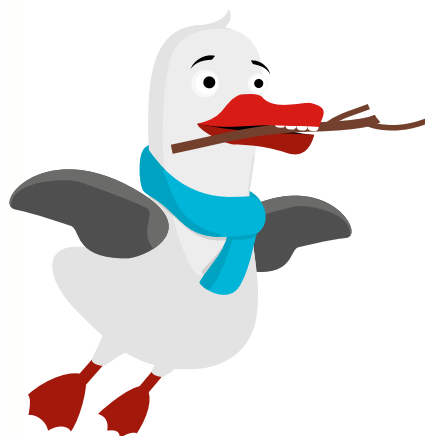
Van kriebels in de buik, tot kriebels overal. Zo zie je maar wat verliefdheid allemaal kan doen.

"Pak de vliegenmepper, sla ze tot moes. Of eet ze allemaal op. Het kan mij niet schelen. Die moeten hier weg. Ze zitten in mijn cornflakes!!!"

"Dan kun jij ze toch opeten?!", plaagt Ebbie.

Onze vrienden moeten een beetje lachen met Ooskaar. Die is helemaal over zijn toeren. Hij wil niet meer in de buurt van het nest komen. Hij vlucht de douche in en laat het water lopen.

Jef, Pablo, Ebbie en Wendy besluiten om samen de living op te ruimen.

Pikant, zonnebrand of gewoon nat.

“Pfooeeh.

Het is hier zoooo waaarm. Ik word daar zo traag van!”, zucht Ooskaar.

“Hihi, met je 8 poten en 2 armen, heb je overal oksel-vijvers.” Je staat net als ik in een plas water!”, lacht Ebbie.

Ooskaar kan daar niet mee lachen en trippelt weg. Er springt nog een verdwaalde vlo voor zijn voeten. En hij kijkt nog bozer.

“Water water!”, roept Pablo.

Ik hebbos het veel te heet. Mijn blikos droogt helemaal uit.

Ajajajaj!

Giet vluggos wat water in mijn blikos.”

Wendy gooit haar glas water naar Pablo.

“Pschschttt!”

Er komt een beetje stoom uit het blikje van Pablo.

Jef komt de huiskamer binnen. Hij kijkt een beetje sip.

“Vrienden, ik heb slecht nieuws. De vulkaan in IJsland is weer uitgebarsten. We kunnen niet op reis gaan met het vliegtuig.”

De enige die blij kijkt is Ooskaar. Hij is bang van vliegen (en vlooten ☹).

“Dan gaan we toch gewoon naar de Ardennen. Met de tent!”, roept Ebbie.

“Dat is een goe idee. Daar kan iek ook een mooi kleurtje krijgen. Lekker zonnen!”, juicht Wendy.

Enkele uren later komt de Plezante bende aan op een camping in de Ardennen.

“Eerst de tent opslaan. En dan de streek verkennen, zeker?”, stelt Jef voor.

“Nou moe!” Wat een leuke bende zijn jullie. Wij zijn Mien en Jaap. Jullie bureu. Aangenaam!”

“t’Is niet waar hé. We zitten juist naast enkele Hollanders”, frons t oskaar.

“Jullie mogen gerust bij ons komen eten! Wij eten van-avond patat en bitterballen”, stelt Mien voor.

“Nee, nee. **Wij gaan barbecueën**”, zegt Jef.

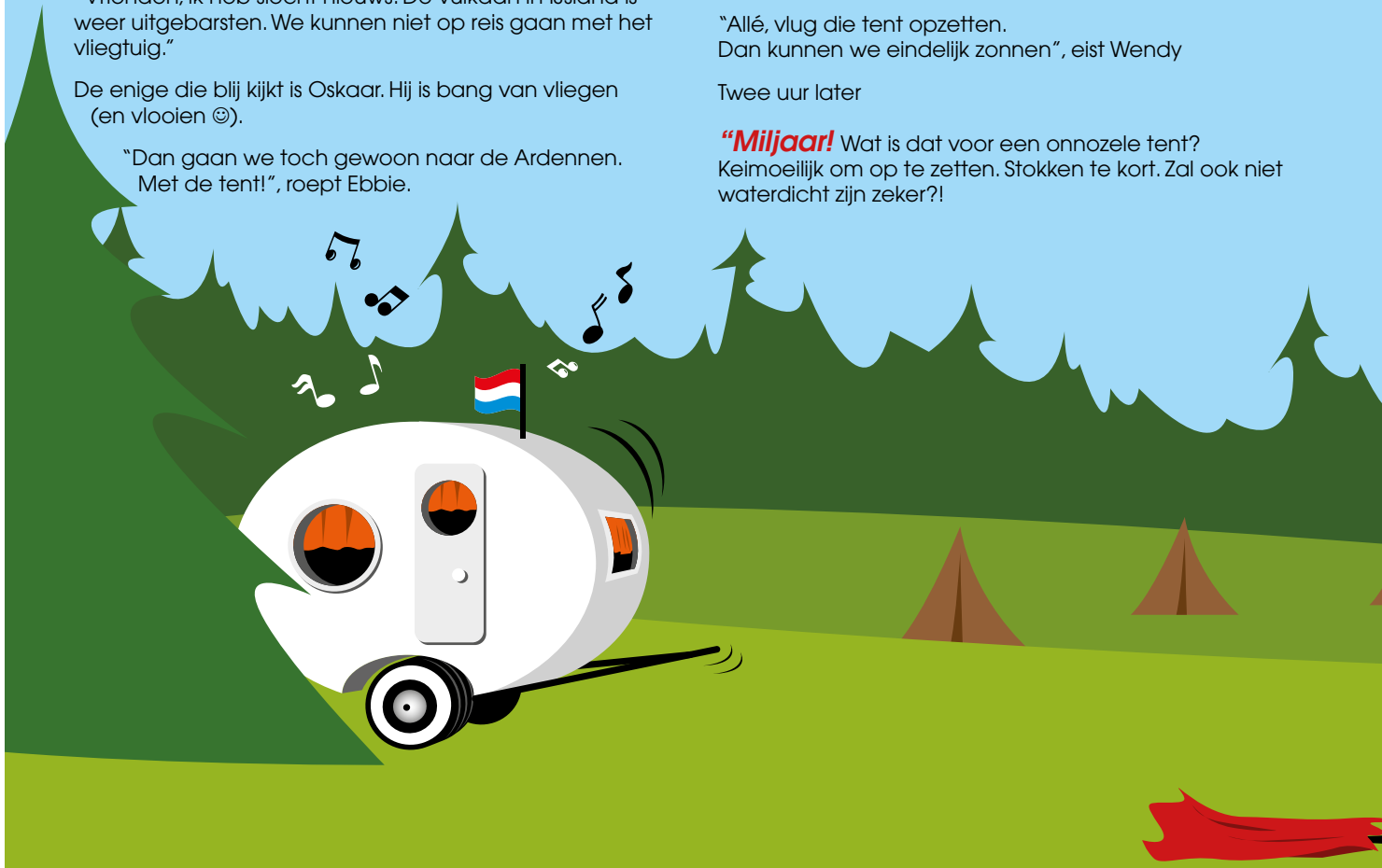
Mien en jaap gaan terug naar hun caravan.

“Amai. Wat maken die twee veel lawaaios. Het is precies een kiekenkottos”, zucht Pablo

“Allé, vlug die tent opzetten. Dan kunnen we eindelijk zonnen”, eist Wendy

Twee uur later

“Miljaar!” Wat is dat voor een onnozele tent? Keimoeilijk om op te zetten. Stokken te kort. Zal ook niet waterdicht zijn zeker?!

En waar is Pablo!”, roept Ooskaar.

Pablo zit een beetje verder. Hij heeft een kampvuur gemaakt. En is hot dogs aan het roosteren.

“Pablo?! Zou jij niet helpen met de tent? In plaats van hot dogs te eten?”, vraagt Wendy

Ooskaar wil ook een hapje nemen van de worst ...

“Maar wat is dat hier?!”

“Die Spaanse vis is onze tentstokken aan het opbranden. Voor zijn hotdogs!”, tiert Ooskaar. “Geef hier! Voor ik jou rooster.”

“Goede stokos. Maar pikantos worstos. Mijn mond staat precies in brandos”, mompelt Pablo.

Pablo ziet er wat bleekjes uit. Het zweet loopt van hem af.

“Buurps!”

Pablo laat een boer en er komt zelfs vuur uit zijn mond.

♪“Aj, Caramba!”

“Ga maar wat afkoelen in de rivier. Wij zetten de tent wel op. Straks brandt alles af”, stelt Jef voor.

“Wendy? Je ziet er precies een beetje verbrand uit. Te dicht bij Pablo gestaan?”, giechelt Ebbie.

“Das niks jong. Morgen zal ik een prachtig kleurtje hebben. Mooi lichtbruin en zo,” glundert Wendy.

De tent is eindelijk opgezet.
Onze vrienden houden een barbecue en gaan vroeg slapen. Het was een vermoeiende dag.

♪“Heb je even voor mij? ♪ ♪ Tatatararara. ♫ Maak wat tijd voor mij ... ♪ ♫”

“Wat maken onze burens lawaai zeg. Ik kan niet slapen”, klaagt Ooskaar.

“Ik ook nie. En ik ben overal verbrand. Ik kan niet op mijn buik liggen, ook niet op mijn rug ... Ik lig nooit meer in de zon”.

“Krrraakk!!! Woesch!”

Een hevige donderslag en een enorme stortbui.

“Ook dat nog. Onze burens maken al veel lawaai. Nu nog donder en bliksem”, klaagt Ooskaar.

“**Jakkes!** Ik lig op Ebbie zijn plaats, denk ik. Het is hier nat”, zegt Wendy.

“Het is niet mijn schuld. Die tent zit vol gaten. Ooskaar, met zijn scharen ook altijd.”

De volgende morgen

“Gisteren was ik nog zo rood als een kreeft. Vandaag sla ik helemaal bruin uit. Wat gaat dat morgen zijn?”, klaagt Wendy.

“Hihi, een paarse Wendy zou ik nog eens willen zien”, giechelt Ebbie.

“Hand in hand. Oog in oog. Alle kleuren van de regenboog!”, zingt Ooskaar.

Wendy kan er niet mee lachen.
Ze sluit zich op in de tent en wil er niet meer uit.

Plezante paddenstoelen...

Het is herfst. De dagen worden korter. Het weer wat slechter. De bomen verliezen hun bladeren. Ooskaar wordt (nog) wat bozer ...

"Het is koud. De zomer duurt niet lang genoeg. Gedaan met barbecue, ijsjes, kamperen ...", zucht Ooskaar.
"Och, jij kannos toch klagen hoor. Ik kommos uit het zonnige Espagna. En ik bennos het hier wel al gewoonos", glimlacht Pablo.

"Het weer is ideaal voor een boswandeling. Gezellig tussen de vallende bladeren rondlopen", stelt Jef voor.

"Goed idee. Kom, we zijn weg!", zegt Ebbie en hij neemt zijn muts en sjaal.

Onze vrienden komen aan bij het bos. Ze slaan één van de kleine paadjes in.

"O, wat een mooie kleuren hebben die bladeren!", glimlacht Wendy.

"Er staan hier ook heel wat **paddenstoelen**. De meeste staan in een kringetje rond bomen", merkt Ebbie op.

"Vroeger dansten de heksen 's nachts in zo'n kring", weet Jef.

Pablo eet van de paddestoelen.

"**Niet doen! Die zijn giftig!**", waarschuwt Jef.

"Geen problemos. Ik kannos daar tegen", zegt Pablo en eet ze allemaal op.

Vijf minuten later ...

"Allemaal mooie kleuros. Oh, kijk daaros. Sweeuwuitsos, Snowitsos, Witsewullewu. Mooi meisjos!" "Ik pakkos mee naar huisos", brabbelt Pablo.

Pablo waggelt naar een grote boom en probeert die mee te pakken.

"Lief meisjos. Braaf, kommos maar mee met Pablo".

"Ja lap. Wat gaan we met hem doen? Zijn ogen draaien helemaal rond. Hij kan niet meer wandelen. En babbelen heeft hij nooit goed gekund", zucht Jef.

"Het wordt toch al een beetje donker. We gaan best naar huis", stelt Wendy voor.

"Dan kunnen we meteen Pablo bij de dokter dropen",
gromt Ooskaar

"Daar een heksos!", roept Pablo.
"Aaaanvallen!"

"Er valt niets meer mee aan te vangen, jong. Eerst
sneeuwwitje. Nu een heks ...", jammert Wendy.

"Oei, ik vrees dat Pablo toch gelijk heeft. Er staat iemand
naar ons te kijken. Vanachter die boom. En ze kijkt heeeel
boos", fluistert Ebbie.

"Een heks?", vraagt Wendy.

"Ja, die Spaanse sardinedoos heeft natuurlijk haar pad-
denstoelen opgegeten! In een donker bos zitten. En nu
nog ruzie met een heks ... Altijd gezellig met jullie.", bromt
Ooskaar.

"Aaaaargh Wie heeft er aan mijn paddenstoelen geze-
ten?!", roept de heks.

Het begint plots heel hard te waaien.

"Als ik de dader te pakken krijg. Dan verander ik die in
een pad! **Hihihiii!**"

"Een pad? Dat zou nog een verbetering zijn",
giechelt Ebbie.

"Sssccchttt. lek vind dit nie grappig",
fluistert Wendy.

"Stilte!", tiert de heks. "Eerst mijn paddenstoelen opeten.
En er nog mee lachen ook."

"Simsalamander! Kaas met gaatjes! Padden en wa-
terpoeltjes! Wie knabbelt aan mijn paddenstoeltjes ...
verander ik in een ..."

"Stop ... Stop ... Stop!", roept Jef.

"Pablo bedoelde het niet slecht. Hij is van Spanje. Daar
hebben ze geen paddenstoelen."

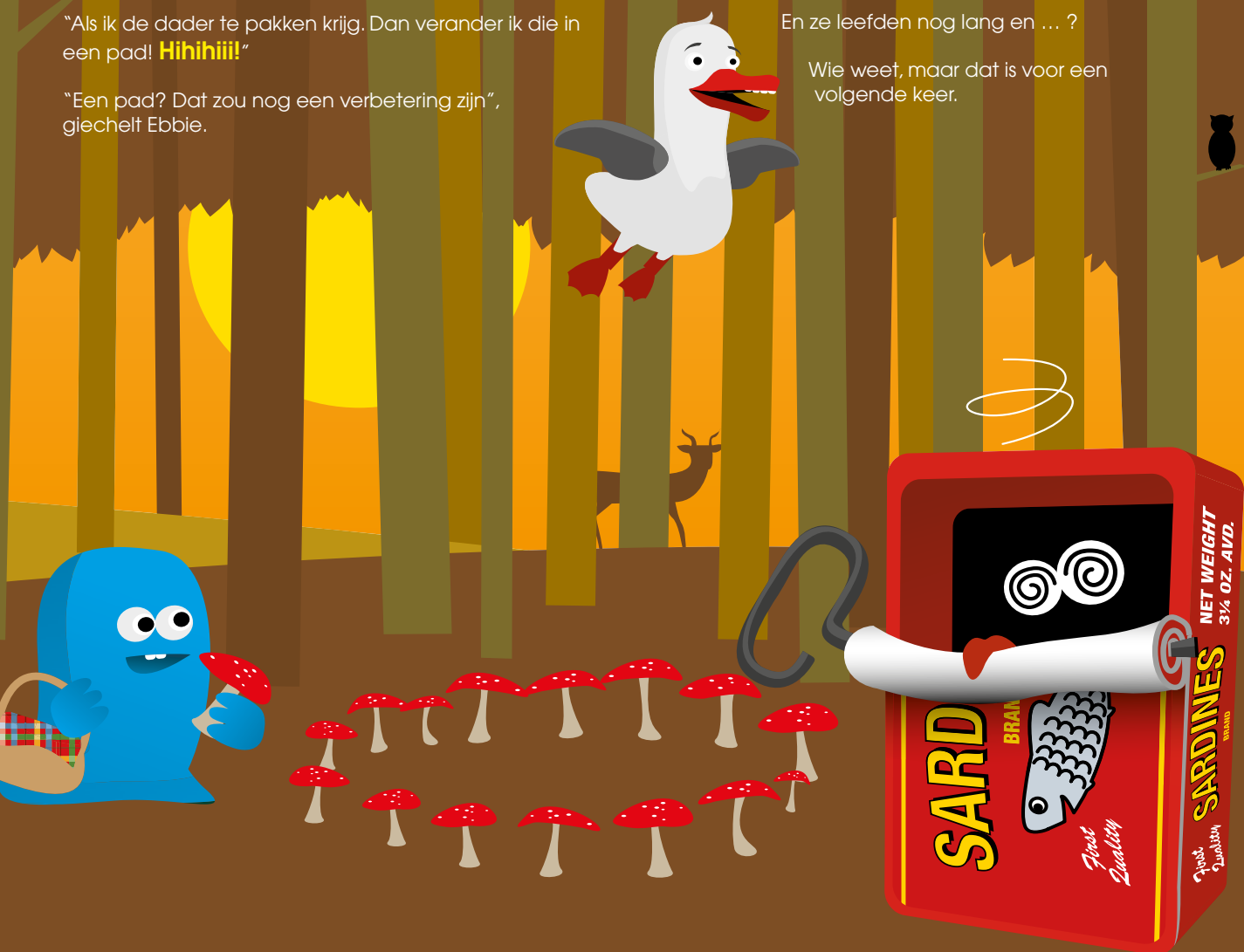
De heks houdt zich net op tijd in. Pablo begon al wat
groen uit te slaan. (Of is dat van de paddenstoelen?)

Gelukkig dat Jef er nog is. Want uiteindelijk geraakt alles
opgelost.

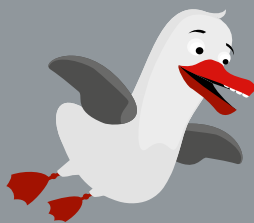
Intussen is het heel erg donker geworden.
Maar de heks is zelfs zo vriendelijk om Pablo, Ooskaar en
Ebbie mee te voeren op haar bezem.
Jef en Wendy kunnen natuurlijk zelf vliegen. Hand in hand

En ze leefden nog lang en ... ?

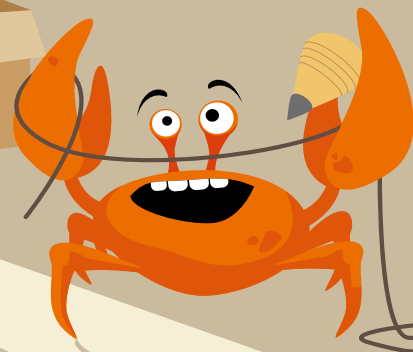
Wie weet, maar dat is voor een
volgende keer.

Het wordt **WARMER** en ...

"Mijn opa heeft nog gevochten tegen de kwallen. Tijdens de grote invasie vijftig jaren geleden. Hij was een echte held. Op zijn eentje at hij 50 kwallen op. Hij heeft de rest van zijn leven wel een prikkende mond gehad ... Hij kreeg zelfs de **zeester eerste klas**", vertelt Ooskar trots. "Jammer genoeg heeft de zeester hem opgegeten"

tijdens de plechtigheid. In die tijd gebruikten ze nog levende zeesterren als medaille. Na dat ongeluk niet meer ... Opa Roger was nog een echte."

De rest kijkt een beetje verbaasd naar elkaar.

"Wat zit er nu eigenlijk in die koffer?", vraagt Wendy.

Jef kijkt in de koffer: "Een tol, rolschaatsen ..."

"**Rolschaatsos**?! Cool. Mijnos rolschaatsos!" Pablo neemt de rolschaatsen en stuift er vandoor.

"... springtouwen, knikkers, telraampjes, bikkels ..."

"Pickles?! **Jakkes**! Wie steekt er nu pickles in een koffer?! Die zijn zeker al 100 jaar over datum", snuift Ooskaar.

"Bikkels, geen pickles. Dat is een spel van vroeger", legt Jef geduldig uit.

"De koffer zit vol oude spelen. Maar ze zien er nog goed uit. Voor hun leeftijd."

"Een beetje zoals jij, hé Jef", lacht Ebbie.

"Hier zie, een antieke kaars. Gezellig", mompelt Ooskaar.

"Nee, dat is een tol. Met dat stuk touw kunt ge die heel hard laten ronddraaien," weet Wendy.

Ooskaar test de tol uit. Maar het lukt nog niet zo goed.

"Ja lap! Het zal gedaan zijn met opruimen zeker? Kan ik weer **alles alleen** doen!", klaagt Wendy.

"Laat ze maar, Wendy. Het heeft nu toch geen zin. Morgen kunnen we verder doen", zucht Jef.

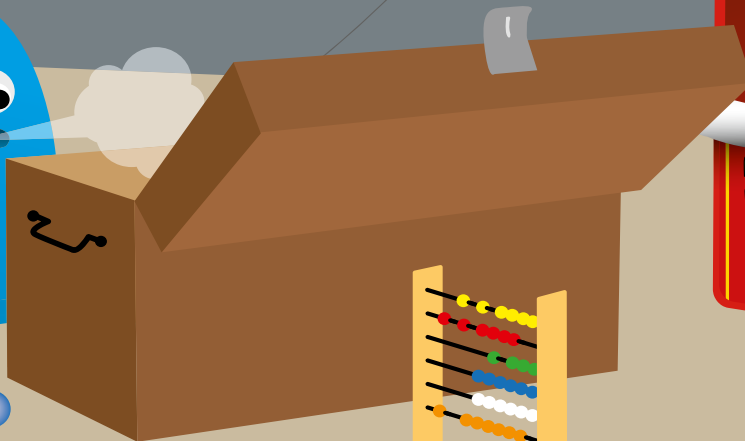
Ebbie heeft enkele knikkers gevonden. Hij probeert een knikkerbaan te knutselen.

Opeens komt Pablo **afgevlogen**! Hij mist zijn bocht ... en **dondert** over de knikkers. Pablo ramt Ooskaar die net de tol in gang kreeg.

Ebbie, Pablo en Ooskaar liggen op, onder en over elkaar.

Op het einde van de dag is het opnieuw rommel troef.

Zo zie je maar. Dingen die al oud en niet bruikbaar lijken, kunnen toch nog leuk zijn. En er hangt meestal een leuk verhaal aan vast. Of misschien wel een geheim...?

Plezand in de wind

Het zomert!

De voorjaars schoonmaak is voorbij.
Tijd voor barbecues en cocktails.
Zon, zee, strand.

“Woehoew! Ik heb een kaartje in de bus gekregen van mijn neef Tsunami uit Japan!”, juicht Ebbie. “Hij komt morgen langs. Het is altijd lachen met Tsunamieke. De mensen trekken altijd **zo’n** ogen als hij passeert.”

“Dat is ook niet moeilijk. Hij is zo groot als een flatgebouw”, bromt Ooskaar.

“Hij komt alleszins niet binnen, hoor. Ik heb pas gedweild!”, waarschuwt Wendy. “Anders kan ik opnieuw beginnen.”

“Wat gaan we doen vandaag? Ik verveel me. Wat doen weeee?”, zeurt Ooskaar.

“Het is hier saaaaaiiii. Er is NIKS te doen. Ik verveel me.”

“Goh?! We kunnen anders een paar toffe plekjes in Koksijde bezoeken. Anders is er met Ooskaar niets aan te vangen”, stelt Jef voor.

“Ja, ja, ja! Dat is goed. Kom, we zijn weg!” Ooskaar rent onmiddellijk naar buiten.

“Ooskaar heeft precies te veel koffie gedronken. Zijn ogen draaien zelfs een beetje zot”, giechelt Ebbie.

“Kunnen wij dan naar die molos gaan kijken? Ik hebbo in Belgica nog geen molos gezien”, vraagt Pablo.

“Molos?” Wat is dat voor iets? Moeten wij op zoek naar mollen?”, lacht Ebbie.

“Neen, neen. Hij bedoelt een molen. Er staat een grote windmolen in Koksijde”, weet Jef.

“Hihi, dat zal leuk zijn. Die maken veel wind. Dan kan ik gekke toeren uithalen”, glundert Wendy.

De plezante bende komt bij de Zuid-Abdijmolen aan. Pablo heeft wat schrik van de draaiende wieken. En blijft op een afstand staan.

Wendy trekt zich daar niets van aan.
Ze wil acrobatische toeren uithalen.
Maar het loopt al snel fout.

“leeeeeehhhhh! Help! Ik hang ... vast ... maak ... mij ... los ...!!!”

Wendy hangt met haar staart vast in de wieken.

Na enkele minuten kan Jef haar eindelijk bevrijden.

Wendy ziet helemaal bleek. Alle kleur is uit haar gezicht weggetrokken.

“Ik voel mij precies niet zo goe. Ik ga efkes liggen.”

“Ik denk dat we best iets rustigs gaan doen.
Wendy zal niet meer in vorm zijn”, besluit Jef.

“We kunnen naar het strand gaan en ijsos eten!”, stelt Pablo voor.

Onze vrienden komen aan op het strand. Elk met een ijsje in de hand. Behalve Wendy.
Zij voelt zich nog niet zo goed.

"Er is een fuif bezig op het strand. Er staan kraampjes met eten en drinken. Iedereen is aan het dansen", merkt Ebbie op.

Er is een salsafestival bezig.
Pablo voelt zich direct thuis met al die zuiderse muziek.

"Ze spelen muziekos van bij mij tois.

Hoppas naar de dansvloer!"

Hij koerst naar de dansvloer.

"Amai, Pablo kan nogal dansen zeg!", roept Wendy verwonderd.

Plots stormen de mensen weg van het strand.
Veel mensen zijn aan het roepen en wijzen naar de zee.

"Een tsunami! Ren voor je leven!"

"Ik denk dat je neef een dag vroeger is aangekomen.
Dat was te verwachten. Die is gewoon veel te groot!", mort Ooskar.

"Ai, ai. Ik heb hem nog gezegd dat hij best wacht tot het donker is. De mensen hebben schrik van hem. Hij doet nochtans geen vlieg kwaad", zucht Ebbie.

"Hij is precies nog gegroeid sinds zijn vorige bezoek.
Ik zal hem zeggen dat hij niet te veel mag opvallen", fluistert Jef.

Door de komst van Tsunami is heel het strand leeg.

"Ha, Tsunami. Welkom! Maar we gaan vlug naar huis moeten. De mensen zijn doodsbang", waarschuwt Ebbie.

"**Konichiwa!** Hallo! De mensen in Europa zijn vlug bang hoor", groet Tsunami.

"Hij komt niet binnen, hé", fluistert Wendy.

"Geen zorgen, Wendy. Hij kan in de vijver overnachten", stelt Jef voor.

Ebbie en Tsunami praten de hele avond over koetjes, kalfjes en andere beestjes..
Ze hebben elkaar al lang niet gezien.

"Nu Tsunami er is, hebben we een mooie waterval in onze tuin", lacht Ebbie.

"Zwijg, jong! Ik zal pas op mijn gemak zijn als hij terug naar Japan is", frons Wendy.

Na een week, is Tsunami terug naar huis.
Het is terug rustig in het plezierige huis.
Maar Ooskar begint zich opnieuw te vervelen ...

Bij de politie...

Het waait.

Bladeren vliegen in het rond.
De wind huult door de bomen.
Maar het regent niet!

"We gaan toch fietsen?", vraagt Jef. "Anders zitten we een hele dag binnen."

"Ik kan niet fietsen. Ik neem skates!", beslist Pablo.

"Ha ja, want jij kan niet aan de trappers", lacht Ebbie.

"En wat moet ik doen? Fietsen is te gevaarlijk voor mij. Ik raak altijd vast in de wielen", zeurt Wendy.

"Ik bind jou vast aan mijn skates!"

"Dat wordt dan een soort tandemskaat", grapt Ebbie.

Onze vrienden vertrekken voor een fietstochtje.

"Haha, veel wind achter.
Dat gaat hier snel vooruit!", juicht Pablo.

Wendy vindt het heel wat minder leuk.

"Holaaaaa! Niet zo sneeeeeeeeel!", tiert Wendy

"Ai, caramba! Ik vindos de remmen niet. Goede skates, slechte remmen."

Pablo -en Wendy- gaan alsnog sneller en sneller.
Aan het kruispunt springt het licht op rood.

"Dit loopt niet goed af. Ik durf niet meer kijken!",
bromt Oskar.

Jef houdt zijn vleugels voor zijn ogen.
Pablo en Wendy skaten door het rood licht en ... gelukkig hebben ze geen ongeluk.
Maar plots.

"Wieoooohwieooooh! Wieoooohwieooooh!"

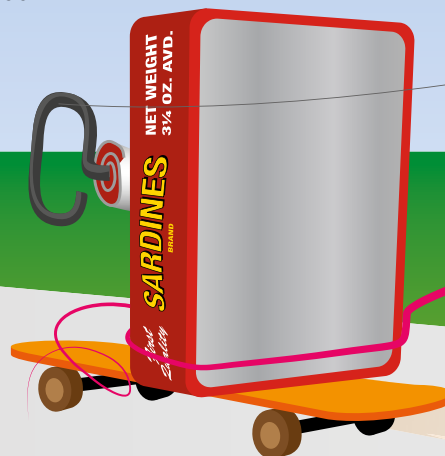
"Remmen Pablo! Er zitten twee zwaantjes achter ons!",
roept Wendy.

"Zwanos?" Wendy ziet ze vliegen. Jef is de enige vogel die ik zie", vraagt Pablo zich af.

Uiteindelijk stuurt Pablo zijn skate een haag in. En komt zo tot stilstand.

"Oef gered", zucht Wendy.

"Ja, vriendjes. Door het rood gereden. Met een skate op de openbaarweg. Dat wordt een serieuze straf", waarschuwt een agent. "Kom maar mee naar het bureau!"

"Dag meneros. Ik kon niet remmos. Maar is opgelostos. Ik sta nu stillos", glimlacht Pablo.

Meneer de agent kan er niet mee lachen. Pablo en Wendy worden in een combi weggevoerd.

Ze vliegen zelfs even in de gevangenis.

Na een paar uurtjes 'brommen', zo noemt dat als je in de gevangenis zit, mogen ze eruit. Maar Pablo moet nog naar de rechter.

"Pablo, jij moet verkeersles volgen. Doe je dat niet, dan mag je niet meer skaten", straft de rechter.

Pablo volgt een paar weken les. Maar het is niet gemakkelijk. Het Nederlands van Pablo is niet zo goed. En dan is het tijd voor het examen.

"***Ola, pistola.*** Dat is niet gemakkelijkos. Die vragos zijn precies Chinees!", jammert Pablo.

Hij is dan ook niet geslaagd. Ofwel doet hij het examen opnieuw. Ofwel is het gedaan met skaten.

Maar Ebbie heeft een slim plan ...

"Pablo, ik verstop mij in jouw blik en help je met de vragen. Als iemand iets vraagt, dan zeg je gewoon dat je een verkoudheid hebt. En dat je blik daardoor vol water zit. Zal zeker lukken", stelt Ebbie voor.

"Is dat dan niet vals spelen?", frons Jef.

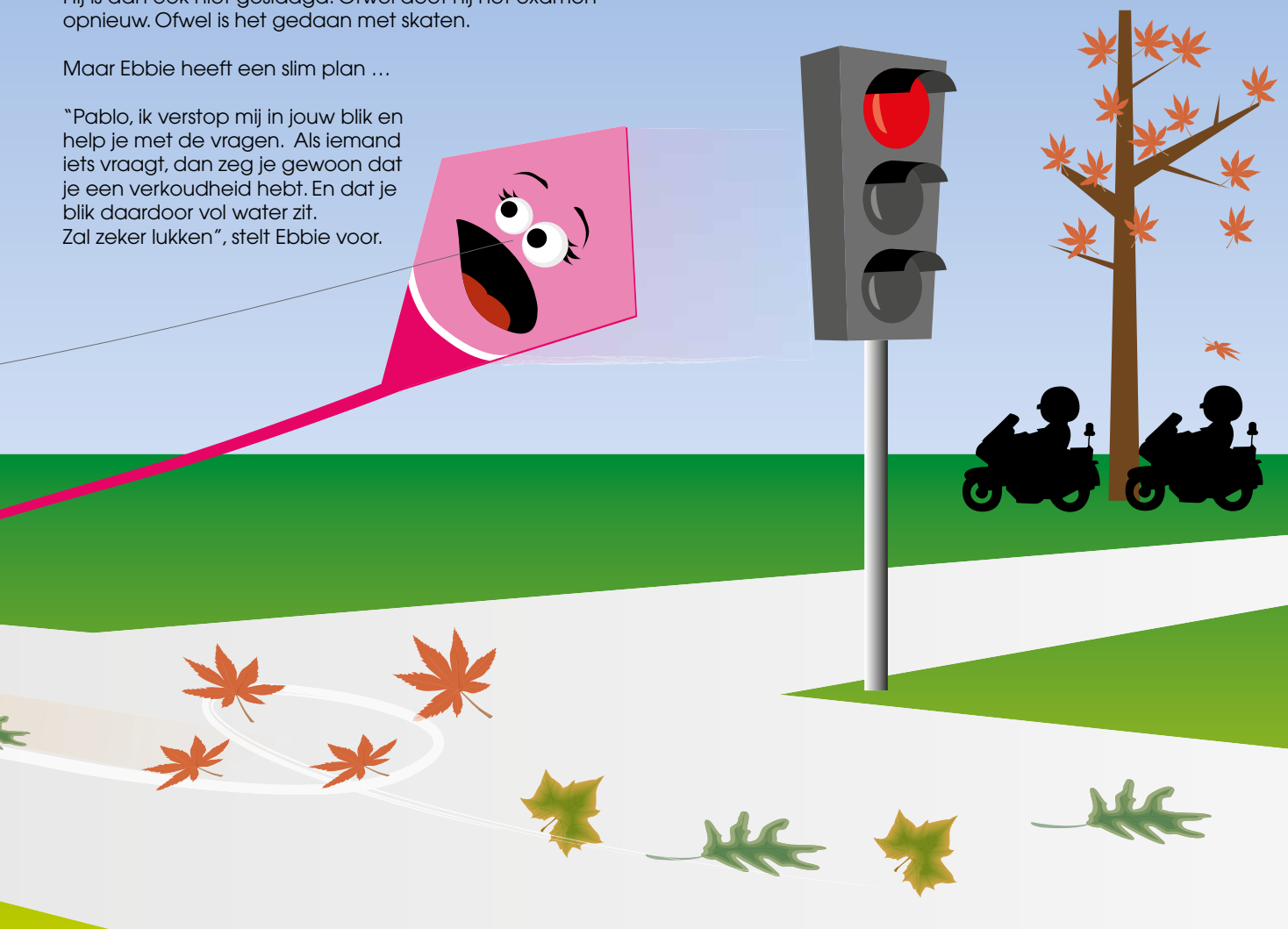
"Niet echt. Ik help alleen met het Nederlands. Ik ken niets van verkeersregels", antwoordt Ebbie.

Zo gezegd, zo gedaan. Pablo, en verstopte Ebbie, leggen opnieuw het examen af.

En deze keer lukt het wel. Pablo is geslaagd. Thuis neemt hij zijn skate. Maar die ziet er een beetje anders uit.

"Ik heb een paar remmen op je skate gezet", glundert Ooskaar. "Zo kan er niets meer mis gaan."

Pablo vertrekt en bij de eerste bocht ... vliegt alles aan stukken. Ooskaar die knutselt en Pablo die skate. Dat loopt nooit goed af!

Schrik in de sneeuw

"Brrr, wat is het koud zeg!"

De winter blijft maar duren", zucht Ooskaar.

"Och, dat is toch niet erg. Dan hebben we nog wat langer sneeuwpret!", juicht Ebbie.

"Sneeuwpret. Sneeuwpret. Ik vind die sneeuw helemaal niet prettig. Ik zak altijd weg met mijn poten", bromt Ooskaar.

"Nog een geluk dat je voelsprietten blijven uitsteken boven de sneeuw. Je bent dan precies een sneeuw-duikboot", plaagt Ebbie.

Iedereen moet lachen. Enkel Ooskaar moppert nog wat verder.

"Tijd om naar buiten te gaan met de slee", stelt Jef voor.

"Iedereen jassen en mutsen aan. Het is berekoud buiten", eist Wendy bezorgd

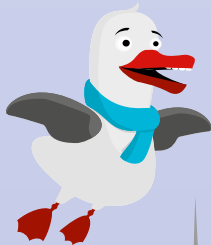
"Beren hebben helemaal geen koud. Die zijn gemaakt voor de koude. Maak er maar liever Ooskaarkoud van. Dat past beter", giechelt Ebbie.

"Ola, ik doe wat antivries in mijnos blikkos. Vorige winter had ik wintertenos. En de griepos!", zegt Pablo. "En bindos vlug die skios onder mij!"

Onze vrienden vertrekken voor een lange sneeuwtocht door de velden.

Er ligt een heel pak sneeuw.

"Kijk daaros!" Daar staat een man met weinog kleros midden in de sneeuwos!", roept Pablo.

"Dat kan toch niet, Pablo. Heb je weer giftige paddenstoelen gegeten of te veel chocolade?", vraagt Jef.

"Hij heeft toch gelijk hoor. Ik zie daar ook iemand staan. Het ziet er een rare uit", fluistert Wendy.

"Hopposamigos. We gaan goedendagos zeggos", besluit Pablo. En hij glijdt naar beneden.

Oskar schudt zijn hoofd. "Het is altijd hetzelfde met Pablo. Altijd maar doen. Nooit eens nadenken. Daar komen weer problemen van ..."

"Ola amigo. Wat doe jij hier alleen in de sneeuwos?", vraagt Pablo aan de vreemde man.

"Ik? Ik werk voor boer Charel. Ik jaag de vogels weg van de gewassen", antwoordt de man.

"Vogelos?! Ik zie helemaal geen vogelos", frons Pablo. "Ha, natuurlijk niet. Ik jaag ze weg hé, slimmeke. Jij bent ook niet van hier zeker?", roept de man.

De rest van de gezante bende komt ook aan gegleden. "En wie ben jij dan wel?", vraagt Jef.

"Ik ben Balthazar, schrik van de vogels. Verjager van merels en mussen!", zegt Balthazar beslist.

"En vooral niet op je plaats, midden in een sneeuwlandschap", giechelt Ebbie.

Balthazar ziet er plots heel wat minder zeker uit.

"Hm, ja. Ik dacht al dat er iets niet klopte toen ik roodborstjes en winterkoninkjes zag. Boer Charel is nogal verstrooid en is mij waarschijnlijk vergeten," stamelt Balthazar

"Dat is inderdaad nogal verstrooid van hem. Moet jij hier nu blijven staan tot aan de lente?", vraagt Jef.

"Maar Jef, dat is toch geen probleem.

We nemen Balthazar gewoon mee naar huis op onze slee", stelt Wendy voor.

"Ja, in de weg zal hij niet staan. Hihi, we kunnen er onze jassen en mutsen aan hangen", plaagt Ebbie.

"Als Jef lastig is, roepen we Balthazar en dan is het direct opgelost. Jef vliegt dan van schrik weg", grapt Oskar mee.

"Hela, mannekes. Dat is geen manier om een gast te behandelen", deelt Jef mee.

"Dat was maar een grapje, hoor. Hij mag zelfs mijn muts hebben", reageert Ebbie.

"En van mij, de rest van mijn winterkleren. Ik kom toch niet meer buiten tot het warm is", blaast Oskar.

Zo brengt Balthazar de rest van de koude wintermaanden door bij de gezante vrienden.

Een kapstok is hij niet geworden. Maar wel een goede vriend.

Als je een eenzame vogelverschrikker ziet rillen van de kou ... Denk dan eens aan Balthazar.

Ebbie, de Superfan

"**Joepie!** Eindelijk kunnen we naar het **WK cyclocross!**", juicht Ebbie. "Ik wacht daar nu al zoou lang op. Wanneer vertrekken we?"

"Pff, cycloooooocross. Dat is iets voor jongens", zucht Wendy.

"Er rijden wel veel knappe gasten rond", knipoogt Ooskaar. Bovendien scheren cyclocrossers hun benen zodat ze blinken."

"Doen ze dat?", vraagt Wendy. "Dat moet ik zien!" Wendy wil plots wel mee naar het WK.

Jef is een beetje jaloers en kijkt boos naar Ooskaar.

"Jij zult moeten uitkijken hé Jef. Je moet opletten voor Bart Wellens", waarschuwt Ooskaar. Jef kijkt verbaasd. Hij begrijpt niet wat Ooskaar wil zeggen.

"A ja, want Bart Wellens eet graag duifjes", plaagt Ooskaar. "Ik ben een **meeuw**, geen **duif**!" Jef wandelt boos weg.

"Kom, we vertrekken! Ik wil Sven Nys zien!", beveelt Ebbie

Ebbie is helemaal verkleed als zijn idool. Een pet, t-shirt, schoenen en zelfs een zonnebril van Sven Nys. Een echte superfan dus.

"Ha, je bent precies Ebbie Nys", besluit Jef.

Pablo komt binnen gewandeld. Helemaal ingeduffeld. Hij heeft drie sjaals, twee mutsen, twee paar handschoenen en een dikke jas aan.

"Ik ben klaros. Maar Cyclocross? Wat is dattos? Klinkt als iets uit Spanjos", vraagt Pablo.

"Dat zijn speciale fietsers die in de duinen een wedstrijd rijden. Een wereldkampioenschap zelfs. Alleen de beste mogen meedoen", legt Jef uit.

"En de allerbeste, dat is **Sven Nys!**", juicht Ebbie.

"In de duinos?! Dat ligt toch vol met zandos? Speciale sportos, zotte mannos", glimlacht Pablo.

Onze vrienden vertrekken richting duinen. Ebbie is super content. Hij is bijna niet te houden.

"Eindelijk, we zijn er. Ik ga de Sven zoeken!", Ebbie stuift ervandoor.

"Ja lap! We zien die niet meer terug", bromt Okaar.

"Ik heb een idee. Gooi mij in de lucht. Dan kan ik hem zoeken", stelt Wendy voor.

Intussen is Ebbie op zoek naar zijn idool. Hij wringt zich tussen het volk, kruipt onder benen door, klimt over hekken, ...

Na een hele tijd raakt Ebbie tot bij de renners. Zelfs tot aan de start.

"Hé, jij daar! Sta daar niet te slapen, jong. Kruip op je fiets!", roept een boze man.

"Nee, nee. Ik ben geen renner. Ik wil gewoon Sven Nys zien!", protesteert Ebbie.

"Hop, niet zeuren. Die fiets op. Ik ken al die uitvluchten al. Zenuwen of niet. Fietsen zal je!",

Ebbie krijgt een fiets in zijn handen en moet starten. Op een fiets van K3.

Intussen boven in de lucht ...

"Ja, ik zie hem!! Maar Ebbie zit op een fiets?! En rijdt mee in de koers!!", tiert Wendy.

"In de koers!?", roepen Jef en Oskar tegelijk uit.

"Amaaaaiiiii en dat zonder steunwieljes!", grapt Wendy.

"Ai, ai, ai ... dat loopt nooit goed af", schudt Jef met zijn kop.

En inderdaad ...

Bij de eerste duin loopt het fout. Ebbie kan zijn fiets niet meer recht houden en duikt voorover in het zand. En Sven Nys valt over hem.

Sven Nys is woedend. "Zondagscoureur!" Ebbie gooit zijn fiets aan de kant en maakt zich snel uit de voeten

Gelukkig kan Sven Nys vlug verder fietsen.

En Ebbie ... Ja, die heeft niet veel meer van de koers gezien.

In het vervolg blijft hij gewoon in het publiek staan. Zoals het hoort. En wie heeft er nu eigenlijk gewonnen?

Waar zijn die paaseieren?

Goeiemorgen! Allemaal **ooopstaaaaaan!**

Het is prachtig weer. En we mogen paaseieren rapen!", juicht Wendy.

"Maar het is nog donker buiten. Ik wil helemaal niet opstaan", kreunt Ooskaar. "Laat mij met rust!" Ooskaar draait zich terug om.

Maar Wendy laat hem niet met rust en trekt aan zijn dekens.

Ooskaar staat dan maar op. Tegen zijn zin. Hij ziet er dan ook heel boos uit.

"Joepie! We gaan paaseieren rapen!",

roept Wendy. Ze vliegt naar buiten.

Jef, Pablo, Ooskaar en Ebbie rennen ook naar buiten. anders zal Wendy alle eieren opeten.

"Ik vind geen paaseieren", jammert Wendy
"Ik ook niet! Heb ik daarvoor moeten opstaan?!", bromt Ooskaar.

En inderdaad. In heel de tuin is er geen enkel paasei te vinden.

"Hoe kan dat nu? Zijn de paasklokken ons vergeten?", vraagt Ebbie.

"Dat geloof ik niet. Hier is meer aan de hand. Ik ga op onderzoek.", besluit Jef.

Jef zoekt tussen de struiken. Heft stenen op. Kijkt achter de muur ... En plots ontdekt hij een grote hoop aarde.

"Wat is dat?" Vraagt Ebbie.

"Een grote berg aarde en er wonen precies kleine wezentjes in."

"Kabouters?", denkt Pablo.

"Kabouters bestaan toch helemaal niet", lacht Ebbie.

"In Spanjos wellos. Ze werken daaros in de pretparkos", antwoordt Pablo.

"Ja en ik ben kabouter Klus zeker?", bromt Ooskaar.

"Nee, maar kabouter Brompot zou je wel kunnen zijn", lacht Ebbie.

"Dat zijn geen kabouters. Maar mieren. Ze graven gangen onder de grond", weet Jef.

"En ze hebben onze paaseieren mee!", roept Wendy.

"Ten aanvall!", schreeuwt Ooskaar. En hij stormt op de mierenhoop af. Al vlug zit hij helemaal onder de mieren.

"Auw, auw, auw!" Haal ze van mij af! Help!", schreeuwt Ooskaar.

Hij zit vol mieren en rent tierend door de tuin.
Hij springt in een vijver en kan de mieren zo van hem afspoelen.

Hij kruipt uit de vijver en is helemaal nat.
Ooskaar ziet helemaal rood en staat vol bubbels.
"Man, man, man. Je ziet eruit als een gekookte kreeft",
giechelt Ebbie.

"Ja, ge kunt meedoen aan 'Komen eten'", lacht Wendy.
Ooskaar vindt het niet grappig en wandelt boos weg.

"Die paaseieren zijn we sowieso kwijt.
Alle mieren zijn verdwenen na Ooskaar zijn stunt", zucht Jef.

**"We kunnen altijd naar een paaseierenraap
gaan. Er zijn er genoeg in Koksijde"**, stelt Ebbie
voor.

"Ik blijf thuis. Ik ga wat zelf op mijn bubbels smeren",
jammerd Ooskaar.

Onze vrienden –zonder Ooskaar– komen aan bij de Hoge
Blekker.

Heel wat kinderen zijn al bezig met paaseieren te zoeken.
Wendy vliegt tussen de kinderen. Na vijf minuten heeft ze
al tien eieren gevonden.

"Mjam, mjam! Lekker paaseieren", smekt ze.
Haar mond hangt vol chocolade.

**"Ik hebboos maar één paaseios gevonden.
En het is gebrokenos"**, klaagt Pablo.

"Dat is geen paasei. Maar het ei van een vogel,
slimmeke", zegt Jef.

"Hier, ge moogt er een paar van mij hebben",
fluistert Wendy.

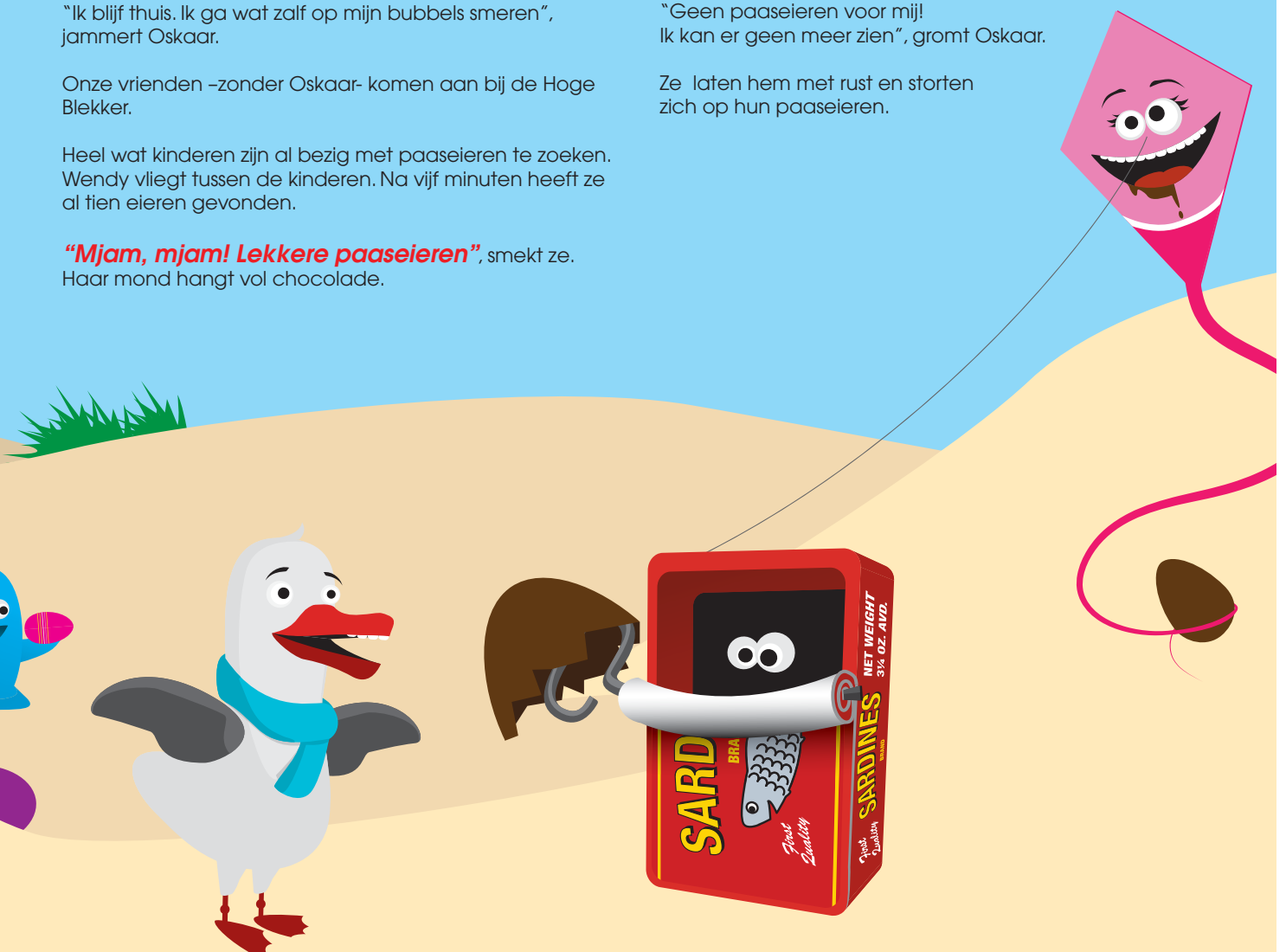
Pablo glimlacht van oor tot oor. (Maar dat kun je niet zien.
Zijn mond en ogen zijn verborgen)

Eén paasei eet hij op. De rest bewaart hij vanonder in zijn
blik.

Onze vrienden keren terug naar huis.
Ze hebben een hele hoop paaseieren mee.
Ooskaar zit nog in de zetel en heeft overal jeuk.

"Geen paaseieren voor mij!
Ik kan er geen meer zien", gromt Ooskaar.

Ze laten hem met rust en storten
zich op hun paaseieren.

Een sportieve vakantie!

"Joepie!" Eindelijk vakantie!", juicht Wendy.
"Tijd om te rusten. Te zonnen en ..."

"Te sporten!", vult Ebbie aan.
"Sporten? Nee, daar is het veeeeel te warm voor",
zucht Wendy.

"We kunnen golfen?", stelt Jef voor.
Er is een gloednieuwe golf in Koksijde. Vol groen, zand
en water. Terwijl wij golfen, kan Wendy wat zonnen."
"Dat is goed voor mij. Ik moet dringend iets aan
mijn kleurke doen", glimlacht Wendy.

Pablo komt aangewandeld met een
gestreept kostuum aan.

**"Ik bennos Tiger Pablo.
Kampioenos van golfos"**, glundert Pablo.

"Met jou kom ik zéééééker de straat niet op.
Allé, bekijk dat nu eens. Hoe belachelijk is dat nu?
Het is precies een clown", klaagt Wendy.
"Kom, we vertrekken!", eist Ebbie.

De plezante bende komt aan op het golfterrein.
Pablo krijgt veel bekijks met zijn gek kostuum.
Hij heeft ook een grote tas bij zich.
Niemand mag zien wat daar in zit.
Het is een groot geheim.

Iedereen krijgt een paar golfsticks en zijn eigen balletje.
Oskar gaat als eerste van start.
Hij zwaait, raakt de bal en ...

"Plons!"

"Miljaar!" Mijn bal ligt in de vijver!", roept Oskar.
"Hihi! Dan moet je vanaf daar herbeginnen", lacht Ebbie.
"In het water? Ik ben een krab, geen eend.
Ik kan niet drijven. En daarbij die ballen ook niet.
Die zakken naar de bodem", klaagt Oskar.

"Ebbie, bedoelt gewoon dat je je bal moet zoeken. En
dan verder doen langs de kant waar je bal in het water
viel", sust Jef.

Ebbie, Jef en Oskar duiken de vijver in op zoek
naar de golfbal.
Even later komt Pablo aangewandeld met
zijn snorkel en zwemvliezen aan.

“Ikkos los dat hier allemaal oppos”, stoeft Pablo.
Hij duikt het water in en vindt even later de bal.

“Ja, lap! Mijn bal ligt in een bunker. Dat wordt hier niets.
Waarom maken ze die golfbanen niet **recht**?!”,
zucht Ebbie”.

“Een bunker?!” Ik zie hier helemaal geen bunkers.
Dat is iets uit de tweede wereldoorlog.
Je hebt zeker een zonnslag”, bromt Oskar.
“Nee, gij! Ebbie heeft gelijk. Een bunker is in het golfen
een put met zand”, weet Jef.

“Ikkos zal bal vindos”, glimlacht Pablo.
Hij roefelt in zijn tas en haalt er een gek voorwerp uit.
“Mijnos metaaldetector! Daarmee zal ikkos de bal vinden
in het zandos.”

“Eum, een golfbal is wel niet gemaakt van ijzer.
Ik denk niet dat je die zo zal vinden”, antwoordt Ebbie.
Pablo gelooft het niet en gaat toch op zoek.

Ondertussen heeft Oskar zelf zijn bal teruggevonden.
Krabben kunnen goed in het zand graven.
Ebbie en Oskar zeggen niets aan Pablo.
Ze laten hem rustig verder zoeken.

“Ik begin het te kunnen!”, grijnst Jef.
“Met een beetje oefening word ik hier zeker één van
de beste.”

Oskar blijft sukkelen. Hij raakt meer de grond dan de bal.
De stukken gras vliegen in het rond.
Maar zijn bal blijft mooi liggen.

“Pfff! Geef mij maar tennis. De ballen zijn groter.
Meer kans om die te raken”, puft Oskar.

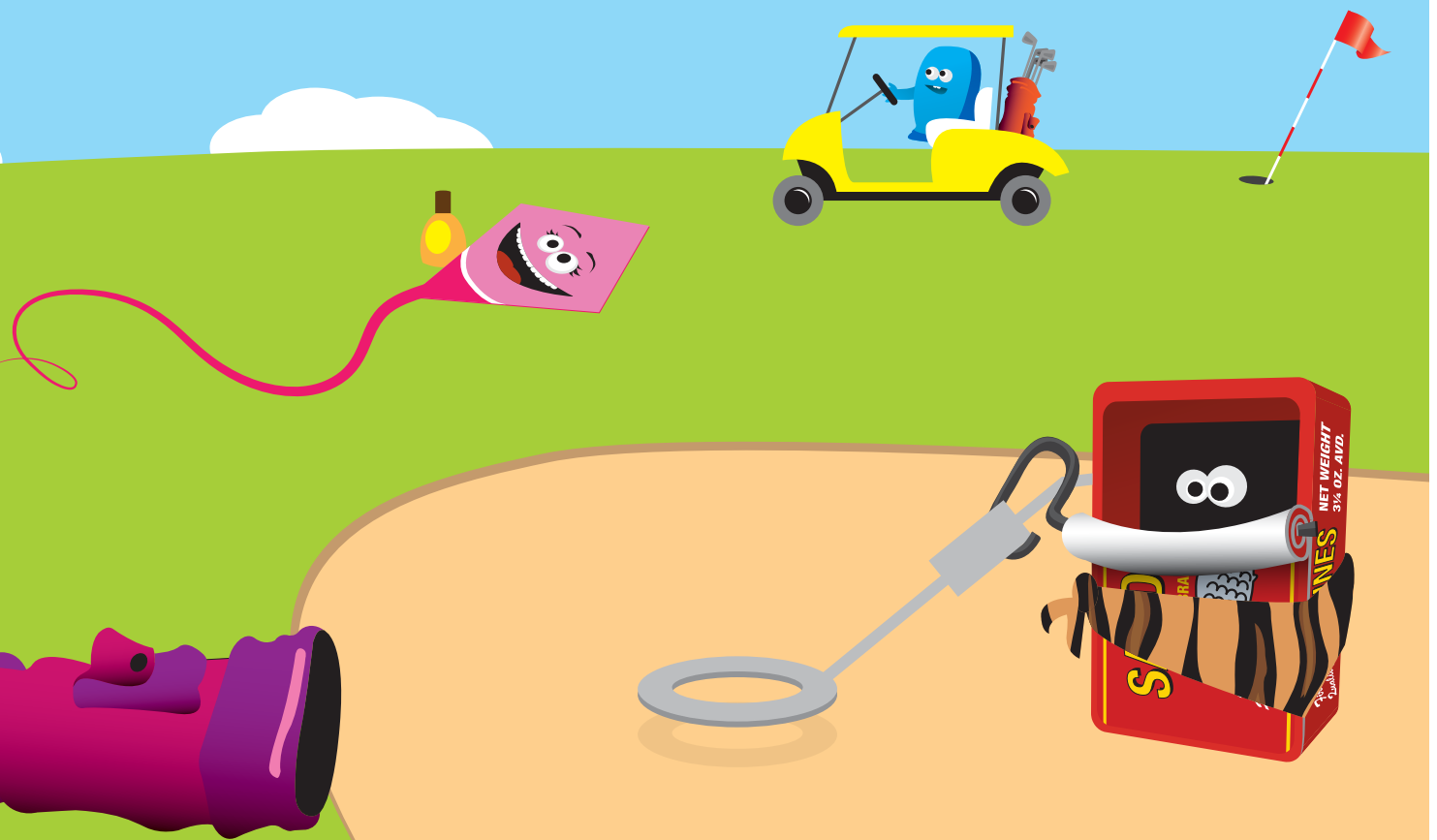
Ebbie is ook geen groot talent.
Hij slaat wel tegen de bal
Maar heeft al twee keer een toeschouwer geraakt.
De meeste mensen kijken dan ook boos naar hem.

“Foert!!!! Ik stop ermee! Ik ga zonnen bij Wendy!”,
roept Oskar.

“Ik ga mee! De mensen zijn precies kwaad op mij”,
fluistert Ebbie.

Jef amuseert zich te pletter. Hij blijft verder golfen.

En Pablo?
Die is nog altijd op zoek naar die bal.

In het bos, daar staat een ...

Op de avond dat dit verhaal begint, is het heel slecht weer. Wind, regen, donder en bliksem.

Bladeren en takken vliegen in het rond. Geen weer om een hond door te jagen.

Maar wie loopt daar toch buiten? Juist, de plezante bende.

"Wie zijn idee was het om vandaag naar het bos te gaan?!", bromt Ooskaar.
"Het giet water. En nergens een plek om te schuilen!"

"iek waaaaaii bijna weg.
Gelukkig dat Jef mij goed vasthoudt!", roept Wendy.

Het begint nog harder te waaien. En het wordt heel erg donker. Dat ziet er niet zo goed uit.

"Ginder zie ik precies een ingang. Kom we gaan er naar toe", stelt Ebbie voor.
"Ja, Ebbie heeft gelijk. Het is een grot."

We kunnen daar schuilen", zegt Jef.
"Weeros in Spanjos is beter", klaagt Pablo.

Het is daar pikdonker. Moeten we daar echt naar binnen?", protesteert Wendy.

"Wil jij dan liever hier buiten blijven staan? Als je wegwaait kom ik je niet zoeken hoor", antwoordt Ooskaar.
"Ik vlieg wel eerst naar binnen. Ik zal de grot verkennen", besluit Jef.

Jef vliegt naar binnen.
"Het ziet er veilig uit! Kom maar binnen!", roept Jef.
"Maar wat is dit hier?" Het hangt hier vol kleverige draden. Ze blijven in mijn veren hangen. **Help!!**

Jef is in een groot spinnenweb gevangen. Hoe harder hij probeert los te raken, hoe meer hij vast raakt.

"Kom ik maak je wel los! Dat zal hier vlug gedaan zijn!", zegt Ooskaar.
Ooskaar knipt het spinnenweb door met zijn scharen.
"Haha, dat gaat goed. Ooskaar is sterker dan zo'n stom web!", juicht hij.

En dan plots ... lichten twee ogen op in het donker. Een grote schaduw kruipt over de muren.

"Wa, wa, wat is dat," stamelt Ebbie.
"Da, daar kruipt iets."

Uit een verborgen hoekje van de grot komt een enorme spin gekropen.
"Aaargh! Ren voor je leven!", tiert Ooskaar.

En hij stormt naar buiten.
Pablo en Ebbie lopen ook de grot uit. Enkel Wendy laat Jef niet alleen. Ze stelt zich tussen Jef en de spin op.

"Ga weg! Vieze spin. Laat Jef met rust. Of ik leg al je poten in een driedubbele knoop", gromt Wendy.

"Wat maken jullie een kabaal zeg! En mijn mooiste web is helemaal in stukken. Ik heb daar dagen aan gewerkt."

"Boehoehoe!", huilt de spin.
"Het is altijd hetzelfde. Ze komen mijn huis binnen, maken alles kapot en lopen dan nog eens weg. Zonder iets te zeggen. Snif, snif", snikt de spin.

"Maar allé, jongen. Jij bent helemaal overstuur. Wie zijt gij? En wat doe jij hier?", vraagt Wendy.

"Mijn naam is Sebastiaan. Sebastiaan, de spin. Ik woon hier. Helemaal alleen. Iedereen is bang van mij", antwoordt de spin.

"Ja, jong. Je hebt ons ook doen schrikken, hoor. Misschien moet je een deur plaatsen. Met een bel aan", zegt Wendy.

"Zeg, kunnen jullie mij eens losmaken?" In plaats van te babbelen. Ik vind het niet leuk om vast te hangen", klaagt Jef. Sebastiaan en Wendy maken Jef los.

"Ik ga de bangeriken halen. Dan kunnen we hier samen blijven. Tot de storm voorbij is", grijnst Jef

Pablo, Ebbie en Ooskaar wandelen de grot terug binnen. Beschaamd en helemaal doorweekt.

"Precies een bende waterkiekens", lacht Wendy. Sebastiaan en de plezierige bende spelen samen twister.

Met zijn acht poten is de spin daar keigoed in. Niemand is nog bang van hem. Zelfs Ooskaar niet.

Kalkoen met kerst?

“Vrolijk kerstfeest!”, roept Jef.
“Tijd om de pakjes open te doen.”

Pablo, Wendy, Oskar en Ebbie zijn nog moe.
Slaapdronken strompelen ze hun bed uit.
Vooral Oskar heeft nog heel kleine oogjes.

“Zooooo vroeg opstaan. Het is precies nog nacht”,
klaagt Oskar.

“Maar nu kunnen we wel onze cadeautjes open doen”,
juicht Wendy.

“Cadeautjes, cadeautjes!? Er is nog genoeg tijd om die
open te doen. En als het opnieuw Pablo is die mij iets moet
geven... zal het weer geen vette zijn”, zeurt Oskar.

“Vond jij die sjalos niet toffos? Zelfs gebreid”, vraagt Pablo
verbaasd.

“Inderdaad zelf gebreid. Het was precies kaas met gaten”,
giechelt Ebbie. Oskar werpt hem een boze blik toe.

“Kom, we gaan vlug de geschenken van onder de kerst-
boom halen”, stelt Wendy voor.

Wendy maakt haar cadeau open. “Oooh, een ventilator.
Zo kan ik mijn eigen wind maken. Dank u wel!”

Pablo krijgt een blikje cola.
“Tegen het roesten”, legt Jef uit.

“Ola, coca cola!”

Pablo is vlug content en wandelt glimlachend weg.

“Nu is het mijn beurt. Wat zou er in mijn pakje zitten?”,
vraagt Jef nieuwsgierig.

“Een hoed waarschijnlijk”, weet Ebbie.

?!

De rest kijkt Ebbie vragend aan.

“Awel, een hoed. Om Jef zijn pluimen op te steken”,
lacht Ebbie.

Jef doet zijn cadeau open en ...

“Wauw, een gps! Zo weet ik altijd waar ik vlieg. Dank u!”

Het cadeau van Ebbie ziet er heel groot uit. Ebbie maakt
het vlug open.

“Amai, een surfplank!” Cool! Zo kan ik op de golven
varen”, juicht Ebbie.

“Zelfs gemaakt”, glundert Pablo. “Hebbos daar uren aan
gewerktos.”

Alleen Oskar zijn cadeau nog.

Oskar knipt het geschenkpapier supersnel open.

“Stokken?! We houden toch geen kampvuur?”, fronst
Oskar.

“Dat zijn stelten. Zo lijkt je wat groter. En kun je ook vlugger
stappen.”, legt Wendy uit.

“leieieieieieie!”

Een bestelwagen stopt voor de deur. Er worden enkele
bakken aan de deur gezet.

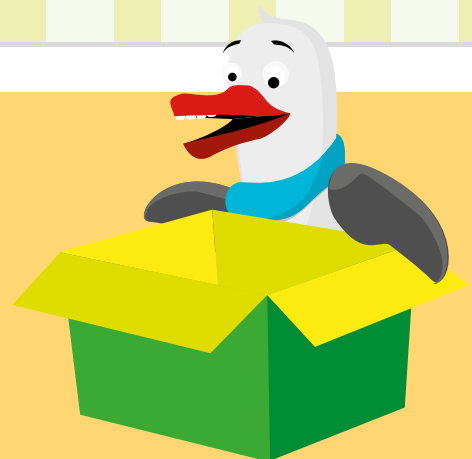
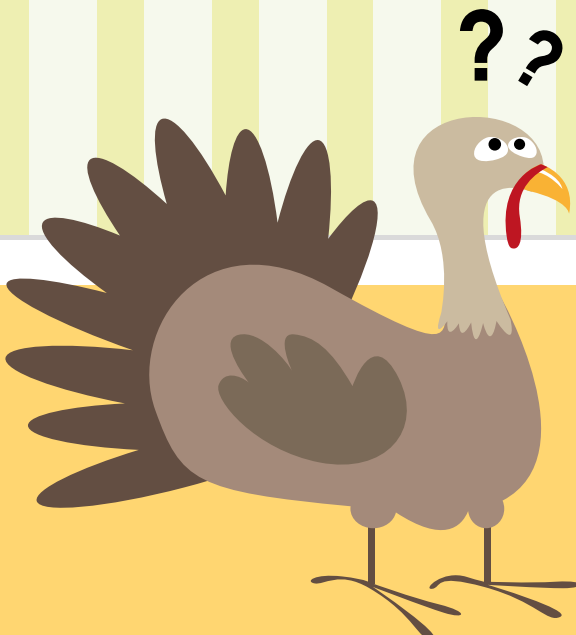
“Ons eten is er. Joepie!”, brult Ebbie.

Ebbie maakt de deur open en haalt het kerstdiner naar
binnen.

“Koelekoelekoele!”

“Wat is dat? Ons eten maakt lawaai”, stelt Jef vast.

Oskar kijkt in één van de bakken.

"Maar dat beest leeft nog?!", roept hij verbaasd.

"Moeten wij die zelf klaar maken?"

"Hela, ik eet geen kalkoen hoor. Dat is net alsof ik familie zou opeten. Jakkes!", eist Jef.

"Maar wat gaan we dan wel eten?", vraagt Ebbie.

"Geen kreeft!", roept Oskaar.

"Geen vissos", beslist Pablo

"Ook geen foie gras, dat is ganzenlever", waarschuwt Jef.

"Wat schiet er dan nog over?", pruilt Wendy. "Zo wordt ons kerstfeest een ramp."

"Er zijn nog groentjes. Je kunt die op veel verschillende manieren klaar maken. Op grootmoeders wijze. Of in de wok", stelt Jef voor.

"Mijn grootmoeder kon niet koken. SOS Piet zou zelfs de keuken uitvluchten. Stinken dat haar eten deed. Gelukkig hadden de burens altijd iets over", mijmert Oskaar.

"Help! Help! Die kalkoen eet mijn lint op. Hou hem tegen!", roept Wendy.

"Die heeft ook honger. We zetten best een bordje bij voor Freddy", besluit Ebbie.

"Freddy?", roepen onze vrienden in koor.

"Ja, Freddy. Ziet die kalkoen er niet uit als een Freddy?", glimlacht Ebbie.

Pablo is de keuken ingedoken. Hij heeft een lekkere groenteschotel gemaakt.

Zo is het kerstfeest toch nog geslaagd.
En Freddy?
Die eet gewoon mee.

Word wakker!

“Oewaaaaah!”, de zon strekt zich uit.
En wrijft in haar ogen.
Tijd om weer wat warmte uit te stralen!
De winter heeft lang genoeg geduurd.

De meeste dieren zijn nog aan hun winterslaap bezig.

Maar hier en daar wordt er al eentje wakker.
Een eekhoorn, enkele egels, een paar schildpadden.
De bijtjes vliegen van bloem tot bloem.
Een hele stoet padden springt voorbij.
Zij zijn bezig met de jaarlijkse paddentrek.
En ook Pablo is terug in goede doen. Hij haat de koude.
De laatste maanden was hij niet te genieten.

“Ai caramba, die zonnos doet deugd!
Gedaan met die vuilos sneeuwos.”

Hij wandelt de tuin in. Oskar staat daar op de uitkijk.
Hij trippelt op zijn poten van ongeduld. “Ik heb een scooter
gekocht. Van meneer Ebay. Hij vroeg maar 100 euro!
Ze komen hem vandaag brengen.”

“Meneer Ebay?!” Ebay is wel een website hé.
Voor tweedehandse spullen”, lacht Ebbie. “En 100 euro is
dat niet weinig?”

“Meneer websitedinges heeft gezegd dat het goede
kwaliteit is. Gemaakt in Japan. Daarbij het is mijn
scooter. En je mag al niet meer mee op mijn scooter”,
bromt Oskar.

Even later wordt de scooter van Oskar thuis afgezet.

Oskar wil hem starten. Hij probeert één keer. Twee keer.
Nog een derde keer ... Maar er komt geen leven in.
Oskar begint zich al behoorlijk op te winden.

“Miljaar, miljaar. Ik had beter een Italiaanse scooter
gekocht!”

Plots schiet de scooter toch in gang. Een grote rookwolk
komt uit de uitlaat. **“Uch, Uch, Uch!”** Oskar krijgt een
enorme hoestbui.

De scooter maakt ook vreselijk veel lawaai. **“Wat is dat
zeg!?”**, roept Jef. **“Ik hoor mezelf niet meer!”**

Wendy knikt van ja. Maar ze heeft Jef helemaal niet
begrepen. Zo luid klinkt de scooter. Pablo en Ebbie vluch-
ten terug naar binnen. Daar is het een beetje stiller.

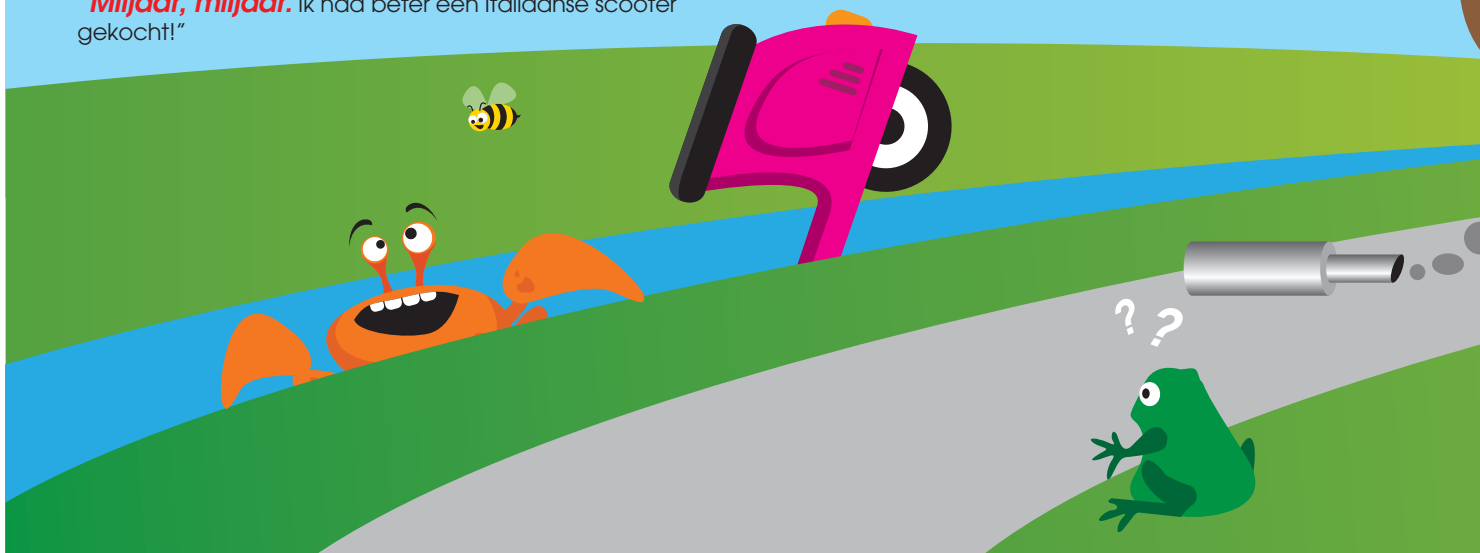
“Tof machinetje hé! glundert Oskar. Hij zet zich op zijn
scooter en stuift weg. Na honderd meter verliest Oskar
een paar kleine onderdelen. Een moer, een rem, zijn licht.
Tweehonderd meter verder ligt zijn uitlaat er af.
En dan loopt het helemaal mis. Zijn voorwiel
komt los.

“Craaaash!” Oskar knalt
tegen een boom en vliegt in
een gracht. Zijn voorwiel rolt
langzaam over straat.

Jef en Wendy gaan vlug kijken.

Gelukkig staat er veel water in
de gracht. Oskar is niet gewond.
Enkel zijn trots en zitvlak zijn geraakt.

De scooter ligt helemaal in stukken.
Jef haalt Oskar uit de gracht. Een paar
padden kijken boos. Die gingen juist de straat
over steken. Tot Oskar kwam aangevlamd.

"Japanse rommel! Ik koop nooit meer iets via internet", vloekt Ooskaar. "Kijk nu eens. Dat was geen scooter, maar een gevaar op wielen!"

Jef en Wendy kunnen hun lach amper inhouden. Ebbie en Pablo komen er bij staan en schieten ook in een lach.

"Wat ben ik blij dat ik niet mee mocht!", lacht Ebbie. "Die gracht ruikt niet lekker."

"Zouden we niet beter gaan wandelen? Het is supermooi weer", stelt Jef voor.

"En dan ruiken we Ooskaar niet zo goed", giechelt Ebbie.

"En mijn scooter dan?", mikt Ooskaar.

"Je rommel bedoel je? Allé, we zullen elk een stuk meenemen", besluit Jef.

"Ik zal morgen alles in elkaar stekos. Ik kos is handig." Ooskaar antwoordt niet. Hij is te druk bezig om alle stukken op te ruimen.

Na een paar minuten liggen de stukken in de garage. Onze vrienden gaan een stukje wandelen. Pablo heeft zijn skate mee. Hij zal het nieuwe skatepark testen.

"Waaaaw! Dat ziet er coolos uit!" Pablo neemt zijn skate en duikt het skatepark in. Hij wil stoer doen. Want er staan veel mensen te kijken. Hij haalt zijn beste truukjes boven. Maar dan doet hij net iets te veel ... en landt naast zijn skate op de harde grond.

"Ai, ai, ai. Mijn poepos is gebroken!" Pablo kermt van de pijn. Al bij al valt het goed mee. Het is vooral zijn trots die pijn doet.

Pablo en Ooskaar zitten te mokken langs de kant. Allebei hebben ze pijn aan hun 'poep'. En zijn ze geraakt in hun eer.

Jef, Wendy en Ebbie genieten van het zonnetje.

Worst à la Pablo

"Oskaar! Oskaaaaaar! Opstaan! We vertrekken!", roept Jef naar boven. Oskaar is de enige die nog slaapt. Hij geeuwt en draait zich om. "Nog een klein beetje slapen", denkt hij.

"**Oskaar!** We vertrekken zonder jou", dreigt Jef.

Na enkele minuutjes strompelt Oskaar de keuken binnen. Half dronken van de slaap. Maar welgezind, want het is **vakantie!**

"Iedereen neemt zijn valies en dan zijn we weg. Binnen een paar uurtjes zijn we op de camping", stelt Jef voor.

Een paar uur later ...

Jef verdeelt de taken.

"Wendy, jij gaat hout sprokkelen. Pablo en Ebbie zetten de tenten op. Ik ga naar de winkel. En Oskaar ... jij blijft overal af."

Iedereen is vlug klaar met zijn taken. De tenten staan mooi recht. Wendy zweeft naast een grote hoop hout. Jef heeft lekker vlees mee. En Oskaar heeft vooral niets gedaan. Gelukkig!

"**Maar waar zijn mijn kleren?!**", gromt Oskaar. "Mijn valies zit vol met Wendy haar spullen."

"Ah, ja. Dat is juist. Ik heb twee valiezen gemaakt. Eentje voor mooi weer en eentje voor slecht weer", glundert Wendy.

"En ik dan? Waar zijn mijn kleren? Ik kan toch niet in mijn blootje rondlopen?", klaagt Oskaar. "Liefst niet. Ik mag er niet aan denken. Dat komt ervan als je zo laat op staat. Jouw valies staat nog in Koksijde", lacht Ebbie.

"Trek gerust iets van mij aan", zegt Wendy

Oskaar mompelt iets en wandelt weg.

"**Tijd om het kampvuur aan te steken!**", juicht Ebbie. "Haal de worsten maar uit. Die zullen vlug klaar zijn."

Ebbie probeert het hout in brand te steken, maar het lukt niet. Wat hij ook doet, de vlammen doven direct.

"No problemo! Ik hebbos een oplossing!" Pablo loopt weg en keert terug met een paar flessen. Hij giet ze leeg over het kampvuur, neemt een lucifer en ...

"**Vooooooooeeffff!**" Wendy en Jef vliegen enkele meters achteruit. Pablo stond te dicht en ziet er helemaal zwart uit.

"Wat zat er in die flessen?! Benzine of zo?", roept Jef.

"Prrrrrrttt!Prrrrttt! Prrrt! Prt!"

De auto van de buren start niet.

"Maria! Ben jij weer vergeten te tanken? Dat is hier altijd hetzelfde! Elke dag weg met die auto. Nooit gaan tanken. En maar shoppen, shoppen. Dat vergeet je niet!"

"Maar Jos. Ik heb wel getankt. Gisteren. Daar ben ik zeker van."

De ruzie bij de buren blijft duren.

Pablo schuifelt weg. Hij gebaart van niks.

Ebbie en Wendy maken het eten klaar. Worsten boven het kampvuur.

"Lekkere worstos! Ze smaken zoals bij mijos in Spanjos", smekt Pablo.

"Bij Pablo steken ze thuis altijd het vuur aan met benzine zeker?", fluistert Ebbie tegen Oskar.

"De worsten smaken een beetje raar. Maar het vuur brandt tenminste", glimlacht Oskar.

Na het eten komen andere mensen rond het kampvuur zitten. Iemand heeft zelfs zijn gitaar mee.

Tijd voor kampvuurliedjes!

Wendy kan mooi zingen. Pablo wat minder. Er is plots veel plaats rond hem. Maar daar trekt hij zich niets van aan.

Het wordt nog een leuke en late avond.

Oskaar ontvoerd

Twee uur lang zoeken ze Oskaar al. Maar ze vinden hem nergens. Niet in de tuin, niet op zolder, niet in de woonkamer. Waar zou hij toch zijn? Wendy maakt zich echt zorgen.

"Wie heeft Oskaar het laatst gezien?"

Ze kijken allemaal naar elkaar. Niemand weet het. Hoe lang is hij al weg? Plots springt Wendy recht.

"Hij is ontvoerd." Ik weet het zeker. Je hoort dat elke dag in het nieuws", roept Wendy.
"Wie wil er nu Oskaar ontvoeren? Zo'n brompot", lacht Ebbie. "En rijk zijn we ook al niet."
"Pablo, jij hebt toch in de kelder gezocht, hé?", vraagt Jef. Pablo reageert niet.

Beneden kruipt een man de keldertrap op. Op de derde trede blijft hij even luisteren. Niemand hoort hem naar boven gaan. "Goed zo", denkt hij.
De man sluipt verder de trap op. Een korte dikke man, met lange baard, lang krullend haar en onverzorgde kleren. Een echte griezel. Hij houdt iets in zijn hand, het blinkt. De klink van de kelderdeur gaat langzaam naar beneden. De deur draait zachtjes open.

Voorzichtig loert hij de gang in. Niemand te zien. Tijd om verder te neuzen. Waar zou iedereen zijn? Stap voor stap sluipt de man verder het huis in. Eerst de gang. Niemand. Dan de woonkamer. Nog altijd niemand. In de keuken hoort hij stemmen. "Ik heb geluk. Ze zijn aan het eten", denkt hij. Langzaam schuifelt hij naar de keuken. De deur staat open.

Wendy kijkt op en ziet een vreemde man staan. Ze pakt haar warme chocomelk en gooit het naar de indringer. Maar mist. Dan gaat alles snel.

Ebbie valt van zijn stoel. **"Auw! Wat doe je?"**

"Dat is heet! Water, vlug", kreunt Ebbie. Jef pakt een broodmes vast. En Pablo duikt onder de tafel. Even blijft iedereen staan. Dan stormt Jef op de man af.

"Wacht, wacht. Val mij niet aan. Ik moest dit komen afgeven", de man trekt zijn masker af en geeft een zilveren envelop aan Jef. Nu pas laat Jef zijn mes vallen en kruipt Pablo vanonder de tafel. Ebbie kreunt nog van de pijn. Zijn gezicht is verbrand.
Jef opent de envelop. Er zit een briefje in:

**Kom naar de kelder.
vertel dit aan niemand.**

Jef wijst naar de boodschapper. "Jij blijft hier. Pablo, zorg dat hij niet wegloopt. Ebbie, wij gaan naar beneden."

"Jef, blijf! Ze zullen je ook ontvoeren. Bel gewoon de politie", smeekt Wendy

Jef luistert niet. Hij wil weten wat er aan de hand is. Maar niet via de deur. Hij wil langs het kelderraam naar binnen. Ebbie volgt hem. Jef en Ebbie kijken door het raam. Ze kunnen niets zien. Het is pikdonker in de kelder. Jef glipt naar binnen. Hij ziet een schaduw en stormt erop af.

"Geef je over!"

De schaduw laat een paar lampen vallen.
"Rustig, rustig. Niet slaan. Ik ben ... ik ben ... gewoon een spookhuis aan het maken in de kelder", stottert Oskaar.
"Om jullie te verrassen. Een verrassing, ja, dat was het. Ik heb toch een briefje gegeven aan Richard? Hij heeft geholpen met het spookhuis."

"Er stonden maar 2 zinnen in die brief", klaagt Ebbie. Wendy en Pablo komen op het lawaai af. Ze zien dat Ooskaar zich in een trol heeft verkleed. De kelder is in een prachtig spookhuis omgetoverd. Hun monden vallen open van verbazing.

"Prachtig. Mogen we erin?"

De gezellige bende nodigt de hele buurt uit in het spookhuis. Iedereen geniet van plezier. Of is het van schrik?

Wie wint? Jef of Oskaar?

Vijf weken lang al is Jef affiches aan het plakken. Aan elke straathoek, elk bord en in iedere winkel. Hij wil burgemeester worden.

Zijn beste slogan is **"MEER groen. MINDER grijs"**. Jef heeft zelfs zijn witte winterkop in het groen geverfd.

Aan elke deur in de gemeente heeft hij gebeld. Veel mensen durfden niet open doen. Die groene verf was misschien toch geen goed idee. Precies een punker met vleugels.

De campagne is nu eindelijk gedaan. De mensen hebben gestemd. Voor Jef, hoopt hij. Nu kan hij niets meer doen. Enkel wachten. Nog twee uur. Dan zijn alle stemmen geteld.

Jef loopt heen en weer door de kamer. Van de deur naar het raam. En van het raam naar de deur. De nagels van zijn poten zijn helemaal afgesleten. Hij zucht en kijkt de hele tijd naar de klok die boven de deur hangt. Wat duurt het lang.

Als niemand kijkt, staat hij voor de spiegel in de woonkamer. Om zijn speech te oefenen.

"Beste vrienden, dank u voor deze eer ..."

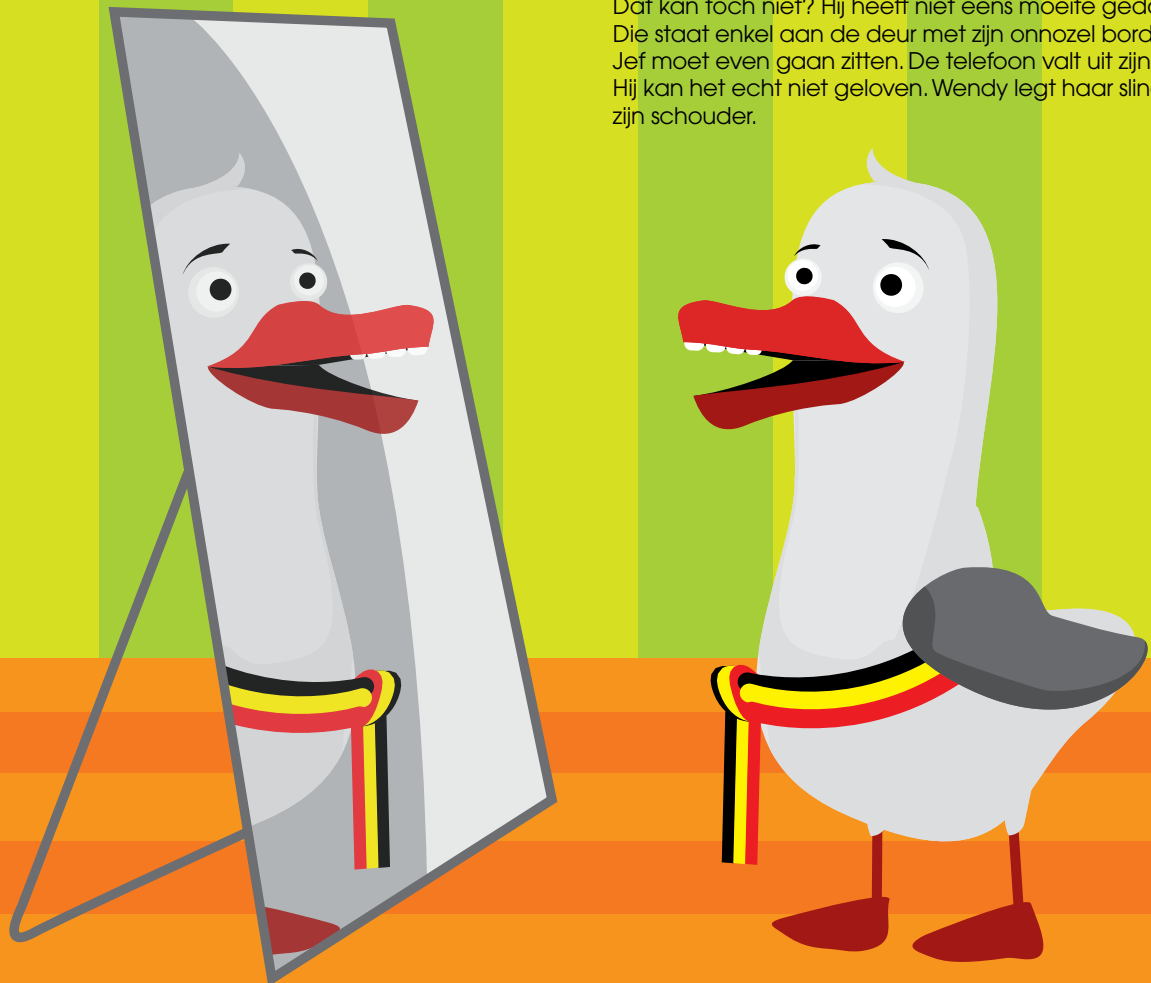
Jef kijkt om en ziet Ebbie gniffelen. Betrapt! Jef doet alsof hij zijn pluimen goed legt en wandelt fluitend weg. Hij kijkt door het raam naar buiten en ziet Oskaar staan.

Die staat aan de voordeur met een vierkant bord in zijn handen. Daarop staat in grote letters WIJ met een kruis erdoor. Daaronder: **IK wil ALLES veranderen**. Oskaar denkt dat hij ook een goede burgemeester zou zijn. Jef laat hem doen. Het kan geen kwaad.

Om vier uur is de uitslag bekend. Jef belt naar het gemeentehuis voor het grote nieuws. Zijn speech heeft hij al vast. De telefoon gaat drie keer over en dan neemt de secretaris op.

"Secretaris, het is Jef. Ik bel voor de uitslag."

"De uitslag? Van de verkiezingen. Juist. De winnaar is een zekere Oskaar ..." De rest hoort Jef niet meer. **"Oskaar?"** Dat kan toch niet? Hij heeft niet eens moeite gedaan. Die staat enkel aan de deur met zijn onnozel bord. "Jef moet even gaan zitten. De telefoon valt uit zijn hand. Hij kan het echt niet geloven. Wendy legt haar slinger over zijn schouder.

"Driiling! Driiling!" Jef schrikt op. De telefoon?!
"Wendy, pak jij maar op. Ik wil niemand spreken.
Iedereen lacht me uit."

"Hallo met Wendy.... Ah, meneer de secretaris ... ja ...
zeker, zeker ... Ik vertel het hem Jazeker Bedankt!"

Wendy legt de telefoon neer en wandelt naar de keuken.
Jef fronst zijn wenkbrauwen, staat op en kruist zijn armen.
"Awel, waarvoor belde hij?", roept hij naar Wendy.
"Belde wie?", vraagt ze.

"Doe nu niet alsof je van niets weet. De secretaris ...
wat had hij te zeggen? Hij heeft toch gebeld?"

"A jaaaaa, dat. Niks speciaals. Gewoon dat er een fout
is gebeurd bij de telling. En dat je toch hebt gewonnen."
Wendy glimlacht. Jef kijkt eerst verbaasd, dan boos en
tenslotte begint hij te stralen.

"Gewonnen!" Ik heb gewonnen! Mijn speech. Waar is
mijn speech?" Jef pakt zijn blaadjes en stormt naar buiten.
Richting gemeentehuis. Eén van zijn blaadjes dwarrelt
achter hem aan.

Aan het gemeentehuis staat een groot podium.
Jef klimt erop. Zijn poten en vleugels trillen. Zo veel mensen.
En ze staan allemaal te kijken. Naar hem.

"Waarde landgenoten ...eum ... beste vrienden, ik
ben blij ..." Jef wrijft wat zweetdruppels van zijn voorhoofd.
Voor een spiegel gaat het toch beter.

De eerste speech van Jef verloopt niet vlot.
Maar de mensen klappen wel in hun handen.
Jef zal nog veel moeten leren als burgemeester.
Maar alles is moeilijk in het begin.

Gekke familie op bezoek

Drie stoere paarden wandelen door de zee. Ze slepen elk een groot net achter zich. De golven klotsen tegen hun buik. Maar dat hindert de paarden niet. Op elke rug zit een sterke visser met een geel pak aan. Boven water hoor je enkel het geluid van de golven.

Maar onder water ...

"Feeeeeestje!" Honderden garnalen fuiven in één van de sleepnetten. Vier garnalen zingen op een grote schelp. De rest danst op de muziek. Eén garnaal staat aan de kant. Hij houdt een wandelstok vast en een schelp aan zijn linkeroor.

"Waaaat?" Ik hoor je niet! Wat zeg je?" De oude garnaal loopt er verloren bij. "Opa, je hebt je hoorapparaat omgekeerd vast! Omgekeerd! Draai het om." Een kleine garnaal wijst en zwaait. Maar het oudje begrijpt hem niet. "Bah, die muziek staat veel te stil. De jeugd van tegenwoordig!"

De plezante bende nestelt zich op het water.

Jef houdt Wendy's lint vast in zijn bek. Zij laat zich rustig meewaaien in de wind. Pablo dobbert op de golven.

Ooskaar en Ebbie spelen waterpolo. **"Goal!"** Ebbie scoort. Op het moment dat Ooskaar de bal wil pakken, duikt die onder.

Ooskaar kijkt Ebbie verbaasd aan. **"Een bal drijft toch?"** Ebbie knikt. "Dat dacht ik ook. Even onder water gluren." Daar ziet Ebbie een massa garnalen feesten met hun bal. Ebbie en Ooskaar duiken naar beneden. Die bal is van hen.

"Ooskaar! Wat doe jij hier?" Een stuk of honderd garnalen komen rond hem staan.

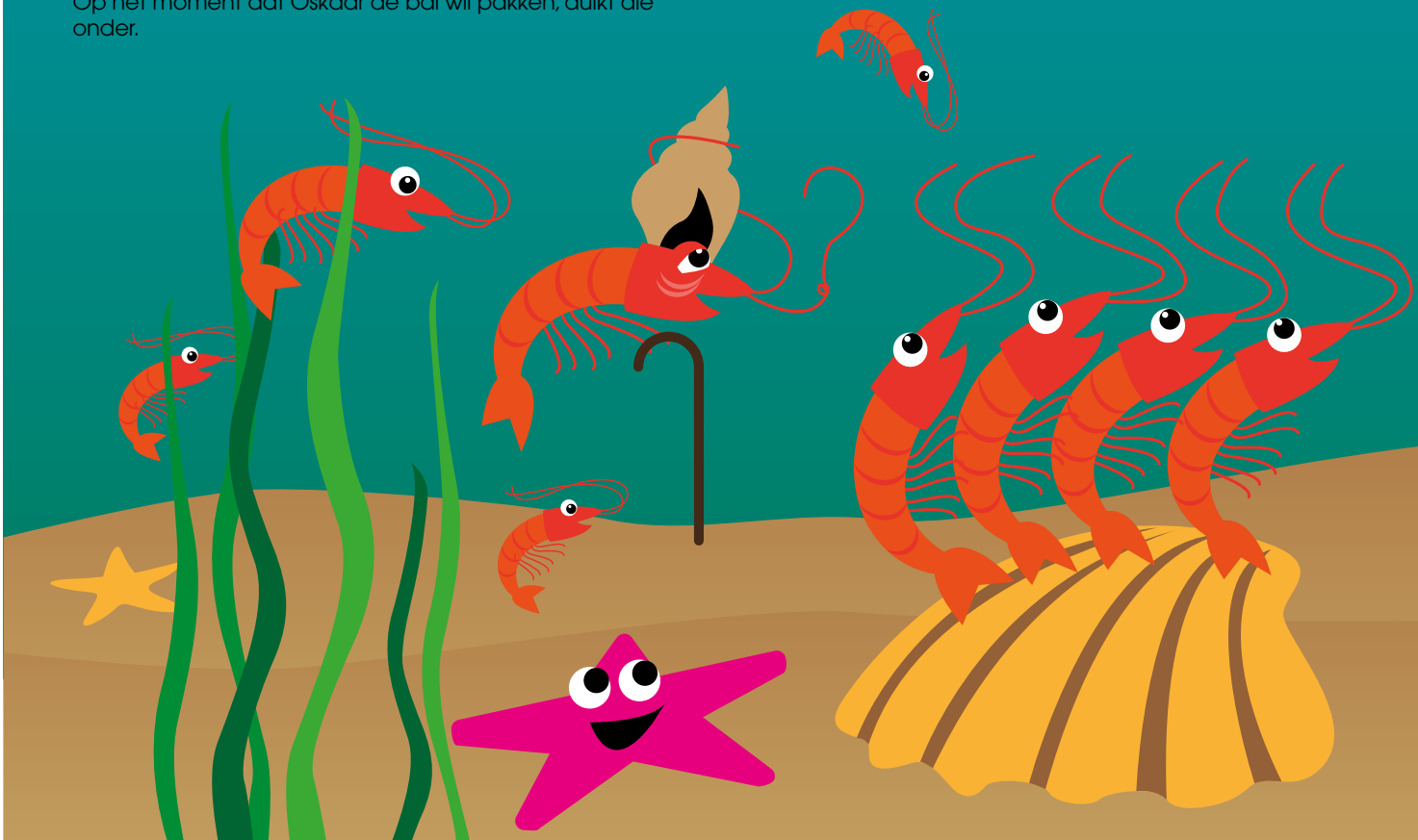
Ooskaar fluistert in Ebbies oor. "Dat zijn mijn neefjes en nichten. Van mama's kant. Een beetje gek. Probeer rustig weg te gaan. Ze zijn tot alles in staat." Ooskaar stapt langzaam achteruit.

"Ooskaar. Fuif mee met ons. En pak je blauwe vriend mee." Ooskaar schudt zijn hoofd. Dansen is niets voor hem.

Het net beweegt. De garnalen rollen door elkaar. Maar dat bederft de pret niet.

"En we zijn vertrokken. Ooskaar, tot de volgende! Je weet niet wat je mist!" De garnalen feesten voort. Het zand dat rond dwarrelt, stoort hen niet.

Ebbie en Ooskaar kijken de garnalen na. "Zouden die weten dat ze naar het strand trekken? Straks worden ze gekookt," waarschuwt Ebbie.

"Ik ga kijken. Het is familie. **Zotte familie.** Maar toch." Oskar en Ebbie duiken naar boven. De netten zijn leeg. De paarden staan aan de kant. Op het strand brandt een kookvuur.

"Dat ziet er niet goed uit. Ik haal de rest." Ebbie verwittigt Pablo, Wendy en Jef. Ze schuilen achter een duinhelling en houden het strand in de gaten. Daar zien ze de vissers Oskars neven en nichten in een grote pot stoppen.

"We moeten hen helpen!", tiert Oskar.

Jef denkt na, frons en krijgt dan een idee.

"We gaan het zo doen. Pablo, jij zorgt voor de afleiding. Oskar, jij ..."

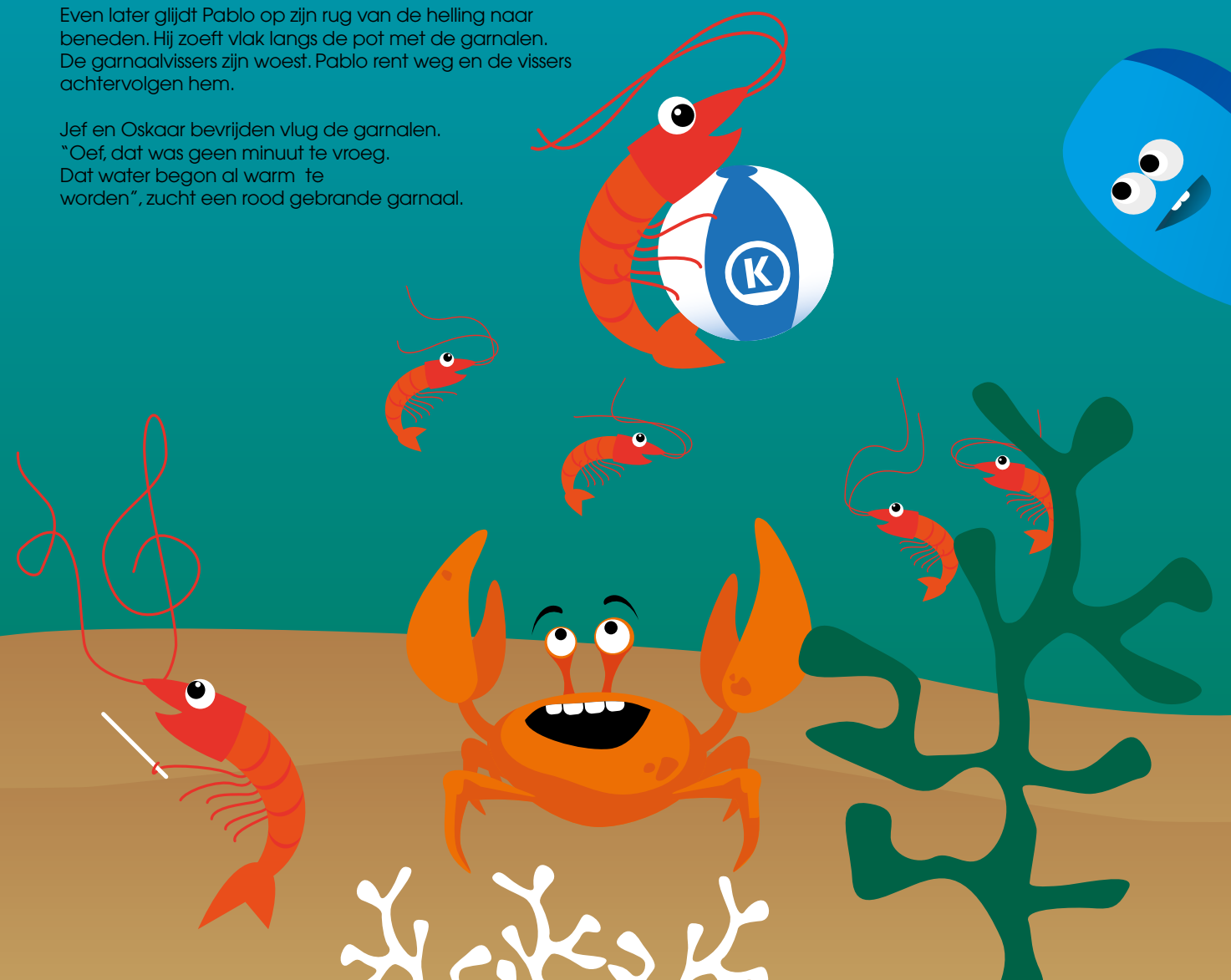
Even later glijdt Pablo op zijn rug van de helling naar beneden. Hij zoeft vlak langs de pot met de garnalen. De garnaalvissers zijn woest. Pablo rent weg en de vissers achtervolgen hem.

Jef en Oskar bevrijden vlug de garnalen. "Oef, dat was geen minuut te vroeg. Dat water begon al warm te worden", zucht een rood gebrande garnaal.

Een piepklein garnaaltje trekt aan Jefs vleugel. "Waar is opa?" Jef kijkt om. "Miljaar, die zit nog in de pot". Hij vliegt er vlug naar toe en pakt opa in zijn bek mee. Het oudje is helemaal in paniek. Hij denkt dat die meeuw hem wil opeten.

Opa garnaal landt veilig op de grond en vlucht met de rest de zee in. Lang geleden dat hij nog zo vlug liep. Oskar houdt de plezante bende tegen.

"Laat ze maar lopen. Ik heb genoeg familie gezien voor de rest van het jaar."

Pleasant
VERHAAL

Misverstand op het strand

"Rommel. Overal rommel"

Oskaar trapt tegen een leeg blikje. "Mondmaskers, plastic flessen, blikjes. Bah. Heel het strand ligt vol."

"Doe er iets aan in plaats van te mopperen", zegt Wendy. "Ruim het op."

"Ik? Ik ben toch geen stofzuiger?!" Oskaar trapt tegen een ander blikje en wandelt weg. Even later keert hij terug met een vuilniszak. En ... raapt alle rommel op die hij tegenkomt.

"Een mirakel", zegt Ebbie.

"Moeten we helpen?", vraagt Wendy. Oskaar haalt zijn schouders op. Op dit moment is rommel het enige dat hem interesseert.

"Mijn zak is bijna vol. En er ligt nog zoveel", zegt Oskaar.

"Ik heb ideeën", zegt Pablo. En hij stuift weg. Minuten gaan voorbij. Maar nog altijd geen Pablo te zien.

"Hij heeft waarschijnlijk geen zin om te helpen", zegt Ebbie.

"Ik heb ook geen zin meer", zegt Oskaar. "Het is hopeloos."

Tuut, tuut, tuut, tuut

Het geluid van een bestelwagen die achteruit het strand oprijdt.

"Ola." Pablo steekt zijn hoofd door de zijruit.

"Het is Pablo", zegt Ebbie.

"En hij rijdt met een bestelwagen", zegt Wendy. Ebbie frons. "Ik wist niet eens dat hij kon rijden."

"Ik denk eigenlijk niet dat hij mag rijden", zegt Jef. Hij kijkt vlug rond, maar geen politie te zien.

"De bestelwagen is hier nu. We kunnen hem best gebruiken."

Onze vrienden gooien al het vuil in de bestelwagen. Net zolang tot de zon zich verstoppt achter de horizon.

"Ik heb honger", zegt Wendy.

"Ik ook", zegt Ebbie. "Tijd om naar huis te gaan. Kom, Oskaar."

"Nee, geen tijd. Ik doe verder. Rommel. Overal rommel."

De volgende dag keert de plezierige bende terug naar het strand waar Oskaar nog altijd druk bezig is. Maar in plaats van blikjes en flessen weg te gooien, sleurt hij een groot voorwerp over het strand.

"Eindelijk zijn jullie daar. Help me, dit ding is zwaar."

"Wat ben je aan het doen?", vraagt Jef. "Dat is geen rommel, dat is een kunstwerk"

Oskaar lacht. "Dat is een goeie mop. Doe niet onnozel, die scheve boom stond gewoon op het strand."

"Ik meen het", zegt Jef. "Dat IS een kunstwerk. Van Beaufort."

"Beaufort? Ken ik niet", zegt Oskaar. "Laat die altijd alles rondslingeren?"

"Wat zijn we hier aan het doen?" Een politieagent wandelt het strand op. Hij frons zo hevig dat zijn ogen amper zichtbaar zijn.

"Ai, ai, ai", zegt Ebbie. "Nu hebben we het vlaggen."

"Dit is vandalisme", zegt de agent. "Het beschadigen van openbaarr domein."

"Juist", zegt Oskaar. "Die Beaufort laat zijn rommel zomaar achter."

"Zijn we grappig? Ben jij de nieuwe Jacques Vermeire misschien? Vertel je moppen maar in de gevangenissen." En de agent haalt zijn handboeien uit. "Kom maar mee."

"Maar, maar, ...

ik heb toch niks misdaan?"

De agent klikt Oskaar vast, draait zich om en ziet de inhoud van de bestelwagen. Zijn gezicht kleurt eerst oranje, dan rood en tenslotte paars.

"Wa... wat... is dat?!" De agent wijst naar een paar ballen die in de bestelwagen liggen.

"Dat? Dat zijn gevaarlijke ballen, meneer de agent", zegt de Oskaar. "Ik heb tegen één van die dingen getrapt en bijna mijn teen gebroken. Er zit beton in. In de duinen bij Sint-André liggen er nog. Het is een schande!"

"Ma... ma... da kan niet. Ik droom. Da... da kan niet anders." De agent knijpt in zijn arm.

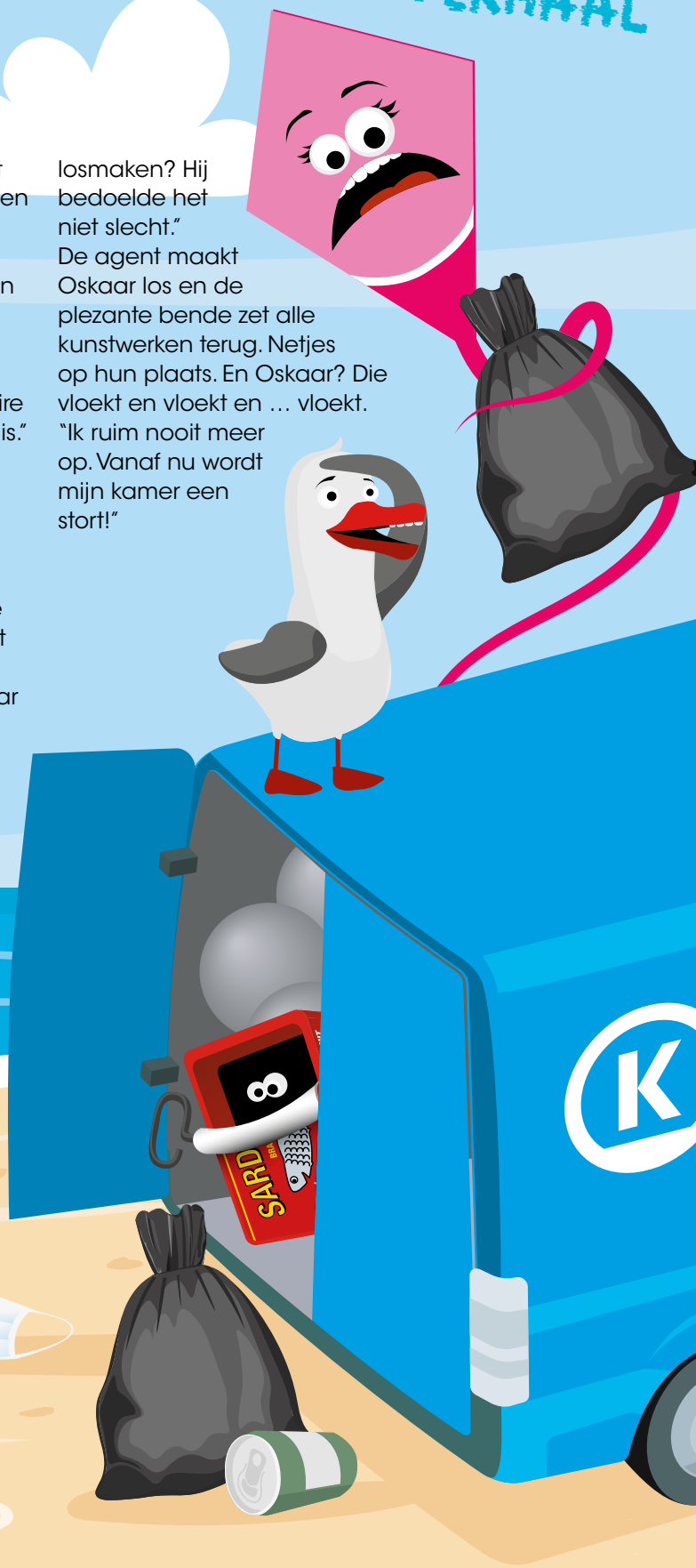
"Nee, o nee. Ik ben wakker. Dit is een ramp, de burgemeester zal razend zijn."

Jef trekt aan de mouw van de agent. "We lossen dit op, meneer de agent. We zetten alles terug, precies zoals het eruit zag. Niemand zal er iets van merken. Maar wil je mijn vriend

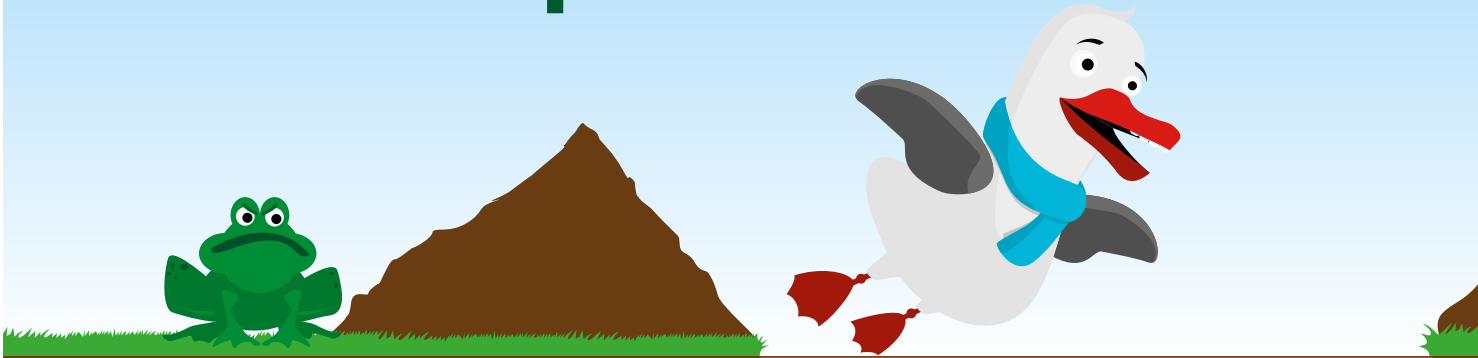
losmaken? Hij bedoelde het niet slecht."

De agent maakt Oskaar los en de plezante bende zet alle kunstwerken terug. Netjes op hun plaats. En Oskaar? Die vloekt en vloekt en ... vloekt.

"Ik ruim nooit meer op. Vanaf nu wordt mijn kamer een stort!"

Schaatsplezier?

Jef rekt zich geeuwend uit en kijkt door het raam. Zijn ogen vliegen bijna uit zijn hoofd en hij moet zich vast houden aan de vensterbank.

Zo erg is hij geschrokken. In hun tuin zit een put. Een heel grote put.

Jef vliegt naar beneden en stormt door de achterdeur naar buiten. In de put klinken stemmen en er vliegen kleine hoopjes aarde naar boven.

Jef sluipt voorzichtig naar de put en gluurde over de rand.

Ebbie, Oskar en Pablo zijn druk aan het graven.

“Amigos, we zijnos er bijna. Nog een klein beetjes.”

Pablo duwt zijn spade in de grond en gooit een dikke klomp aarde naar boven, recht in het gezicht van Jef. Die wrijft het vuil uit zijn veren en kijkt fronsend naar beneden.

“Wat spoken jullie uit?”

Heel onze tuin is naar de vaantjes! Wiens idee was dit?” Pablo, Ebbie en Oskar wijzen alle drie naar elkaar.

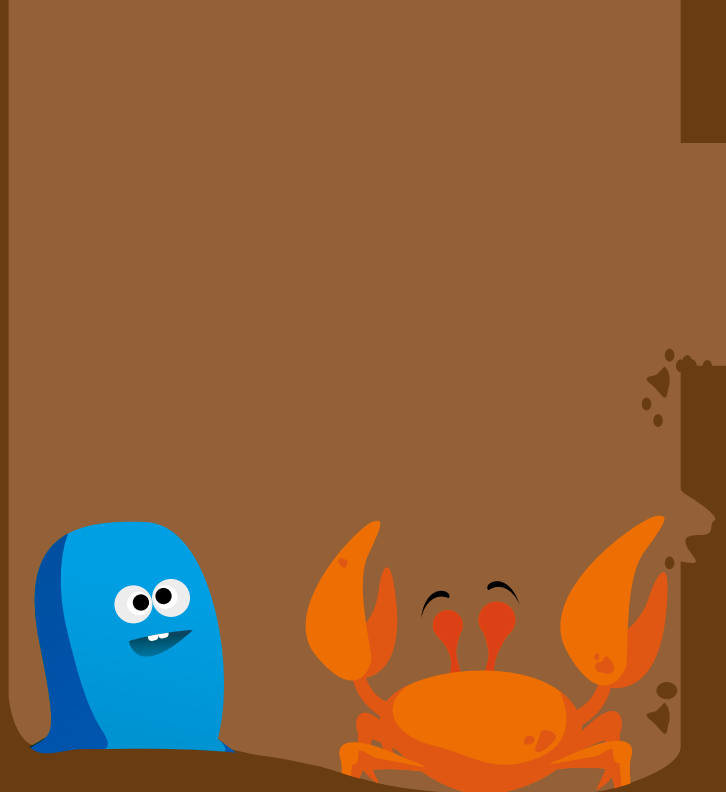
“Het was zijn idee!”, klinkt het in koor.

Jef kijkt hen alle drie, één voor één, kwaad aan. “Wat is de bedoeling?”

Ebbie glimlacht. ***“We maken een schaatspiste.”***

Jef is stomverbaasd. “Een schaatspiste? En het is niet eens winter!”

“Dat is nu juist mijn schitterend idee. We vullen de put straks met water en in de winter vriest het dicht.” Ebbie is apetrots en ook Pablo en Oskar knikken enthousiast mee.

Jef weet niet goed wat hij moet antwoorden, zo onnozel vindt hij het idee. Net op het moment dat hij kwaad wordt, beweegt er iets aan de zijkant van het 'zwembad'.

Een fijn straaltje aarde stroomt naar beneden. En dat straaltje wordt groter en groter. Tot er een gat zo groot als een voetbal in de zijkant zit.

Opeens steken twee handen door de opening naar buiten. En even later ook het nors gezicht van een egel. Een heel erg kwade egel, want al zijn stekels staan overeind.

"Wat steken jullie hier uit? Ik was al bezig met mijn winterslaap en met jullie kabaal hebben jullie mij wakker gemaakt."

Pablo, Ebbie en Ooskaar gluren naar elkaar.

"Wel, ik wacht op een antwoord!", roept de egel.

Plots steken nog vier andere kopjes naar buiten: een tweede egel, een pad en een schildpad. Ze kijken ook heel erg boos.

Ebbie is de eerste die zijn mond open trekt.
"We maken een schaatspiste. Eerst een put graven, dan vullen met water. Deze winter zal het water bevroren en kunnen we schaatsen."

"Als jullie hier water in gieten, loopt mijn living onder water! Ben je gek geworden of was je dat al!?", tiert de egel.

"De mijne zal ook onder water staan!"
"En mijn slaapkamer!" "Mijn keuken!"
"Mijn postzegels!"

De andere dieren zijn ook niet gelukkig met de waterput.

"Jullie mogen ook schaatsen hoor", fluistert Ooskaar.

Dat maakt de twee egels nog razender. Ze kruipen uit hun hol en stormen op Ooskaar af.

Jef probeert iedereen te kalmeren.

"Ik heb misschien een oplossing."

Het geroep houdt op. Iedereen luistert aandachtig naar Jef: Pablo, Ooskaar, Ebbie, de twee egels en de schildpad. Behalve de pad. Die is terug in zijn hol gekropen omdat hij bang is voor meeuwen.

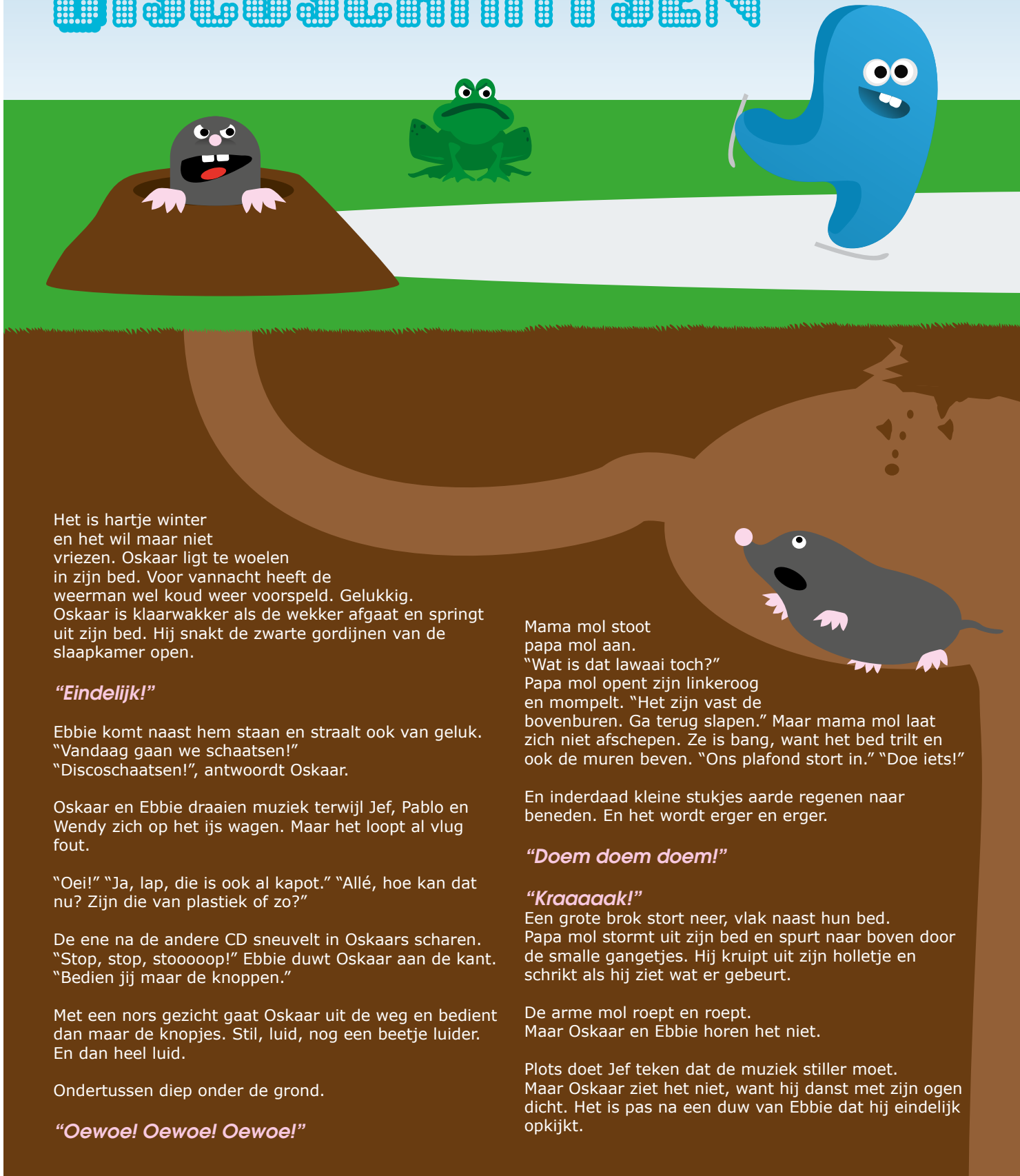
"Jullie willen een schaatspiste, dat klopt toch?"
Ebbie, Ooskaar en Pablo knikken.

"En jullie willen een droog huis?" De twee egels en de schildpad knikken. De pad durft zich niet verroeren.

"Dan leggen we toch gewoon plastic in de put. Dan loopt er geen water in jullie huis en is er deze winter een schaatspiste in onze tuin."

Iedereen schudt elkaar de hand. Nu zijn er alleen maar blijde gezichten te zien.
Enkel de pad kruipt stilletjes weg.

DISCOSCHAATSEN

Het is hartje winter en het wil maar niet vriezen. Ooskaar ligt te woelen in zijn bed. Voor vannacht heeft de weerman wel koud weer voorspeld. Gelukkig. Ooskaar is klaarwakker als de wekker afgaat en springt uit zijn bed. Hij snakt de zwarte gordijnen van de slaapkamer open.

“Eindelijk!”

Ebbie komt naast hem staan en straalt ook van geluk. “Vandaag gaan we schaatsen!” “Discoschaatsen!”, antwoordt Ooskaar.

Ooskaar en Ebbie draaien muziek terwijl Jef, Pablo en Wendy zich op het ijs wagen. Maar het loopt al vlug fout.

“Oei!” “Ja, lap, die is ook al kapot.” “Allé, hoe kan dat nu? Zijn die van plastic of zo?”

De ene na de andere CD sneuvelt in Ooskaars scharen. “Stop, stop, stooooop!” Ebbie duwt Ooskaar aan de kant. “Bedien jij maar de knoppen.”

Met een nors gezicht gaat Ooskaar uit de weg en bedient dan maar de knopjes. Stil, luid, nog een beetje luider. En dan heel luid.

Ondertussen diep onder de grond.

“Oewoe! Oewoe! Oewoe!”

Mama mol stoot papa mol aan.

“Wat is dat lawaai toch?”

Papa mol opent zijn linkeroog en mompelt. “Het zijn vast de bovenburen. Ga terug slapen.” Maar mama mol laat zich niet afschepen. Ze is bang, want het bed trilt en ook de muren beven. “Ons plafond stort in.” “Doe iets!”

En inderdaad kleine stukjes aarde regenen naar beneden. En het wordt erger en erger.

“Doem doem doem!”

“Kraaaaaak!”

Een grote brok stort neer, vlak naast hun bed. Papa mol stormt uit zijn bed en spurt naar boven door de smalle gangetjes. Hij kruipt uit zijn holletje en schrikt als hij ziet wat er gebeurt.

De arme mol roept en roept. Maar Ooskaar en Ebbie horen het niet.

Plots doet Jef teken dat de muziek stiller moet. Maar Ooskaar ziet het niet, want hij danst met zijn ogen dicht. Het is pas na een duw van Ebbie dat hij eindelijk opkijkt.

Oskaar draait vlug de volumeknop naar beneden.

“Dat was niet afgesprooooken!” De stem van de mol weergalmt over het ijs. Het is doodstil. Uit de grond steken plots een heel pak kopjes naar buiten. Een pad, een mol, een, schildpad en de twee egels. De ene kijkt nog kwader dan de andere. Van papa mol naar Oskaar en terug.

Jef komt net op tijd tussen.

“Rustig, rustig. Oskaar en Ebbie zet jullie hoofdtelefoon op. Wendy en ik schaatsen wel zonder muziek. Een goed voorstel?”
Alle kopjes knikken van ja, behalve papa mol.

“En mijn plafond?”, vraagt hij.

“Ik los dat wel oppos.”
Pablo glijdt langs de smalle gangen naar binnen tot bij de slaapkamer van papa en mama mol. Mama mol schrikt en trekt de dekens over haar hoofd.

In een paar minuten herstelt Pablo het plafond en kruipt terug naar buiten. Hij hangt vol aarde en er kronkelen een heleboel kwade regenwormen over hem.

Alle dierenkopjes verdwijnen terug onder grond. Papa mol is de laatste in de rij en hij kijkt nog één keer om. Ebbie en Oskaar schudden met hun hoofd en gaan helemaal op in hun muziek. Zonder lawaai te maken. Jef en Wendy glijden hand in hand over het ijs.

En Pablo? Die is op de vlucht voor een horde woedende regenwormen.

Papa mol duikt glimlachend zijn hol in. De stilte is terug.

Op dieet

"iiiiiiiiiiiiieeeee!!!"

Een luide kreet weergalmt door het huis.

Jef stormt de badkamer binnen op zoek naar Wendy.

Ze kijkt naar hem op en barst in tranen uit.

"Wat is er gebeurd? Wat is er mis?"

Wendy houdt eindelijk een beetje op met snikken en wijst naar de weegschaal onder haar. Een jammerklacht ontsnapt uit Wendy's keel. **"Ik ben verdikt!"**

En opnieuw springen tranen uit haar ogen.

"Oef, is het maar dat?"

Ik dacht dat er iets ergs gebeurd was."

"Maar dat? **MAAR dat?**" Wendy stormt woedend de badkamer uit en slaat de deur dicht. **«Baf!»**

Jef kijkt over zijn schouder – niemand ziet hem – voor hij zelf op de weegschaal staat. Ook bij hem mogen er gerust een paar kilootjes af.

Even later wandelt Jef de keuken binnen waar Ebbie en Pablo in de kasten aan het roefelen zijn. Op zoek naar

lekkers. Ooskaar zit al aan tafel met zijn scharen in de chocopot, zijn mond hangt vol choco.

Jef frons. "Jullie zijn niet te doen! **De hele dag door eten. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.** Het is een wonder dat ..."

«Kraaaaaak!» Ooskaar zakt door zijn stoel.

Jef kijkt Ooskaar nog bozer aan, maar die smult alweer van de choco. Jef kan het niet meer aanzien.

"Tijd voor ochtendgymnastiek,
Wendy zet muziek op!"

Jef, Wendy, Pablo en Ebbie springen, huppelen en dansen op de maat van de muziek.

Ooskaar muist stilletjes weg. Want hij heeft een beter idee. Hij steekt de computer aan en gaat op zoek naar **dieetpillen**. Na twee keer klikken heeft hij al een firma gevonden en de **pillen** besteld. "Laat ze maar trainen. Bij mij zal het vlugger gaan en zonder inspanning."

Twee weken later ...

Oskaar rent als een gek door het huis.

In zijn scharen houdt hij een borstel en een dweil vast en aan zijn poten, acht stuks, hangen emmers water. Overal waar hij komt, giet Oskaar water uit en begint te schrobben. Op de vloer, op de kasten, op de tafels en zelfs op de stoelen. Alles baadt in een **dikke laag schuim**.

Wendy zweeft binnen, schrikt en botst tegen de deur.

"Oskaar? Wat ben jij aan het doen? Ons huis. Alles is nat en dat schuim, jekkes, het zit overal.

"Kuisen, kuisen. Ik moet kuisen. Vuil, het is hier vuil."

Oskaar gooit nog meer water over de vloer en schrobt en schrobt. Een dikke laag schuim groeit en groeit, tot aan het plafond.

"Oskaar hou op. Wat scheelt er met jou? Je hebt nog nooit een borstel vast gehad."

"Vermageren. Ik moet vermageren."

Zweetdruppels rollen van Oskaars voorhoofd.

Hij ziet er niet gezond meer uit.

Jef en Pablo komen naast Wendy staan. Te verbaasd om iets te zeggen. Oskaar blijft heen en weer rennen tot hij Pablo ziet staan. Hij trekt zijn neus op en wil een emmer water over Pablo gooien. Pablo vlucht de kamer uit. Oskaar rent hem achterna.

Opeens stormt Ebbie de woonkamer binnen.

"Kijk wat ik op Oskaars nachttafel heb gevonden. Pillen. Uit China dan nog."

Jef bekijkt het doosje. "Vermageringspillen?"

Spoel die rommel maar door het toilet. Dan zijn we van Oskaars kuisziekte verlost." En dat doet Ebbie ook. «*Wooosh!*» De pillen draaien langzaam rond en verdwijnen in de rioolbuis.

Buiten klinkt plots geroep.

"*Helpos! Helpos!* Red mij." Pablo rent door de tuin, achtervolgd door Oskaar en zijn borstel.

Door al dat kuisen zal Oskaar toch een beetje vermagerd zijn. En Pablo ook.

Indringers in het zwembad

"Vamos, vamos. Ga, ga. Vlug."

Plons, plons, plons.

De maan schijnt op het kabbelende water terwijl **honderden kleine visjes** in het water springen.

Pablo staat aan de kant met een brede glimlach op zijn gezicht. **Zijn familie is op bezoek.** Eindelijk.

Pablo geeuwt en gaat naar binnen. Morgen heeft hij nog genoeg tijd om bij te praten. Nu moet hij slapen. Veel slapen. Achter hem klinkt een heleboel **gespetter, gejuich en gezang.**

"Alaarm!"

"Ze hebben het zwembad veroverd! Alarm!"

Buiten klinkt een hels kabaal. Pablo springt recht en trekt de gordijnen open. Hij knijpt zijn ogen dicht tegen de felle zon. Jef zit op zijn redderstool - in een zwart-wit gestreept kostuum - en zwaait hevig met zijn vleugels.

"Kom uit het water!"

Het zwembad is **nog niet open!**"

Maar de honderden kleine vissen luisteren niet naar Jef. Integendeel, ze proberen zo ver mogelijk uit zijn buurt te blijven.

Pablo vloekt. Zijn vrienden en familie spartelen wild in het water. Het water ligt **vol vuil**: etensresten, slingers, confetti, ... Jef springt op zijn stoel, vliegt heen en weer tussen de ene kant van het zwembad en de andere, haalt zijn toeter uit en blaast en blaast. Niemand luistert.

Pablo gooit zijn slaapmuts weg en koerst naar beneden. De echte redder in nood.

"Jef, **no problemo**, dit zijns mijn neven en nichten, mijn vrienden, mi amigos."

Pablo doet teken dat ze uit het water moeten. Maar zelfs naar Pablo luisteren ze niet. Het water is koel, proper - tot een uur geleden - en vooral zoet. En dat zijn sardientjes niet gewoon. Ze vinden het **de max!**

"La cucaracha, la cucaracha, nananananana! Feestje!"

De sardines vormen een lange rij en dansen op de bodem van het zwembad. Zwieren met de kont, zwaaien met de vinnen.

Tot opeens ... «**floep!**» de eerste in de rij wordt **opgeslokt**. Dan de tweede. En daarna de derde.

"Caramba!"

"Zwembad is kwados. Het etos mijn familie oppos. Jef doe iets!"

Vijf sardientjes zijn ondertussen verdwenen en er heerst paniek onder de rest. Ze zwemmen allemaal door elkaar, als **een bende kippen zonder kop**. Daardoor komen nog twee vissen bij een kolkgat en ook zij verdwijnen.

"Madre madonna! Mijnos familie."

Pablo gooit een reddingsboei in het water. Maar de sardienen die er aan de ene kant op klimmen, laten de vissen aan de andere kant er weer in glijden.

Chaos heerst.

Jef weet ook helemaal niet wat hij moet doen. Hij is redder. Hij haalt mensen uit het water, maar hij weet niets af van zwembaden. Het dreigt **een drama** te worden.

Tot Ebbie plots in het zwembad duikt. Plons. En grote golven maakt.

«Swoesssh.»

Een hele hoop vissen spoelen over de rand en spartelen in het gras. Ooskaar rent naar buiten met aan elke poot een emmer water. Zo snel hij kan, werpt hij de vissen er één voor één in. In twee minuten is Pablo's familie gered.

Toch blijven **zeven familieleden** vermist, waaronder zijn **favoriete neef Raul**.

"Waros zijn ze? In de riosos? Terug naar zee?"

"Geen paniek. Superwendy komt eraan."

Wendy zweeft naar beneden met een bende sardientjes in haar slinger.

"**Ik heb de pomp afgezet.** Ze zaten erin. Ze zijn niet gewond, denk ik. **Alleen een beetje duizelig.**" De sardienen zien er inderdaad heel bleekjes uit. Vooral Raul. In plaats van grijs, slaat die wit uit.

Het feestje is afgelopen. **Jef en Wendy vissen alle vuiligheid uit het water**, want morgen is het de grote opening van het nieuwe zwembad. Pablo belt met zijn ouders in Spanje om uit te leggen wat er gebeurd is. Ebbie en Ooskaar pompen vers water in het bad. En de sardienen ... die zitten samen gepropt in acht emmers, als sardienen in een blik.

Pleasant verhaaltje

Betrapt

"Klaar!"

Ebbie bewondert zijn werk.

Een wortel? Check.

Een schoen? Check.

Een pintje voor Zwarte Piet? Check.

Alles staat klaar om zijn cadeautjes te krijgen.

Morgenvroeg is hij een pak speelgoed rijker.

Oskar kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

"De sint kan toch niet binnen langs onze schoorsteen? Die zit vol vuil", bromt Oskar.

"Dat kan hij wel en dat zal hij doen ook."

Ebbie snuift en wandelt weg. "Ik ga slapen."

Oskar schudt zijn hoofd en zoekt ook zijn bed op.

De volgende dag...

"Woaaaa!" Ebbie rekt zich uit, wrijft in zijn ogen en merkt dat de zon schijnt. Hij stormt naar beneden. Maar Ebbies humeur slaat om als hij de schoorsteenmantel ziet.

Alles staat er nog: de wortel, de schoen en zelfs het pintje. Niets in de plaats. Geen cadeautjes, geen snoepjes, zelfs geen picknicken.

Opeens hoort hij lawaai in de schoorsteen. Geritsel.

"Hallo! Is daar iemand? Help!"

Een stem! Heel zachtjes.

"Dat moet Sinterklaas zijn.

Dat kan niet anders", juicht Ebbie.

"Sinterklaas ben jij dat?"

roept Ebbie naar boven. De stem antwoordt niet.

Ebbie wacht en wacht. Niemand antwoordt.

Uiteindelijk loopt hij naar buiten, om op het dak te klimmen. Maar iemand is hem al voor. **"Jef, wat doe jij op de schoorsteen?"**, roept Ebbie.

"Ik hoor rare geluiden. Volgens mij zit daar een of ander beest in."

Jef buigt zich over het gat van de schoorsteen.

"Het is Sinterklaas", zegt Ebbie.

"Dat kan toch niet. Die komt toch gewoon binnen via de achterdeur, zoals normale mensen", lacht Wendy die naast Ebbie komt staan.

"En toch hoor ik lawaai", zegt Jef beslist.

Wendy zweeft naar boven en legt haar hoofd tegen de schoorsteen. "Inderdaad. Ik hoor ook iets."

"Dat zeg ik toch", fronsd Jef.

"Ik ga kijken." Wendy duikt de schoorsteen in.

"Wendy, voorzichtig! Straks zit je vast!"

Wendy verdwijnt in het donkere gat en floept even later weer boven, vol zwarte vegen.

Ze glimlacht. "Het is Ooskaar die daar zit."

"Ooskaar?", roepen Jef en Ebbie in koor.

Jef slaagt erin om Ooskaar uit de schoorsteen te trekken.

De arme krab ziet zo zwart als een maanloze nacht.

"Ik wou Sinterklaas verrassen. En dan, en dan zat ik opeens vast", pruilt Ooskaar.

Jef en Wendy dragen Ooskaar naar beneden.

Hij is helemaal de kluts kwijt.

Ebbie is razend en snelt naar binnen. Het is de eerste keer dat hij geen pakjes krijgt op zes december. En dat allemaal door die domme Ooskaar. Waarom moest die sukkel in de schoorsteen kruipen?

"Knak!" Ebbie eet zelf de wortel op.

Als hij niets krijgt, dan dat paard ook niet.

"Bonk! Bonk! Bonk!"

Ebbie schrikt op. Geklop op de voordeur.

"Wie zou dat zijn?" Ebbie wandelt naar de voordeur, trekt die open en krijgt een handvol picknick in zijn gezicht. Als hij zijn ogen opnieuw opent, staat er een oude man met een lange witte baard voor zijn neus.

"Sinterklaas? Maar ... maar, moet jij niet via de schoorsteen naar binnen?"

"Ik ben toch veel te oud om door een schoorsteen te kruipen." Sinterklaas glimlacht.

"Ik zie dat één van mijn Pieten hier al is."

Ooskaar wandelt hoestend en proestend de woonkamer binnen. Hij is zo zwart als ... als roet.

Ebbie staart Ooskaar woedend aan, maar zijn blik verzacht wanneer zwarte Piet binnen komt ... met een grote zak. Sinterklaas deelt aan iedereen geschenkjes uit en Ebbie krijgt van zwarte Piet nog een grote mand vol chocola extra. Want Zwarte Piet lust graag een pintje. Ééntje maar, want hij moet straks nog het paard van Sinterklaas besturen.

Een donkere kerst

"Drie. Twee. Eén!"

roepen Pablo en Ooskar in koor terwijl ze de stekkers in het stopcontact steken.

Floep!

Opeens baadt het plezante huis in een zee van licht. Een zee? Nee, een oceaan.

Blauwe lichtjes, rode lichtjes. Groene en gele. Grote en kleine. Flikkerende en niet-flikkerende. Honderden, duizenden zelfs, zo fel dat het pijn doet aan je ogen. Zo fel dat Pablo zijn zonnebril op zet.

"Wat hebben jullie gedaan? Ik zei het huis versieren, niet het hele huis in een kerstboom veranderen. Wat zullen onze buren zeggen?" Jef is kwaad, razend zelfs. En terecht. Heel de buurt is verlicht. De mensen komen naar buiten om te kijken wat er gebeurt.

"Zijn het ufo's?"

"Een vulkaanuitbarsting?"

"De straat staat in brand!"

Ongeruste blikken.

Geschreeuw en gehuil.

Meer en meer mensen rennen over straat.

"Oei, oei, oei. Dat loopt hier volledig uit de hand.

Ooskar zet die lichten uit!", roept Wendy kwaad.

Ooskar haast zich naar het stopcontact, maar dat gaat fout. Hij struikelt over een draad, maakt een koprol en raakt verstrikt met zijn scharen. Wat hij ook probeert, hij wringt zich meer en meer vast.

Pablo schiet dan maar in actie en op het moment dat hij de stekker vast neemt, valt het licht uit. Al het licht. Niet alleen bij de plezante vrienden, in de hele straat, in het hele dorp. **Geen licht, geen elektriciteit.**

"Oops. Ik denk dat wij een probleem hebben."

En Pablo krijgt gelijk.

De paniek buiten wordt alleen maar groter.

Auto's botsen tegen elkaar. "**Craaaash!**"

Auto-alarmen gaan af. "**Pieooooow Pieooooow!**"

Chaos. "**Bel de politie!**"

"Nee, het leger!" Het geroep klinkt luider ...

Ook Wendy en Ebbie kijken in paniek naar elkaar. Ooskaar zit hopeloos vast tussen een pak kabels en Pablo probeert zo gewoon mogelijk te doen. Alleen Jef houdt het hoofd koel. Hij neemt zijn telefoon en drukt een aantal cijfers in. De telefoon gaat over. Eén keer. Twee keer. Drie keer. Jef frons zijn wenkbrauwen. En dan toch ...

"Goede avond elektriciteitsmaatschappij 'Uw lichtje bezorgt ons een blij gezichtje', wat kan ik voor u doen?"

"Hallo, u spreekt met Jef uit de Molenstraat 22. De elektriciteit is uitgevallen in onze wijk, misschien wel in het hele dorp. Kunt u ons helpen?"

"Geen probleem. Ik stuur iemand." Klik. De vrouw van de firma haakt in. Zonder vragen te stellen. Raar.

Jef vliegt samen met Wendy de lucht in om de ravage te bekijken. Maar het is te donker om iets te zien. Af en toe flakkert een vlammetje op, van een kaars misschien, en glijden schaduwen door de straten. Maar die lichtjes doven even snel als ze opvlammen. En dan ziet Jef opeens een heleboel blauwe lichten. Lichten die snel bewegen. **Zwaailichten.**

"Ai, politie." Jef duikt naar beneden.

"Ooskaar, sta recht. Vlugs!" Maar Ooskaar hangt nog altijd vast. Als hij één draad doorknipt, haakt hij zich opnieuw vast in een andere.

"Bonk! Bonk! Bonk!"

Ooskaar blijft doodstil liggen. En ook de rest van de plezante bende verroert zich niet.

"Doe open! Ik ben van de elektriciteitsmaatschappij."

Ebbie zucht en opent de deur waar een grote man met een blauwe pet en een zwart koffertje hem glimlachend aankijkt.

"Wat is het probleem?" Ebbie wijst naar de plek waar Ooskaar worstelt en Pablo zich verstoppt.

"Ik snap het", zegt de man en hij gaat aan het werk.

"Bonk! Bonk! Bonk!"

Weer iemand aan de deur. Wie zou dat zijn?

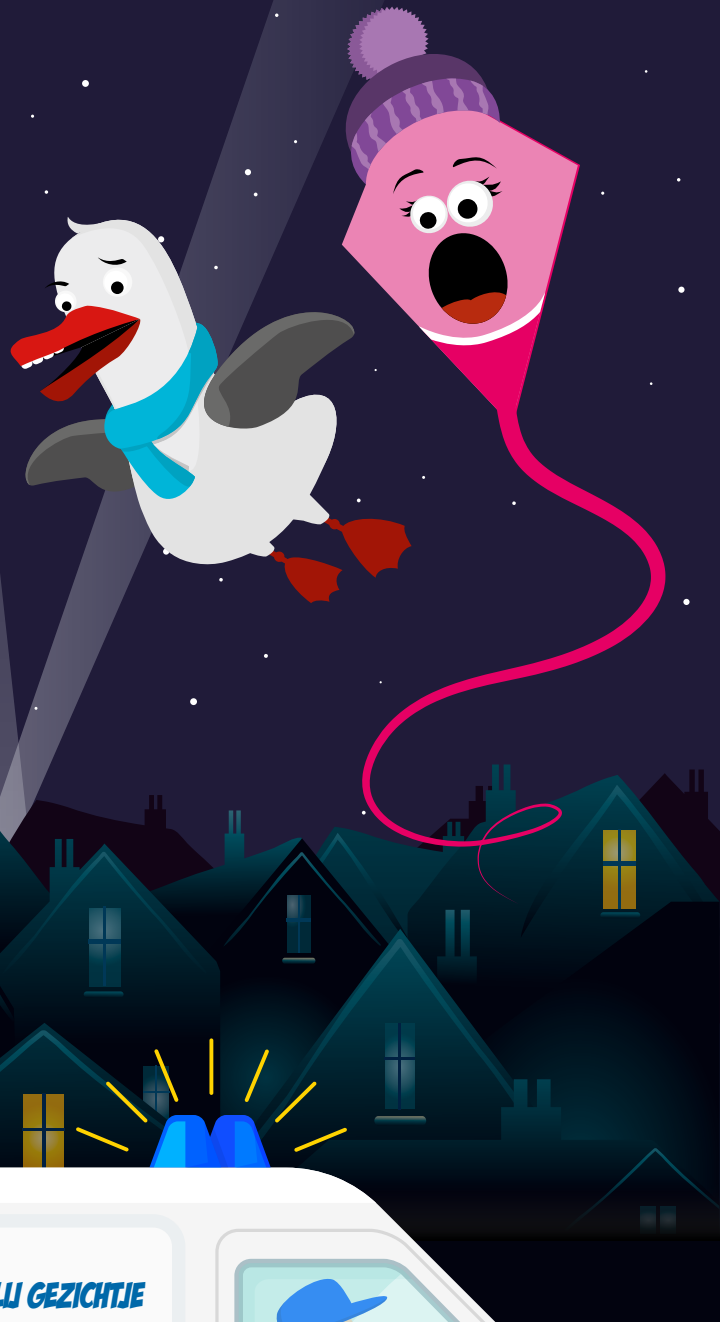
"Politie! Doe open!"

Jef opent stilletjes de deur en **een agent schijnt met een zaklantaarn naar binnen.** En net op het moment dat hij op Ooskaar schijnt, flitst het licht weer aan.

Alleen de gewone lichten, niet de kerstverlichting.

"Dat ziet er oké uit." De agent wandelt weg en Jef merkt dat de lichten in de huizen en op straat opnieuw branden. Probleem opgelost. De mensen keren terug naar binnen en alles wordt opnieuw stil. Muisstil.

En de plezante vrienden? Die vieren kerst met een kleine kerstboom. Zonder lichtjes, maar met veel kerstballen!

De bende van de meeuw

Jef stond op uit de zetel en rekte zijn vleugels uit.
"Wat gaan we vandaag doen? Ik heb zin in iets actiefs."
"Speelplein", riep Ebbie terwijl hij in de lucht sprong. Niemand reageerde.
"Nog iemand een voorstel?", vroeg Jef.
"**Speelplein!!!**" Opnieuw sprong Ebbie voorbij.
"Speelplein. Speelplein ... Is dat niet voor jonge snotters?", bromde Oskar.
"Nee, jong. Iedereen kan zich daar toch amuseren. Zelfs brompotten", lachte Ebbie.
Oskar fronste en liep weg.
"Als niemand anders een goed voorstel heeft, dan zal het dat speelplein worden zeker?" Jef krabde in zijn pluimen, maar niemand sprak hem tegen.

Het speelpleintje werd al druk bespeeld. Jonge kinderen, oudere kinderen, mama's en papa's. Iedereen amuseerde zich. Vooral Ebbie en Pablo. En toen zag Jef ze. Vijf grote vogels, die iedereen omver duwden. **De bende van de meeuw.** Een angstaanjagende bende. Zij zagen hem ook.

"Ah, Jeffje, oe ist jong?"

Jef voelde zich opnieuw de kleine meeuw van amper vijf jaar oud. De kleine meeuw die constant werd gepest door de oudere meeuwen. Ook door de meeuw die nu opnieuw voor hem stond.

"*Gust, nog geen pluim veranderd, zie ik.*"

De grote meeuw grijsde en keek op Jef neer. Gust was de grootste meeuw van de kust en ook één van de 'ambetantste'. **Een echte bullebak.**

Een bullebak die plots een kopje kleiner werd. Letterlijk. Jef stond opeens oog in oog met de meeuw die al zijn hele leven boven hem uitstak.

"Hé, wat gebeurt er. Wat heb je gedaan?"

Jef las **paniek** in de ogen van de pestkop.

"Laat onze maat met rust."

Een ander lid van de bende stapte op Jef af en ... zakte ook weg in de zandbak. **"Help! Help mij!"**

"Keicool, hoe doe je dat Jef?", vroeg Wendy.

"Ik? Ik doe helemaal niks. Het zand slokt hen op. Het is misschien drijfzand."

"Nee. Nee. Geen drijfzand.

Haal me hieruit", jammerde Gust.

Maar niet alleen de bende van de meeuw verdween in het zand. **Ook Ebbie en Pablo zakten weg.** Ebbie ging zelfs helemaal kopje onder.

Wendy dook naar beneden om hem uit het zand te vissen. Hij hoestte en proestte.

"Bah, dat smaakt slecht!"

Ebbie spuwde een paar bruine slijmballen uit.

"Wat is er gebeurd?", vroeg Wendy.

"Ik weet het niet. Maar ik dacht dat ik iemand hoorde roepen toen ik onder het zand zat", zei Ebbie.

"Roepos? Wie roeptos nu onder zandos?"

Pablo zat nog steeds vast en vond dat blijkbaar niet erg.

"Ik ga kijken!" Jef stak zijn kop onder het zand waar

Ebbie een minuut geleden nog vast zat. Een paar tellen later dook hij weer op. "Ik zie niks. Veel te donker, maar ik hoorde iets, denk ik."

Opeens dook een hoofd op uit de grond.

"De paashaas." Oskar wees met zijn rechterschaar naar de hoek van de zandbak.

En inderdaad daar staken twee lange bruine oren uit het zand. "De paashaas? Dat kan toch

niet? Pasen is pas volgende week." Ebbie keek Jef vragend aan, maar die haalde zijn schouders op.

Plots staken nog twee lange oren uit het zand.

En dan nog een paar. En nog meer. **Een heleboel**

langoren hielden de plezante bende in de gaten.

"Dat zijn toch niet allemaal paashazen?" Wendy zweefde dicht tegen Jef aan, ze voelde zich niet op haar gemak.

"Dat denk ik niet", zei Jef.

Hij knikte naar de vijf kopjes die boven de grond zweefden. "Wat spoken jullie uit?", vroeg Jef.

"Wij wonen hier." De lippen van de grootste haas bewogen voortdurend op en neer ook als hij niet praatte. Zijn lange voortanden staken uit.

"Onder het speelplein?", vroeg Jef.

"Ja. **Wij hoorden de ruzie en wilden een handje**

helpen." "Dat is dan goed gelukt. Bedankt." Jef stak zijn vleugel uit en schudde de poot van de opperhaas.

De bende van de meeuw bevrijdde zichzelf en droop stilletjes af. De bullebakken keerden nooit meer terug naar het speelplein.

Receptie in brokken

"Trek je beste kostuum aan. Kam je haren, als je er hebt. We moeten naar een receptie", zegt Jef.

"Receptie?", vraagt Ebbie.

"Ja ... een receptie", zucht Jef.

"Waar?", vraagt Oskar.

"In **Ten Bogaerde**, het nieuwe kunstencentrum."

Een nieuwe zucht van Jef.

"Waarom?" Deze keer vuurt Pablo een vraag af.

"Wendy volgt kunstacademie, dat weten jullie toch?

Ze stelt een paar van haar schilderijen tentoon.

Vanavond is de **grote opening**."

"Kunst?", lacht Ebbie,

maar op dat moment waait Wendy binnen.

"Kunst ja! Maar jij snapt dat niet. Kribbel krabbel, dat is jouw niveau." Wendy zweeft boos weg.

"Vrouwen." Ebbie haalt zijn schouders op.

"En dat heb ik ook gehoord! Blauw spook."

"**BAF!**" Wendy slaat de deur dicht en Ebbie blikt even naar Jef, maar die kijkt hem kwaad aan. Twee tegen één dus.

"Dit gebouw stamt nog uit de middeleeuwen.

De paters van de duinenabdij gebruikten die om voedsel te verbouwen. Schapen, graan, ..."

"Bla, bla, bla, bla ...", fluistert Oskar tegen Pablo.

De twee vrienden zijn niet geïnteresseerd in de uitleg van Jef. Geschiedenis, dat is voor oude venten.

"Dit is helemaal geen oud gebouw. Kijk hier, die stenen zijn nog maar pas op elkaar gezet."

Oskar duwt met zijn scharen tegen de muur. Één keer. Twee keer. En bij de derde keer buigt het muurtje mee.

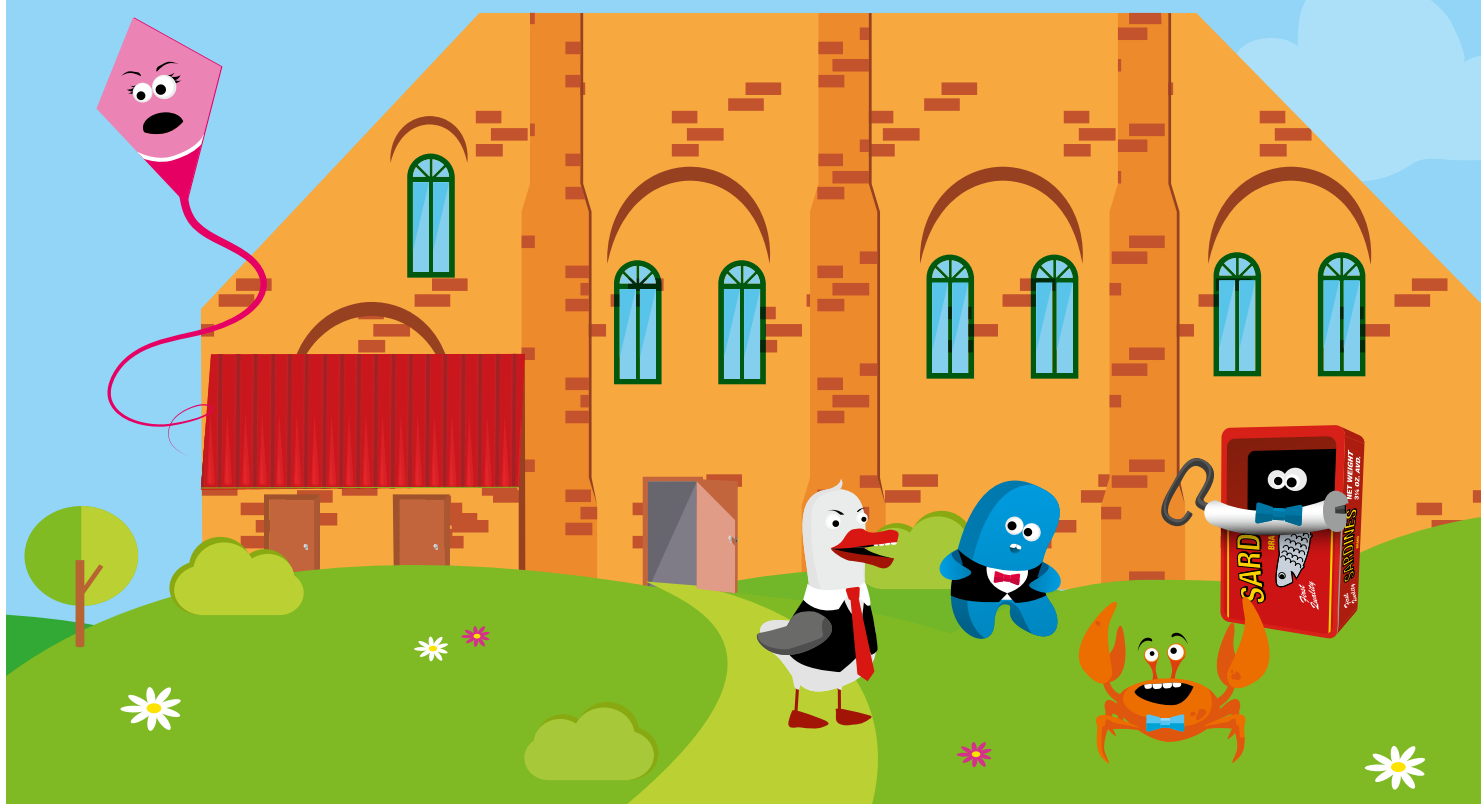
"Pas op!" Ebbie wil Oskar nog waarschuwen, maar net te laat. Hij duwt nog een laatste keer met zijn scharen tegen de muur en die valt omver.

"**Kraaaaaak!**"

"Miljaar, we zijn hier nog maar tien minuten en jij maakt al iets kapot. Domkop!", vloekt Jef tegen Ebbie.

"Ik heb niets gedaan. Het was ... Oskar." Ebbie wijst naar Oskar die afwerend zijn scharen in de lucht steekt.

"Hela, hela. Het was mijn schuld niet. Dat ding viel gewoon om. Slecht gemetst, zeg ik. **Het waren prutters die monniken.** Echte prutters!"

Oskaar tikt met zijn rechterschaar tegen het afgebrokkeld muurtje en er rolt nog een steen naar beneden.

"Stommerik, je maakt het nog erger!"

Ebbie probeert de brokstukken terug op hun plaats te duwen, maar het helpt niet. Hoe harder hij probeert, hoe meer stenen naar beneden donderen.

Achter hen stijgt gemompel op. De gasten komen aan voor de receptie en die zien natuurlijk de schade.

"**Ai, ai, ai. Wat nu?!**" Ze gaan ons buiten gooien en die muur ... wie gaat dat betalen?

"En mijn receptiiiiieeeeeee", jammert Wendy. Ze is helemaal overstuur en trilt als een blaadje in de wind.

"Ik heb een goed idee. Daar staan een paar dozen met clicsblokken. We bouwen die muur zelf weer op", stelt Ebbie voor. Vooral Pablo is wild van het idee en gaat onmiddellijk aan de slag. Blokje na blokje. Stapelen en klikken. Stapelen en klikken.

"Pablo dat trekt op niets. Het lijkt zelfs niet op een muur. Je hebt allemaal verschillende kleuren gebruikt. Het valt nog meer op", fronsd Wendy.

"Allos komt goedos."

Pablo heeft duidelijk vertrouwen in zijn bouwkunst.

Een paar tellen later komt **de burgemeester** aan om de receptie te openen. Zijn ogen dansen over het volk tot ze bij de nieuwe muur blijven rusten. Zijn blik verandert van blij naar **verbaasd** naar **razend!** Allemaal in minder dan één seconde. Pablo en Ebbie deinzen achteruit terwijl ze Jef naar voor duwen.

"Meneer de burgemeester. Ik kan het allemaal uitleggen. Ik ..." **"Flits! Flits!"**

Fototoestellen flitsen. Camera's draaien. Onze vrienden staan ineens in het middelpunt van de belangstelling. Overal journalisten. En allemaal drommen ze samen rond de Pablomuur.

"Magnifique!" "Wat een inzicht." "Dit is pas kunst!"

Pablo begrijpt er niets van en Jef nog veel minder.

"Vinden ze dit echt goed?", vraagt Jef.

"Tuurlijk. Ikkos echte artiestos. **Pablo Picasso.**"

De ogen van de burgemeester spuwen niet langer vuur.

"Het is goed voor één keer", fluistert de burgemeester.

"Maar na de zomer zorg je ervoor dat hier weer een echte muur staat met echte stenen."

Levendige skeletten

"Dat zijn de ruïnes van de vroegere Duinenabdij."

Jef wees naar een vlakte vol muren, bogen en zuilen.

"Ruïnes?", mopperde Ooskaar.

"Ik zie alleen maar stenen."

"Eh, dat zijn de ruïnes. Restanten uit lang vervlogen tijden. Echte geschiedenis, geen verhaaltjes uit boeken."

"Kom!" Jef stapte met zijn borst vooruit naar binnen.

De rest volgde, alleen Ooskaar treuzelde.

Aan de ingang stond een bord dat Jef voorlas.

"Hm, er is een tentoonstelling bezig. Idesbald en zijn duizend skeletten. Klinkt interessant."

"Duizend wadde?", vroeg Ebbie.

"Skeletten!" Dat zijn mensen die honderden jaren geleden werden begraven en nu blijven enkel nog hun beenderen over."

"Alleen benen? Zo grappig", giechelde Ebbie.

"Beenderen. Geen benen. Schedels ..."

Ooskaars ogen flitsten open.

"Schedels? Cool!"

Ooskaar stak de rest voorbij en dook tussen de ruïnes.

"Waar zijn die schedels?", mopperde Ooskaar.

"Weet ik ook niet. Zoek een pijl of zo", zei Jef.

"Jakkas! Wat is dat?", riep Wendy.

In het zand voor hen stak een hand uit.

Vijf witte botten die blonken in het zonlicht.

"Een handos", antwoordde Pablo.

"Nee, geen hand, een skelet", zei Jef.

Pablo en Wendy keken hem vragend aan.

"Ja ... iemand die hier begraven ligt."

"Hier?!" Wendy schoot achteruit en kleurde bijna even bleek als de hand die uit het zand oprees.

Pablo dook weg in zijn blik, waar normaal zijn ogen zitten, bleef alleen nog een zwart gat over.

"Niet bang zijn. Dat skelet zal niks doen." Plots schoot nog een hand door het zand omhoog en dan nog één.

"Vreemd", mompelde Jef.

Steeds meer benige vingers stegen uit het zand op.

En het werd nog griezeliger. Vingers werden handen en handen werden armen. Armen die bewogen.

"Dat zijn geen gewone skeletten."

"Die dingen leven!", riep Ebbie.

"Maar, maar, ... dat kan niet", stamemde Jef.

Opeens dook een schedel op uit het zand en daarna nog één. Onze vrienden sloegen op de vlucht.

"Sneller Pablo. Uit mijn weg!"

Oskaar ging er als een pijl vandoor, maar hoe verder hij kwam, hoe meer skeletten hij moest ontwijken.

"Pas op!!! Ze proberen ons te pakken." Oskaar zigzagde tussen grijpgrage vingers, naar links, naar rechts.

Ebbie en Pablo volgden in zijn spoor.

Jef en Wendy bekeken de achtervolging vanuit de lucht.

"Het zijn er meer dan duizend!"

Sneller jongens, komaan!", riep Wendy.

En Jef? Die staarde met open bek naar beneden, hij kon nog altijd niet geloven wat er gebeurde.

"Hé, wie loopt daar?"

Wendy wees naar een man die hen naderde.

"Meneer, meneer, je moet ons helpen", smeekte Wendy.

"Hoi, ik ben Alex, archeoloog van de Duinenabdij", zei de krullebol en de plezante bende troopte rond hem samen.

'Rare familienaam heeft die kerel. Komt hij uit

Griekenland?', fluisterde Ebbie.

"Ssst. Dat is zijn familienaam niet. Hij is archeoloog en doet opgravingen. Die skeletten zijn van hem."

"Is hij de leider van die moordzuchtige bende?", riep Oskaar, terwijl hij met zijn scharen naar Alex zwaaide.

De man met de krullen stak zijn handen omhoog.

"Rustig, het is een ongeluk!" Onze graafrobot is op hol geslagen en graaft heel de bodem uit. Kijk! Daar komt hij juist boven." Een zwarte schep stootte op uit de grond, gevolgd door zware rupsbanden. "Zie je?", zei Alex.

De robot denderde hun richting uit. Stof en zand waaiden op onder de rupsbanden en iedereen week achteruit. Iedereen, behalve Oskaar. De krab stak zijn scharen woest naar voor. "Hier kom je niet voorbij!" Maar de robot vertraagde niet en stormde op Oskaar af.

"Oskaaaaar! Aan de kant!", riep Jef.

Te laat. De robot knalde tegen Oskaar en de krab buitelde over de graafmachine, maar raakte met zijn poten vast in de banden. En sleurde de robot mee in zijn val, koprol na koprol. Oskaar boven, Oskaar onder, Oskaar boven, ... Het was moeilijk te zien waar Oskaar begon en de robot eindigde.

"Goed gedaan!" Alex stak zijn hand uit naar Oskaar, maar die was veel te duizelig. Hij zag alleen maar zwarte puntjes voor zijn ogen.

"Jullie hebben onze tentoonstelling gered! Jullie krijgen de VIP-tour!"

Alex nam de plezante bende mee.

En Oskaar ... ? Die bleef alleen achter ... te misselijk van zijn tuimelpartij!

Plezant verhaaltje

Het ijs breekt

Een ijzige wind blaast over het ijs. Een wind die door elk gaatje in je kleren blaast en zich vastbijt in je huid. Een wind zo koud dat een glas water in minder dan twee tellen bevriest. En in die wind, op een reusachtige ijsvlakte, ploegen onze plezierige vrienden voort.

"W... W... wie zijn idee was dit eigenlijk?", klappertandt Ebbie.

Hij raakt amper nog vooruit, zijn tenen bevroren en hij blijft voortdurend aan het ijs kleven.

"Van Jef natuurlijk. Met zijn schitterende ideeën altijd.

De Kerstman gaan bezoeken.

Ik heb nog geen Kerstman gezien en we zijn hopeloos verdwaald!", moppert Ooskaar.

"Niet wanhopen jongens. Het is toch een schitterend landschap? Bergen in de verte, massa's sneeuw. Ik kijk even waar we zitten." Jef vliegt naar boven en op dat moment ziet Pablo lachend voorbij. Onder zijn blik staan ski's en hij heeft zelfs een kacheltje mee. Hij is de enige die zich amuseert. Voorlopig.

"Grooooooaaaaaar!!!"

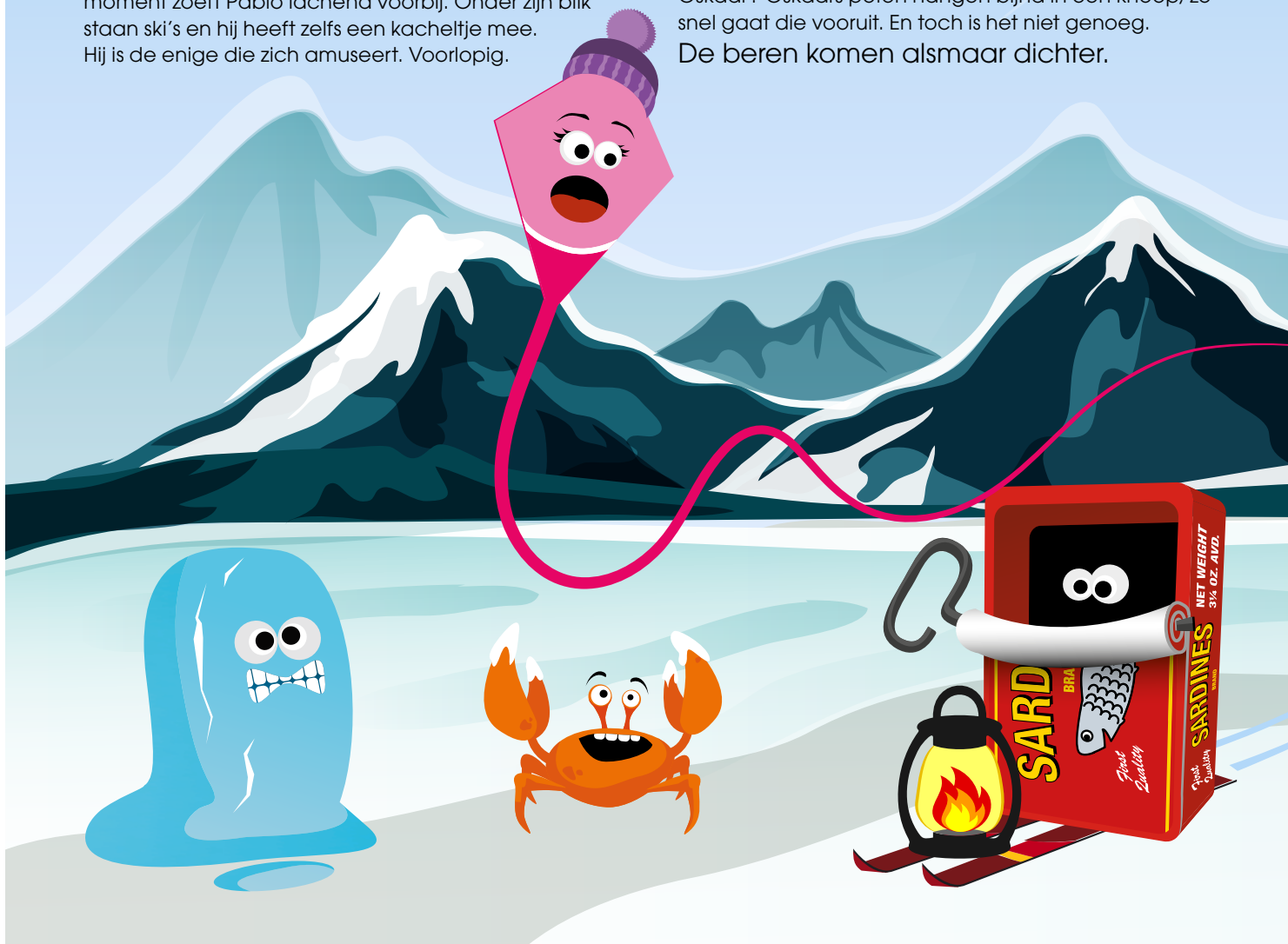
"Www... wat... was dat?" Wendy kijkt verschrikt rond. De wind blaast haar voortdurend heen en weer en ze klampt zich aan Jef vast om niet weg te vliegen.

"Ijsberen!", roept Jef boven de huilende wind uit. Over de witte vlakte stormen twee ijsberen op hen af. Reusachtige beesten met openhangende muilen. Het sein voor de plezierige bende om weg te stuiven. Gelukkig blaast de wind in de goede richting waardoor ze steeds meer snelheid winnen. En het gaat nog vlugger wanneer ook het terrein naar beneden helt.

"Ik kannos niet meeros stoppen!"

Pablo verdwijnt langzaam uit het zicht, terwijl ook Ebbie en Ooskaar meer glijden dan rennen. En toch halen de beren hen in. Iedereen, behalve Pablo die er als een gek vandoor gaat en ... verdwijnt.

Ebbie rent en glijdt, rent en glijdt, altijd maar sneller. En Ooskaar? Ooskaars poten hangen bijna in een knoop, zo snel gaat die vooruit. En toch is het niet genoeg. De beren komen alsmaar dicht.

Plezant verhaaltje

"Waar is Pablo?!", vraagt Wendy.

"Weet ik niet. Ik zie hem niet meer!", roept Jef.

"Helpooooooooos!"

"Van waar komt dat geluid?", hijgt Ebbie.

"**STOPPEN!**", tiert Wendy. "**Pas op voor die PUT!**"

Ebbie en Oskar stoppen net op tijd. Vlak voor hun voeten gaapt een enorme scheur in het ijs. Een kloof voor hen en woeste ijsberen achter hen.

"Wat nu?", vraagt Ebbie.

"Springen!", roept Oskar.

"Springen? Ben je gek!? Dat is veel te breed en ik heb geen benen", jammert Ebbie.

"Helpooooooooos!"

Oskar gluurde over de rand. "Dat is Pablo."

"Waar?", vraagt Ebbie.

"Ginder, hij hangt aan dat stuk ijs!"

"O, nee, dit is het einde."

De beren stoppen vlak bij onze vrienden en Ebbie sluit zijn ogen uit schrik voor de grote tanden die hem gaan verscheuren. Maar dat gebeurt niet.

Ebbie opent zijn ogen.

"Hebben jullie een probleem?",

vraagt één van de ijsberen.

"Prrr... pro... bleem?", stamert Ebbie.

"Ja, daar." En de grootste beer wijst naar Pablo.

"O ja, dat is onze vriend. **Onze onhandige vriend**", roept Oskar naar beneden.

"Dat is een probleem, hé John?",

zegt de kleinere ijsbeer.

"Hoe lossen we dat op?"

"Dat is niet moeilijk."

"We graven een tunnel, hé Karel",

zegt de grootste ijsbeer.

"Da is zeker da, John", bevestigt de kleinste ijsbeer.

"**Een tunnel?**", roepen Jef en Wendy.

De beren horen het niet. Ze graven een tunnel en dat gaat bijzonder snel. **Grote brokken sneeuw en ijs vliegen in het rond.** In geen tijd staan de beren vlak boven Pablo, die nog altijd aan een stuk ijs bengelt.

"We zijn er, Karel."

"Da is zeker da, John."

"Kom maar naar beneden", roept grote John. Wendy en Jef glijden door de tunnel naar beneden.

"Pablo, gaat het?", vraagt Wendy.

"Si!" Pablo klinkt helemaal niet goed.

"Pak vlug mijn touw en dan trekken we jou naar boven."

Wendy haakt zich vast aan Pablo en Jef sleurt zowel Wendy als Pablo naar boven.

"**Gered!**", juicht Ebbie.

"Da is zeker da", knikken de twee ijsberen.

Ze nemen de plezante bende mee naar hun hol waar ze opwarmen en eten krijgen (**rauwe vis, jakkes!**). Maar onze vrienden zijn zo uitgeput dat ze alles zouden eten.

Olalala chocola

"Potverdikke! Er is niks op tv!" Ooskaar zapt van de ene zender naar de andere, alleen maar zwarte schermen.
"Niks. Helemaal niks!"

"Tuurlijk niet. Het is vandaag buitenspeeldag!", juicht Ebbie.

"Buiten, buiten, ... ik wil helemaal niet naar buiten. En daarbij het regent!", bromt Ooskaar.
"Het regent helemaal niet!", frons Ebbie.

Pablo stormt naar binnen.
"Kijkos. Het is vandagos opendeur in de nieuwe chocoladosfabriek."

"Goed idee. Op de buitenspeeldag moeten we naar buiten. Willen of niet. En we zullen straks dan naar die fabriek van Pablo gaan", zegt Jef.

Ooskaar gromt, maar gaat toch mee. Buiten straalt de zon.
"Heerlijk, dat zonnetje", zucht Wendy. En ze laat zich meeglijden op een zacht briesje. Buiten lopen veel kinderen, ouders en grootouders. Allemaal superblij.

Maar Pablo heeft geen zin om te spelen.
Hij wil maar één ding.
"Chocolados!"

De nieuwe fabriek ligt vlak naast het speelplein. De rode bakstenen muren torenen hoog boven de speelftoestellen uit.

"Wauw. Dat ziet er cool uit!", roept Ebbie en hij loopt naar de fabriek. De rest van de plezante bende volgt. Binnen is het koel, maar het ruikt er heerlijk.
"Overall afblijven!", waarschuwt Jef.

Te laat.
Pablo springt op een rubberen rolband op zoek naar paaseieren. En twee seconden later loopt Ooskaar tegen de hendel van een machine die in gang schiet.
"Zoemzoem!"

De band begint te lopen terwijl Pablo er nog op staat.
"Ola, coolos."

"Pablo! Ga daar af!", roept Wendy. Maar Pablo luistert niet, hij amuseert zich te pletter. De band versnelt en versnelt en brengt Pablo alsmaar dichterbij de chocolademachine.

"Sjwiek, psssscccht!" "Sjwiek, psssscccht!"
Een grote robotarm spuit met een rubberen slang inktzwarte chocolade in vormpjes. Paaseieren.

"Ola." De band rolt nog sneller, de arm spuit vlugger en Pablo valt om.

"Sjwiek, psssscccht!" De robot spuit arme Pablo vol met chocolade. In zijn ogen, in zijn blik en op zijn hendel. Pablo glundert. In het begin toch, maar hoe meer

chocolade hij binnen krijgt, hoe meer hij hoest en proest.

"Te veelos chocolados". De machine blijft verder spuiten tot Pablo volledig onder de chocolade zit. En de band blijft rollen.

Een volgende robot sorteert alle paaseieren in klaar gemaakte dozen. Vastnemen, draaien en in de doos. Vastnemen, draaien en in de doos. De robot grijpt naar Pablo, maar die is natuurlijk veel te groot. De robot trekt en trekt, maar Pablo raakt vast tussen de robot en de rolband.

"Laat mij lossos." De robot luistert niet en blijft proberen. Intussen rolt de band verder en verder en stapelen steeds meer paaseieren zich op. Ooskaar wil Pablo lostrekken, maar raakt – weeral – een hendel aan, waardoor alle machines nog vlugger draaien.

Opeens spuit er rook uit één van de machines, een vijs schiet los en dan nog één.

"Krrrr! Pffffwwieet. Kloenk!" Steeds meer onderdelen vliegen door de lucht, maar de robotarm blijft chocolade spuiten.

"Het zal ontploffen!", roept Ebbie. "Vluchten!"
Te laat.

De chocolade puilt uit de vensters, uit de deuren en het blijft maar komen. De kinderen op het speelpleintje wijzen.

"Kijk mama een modderstroom." De chocolade vloeit naar het speelplein. Moeders tieren. Papa's vloeken. Kinderen juichen.
Pablo schiet uit één van de ramen naar buiten. En niet veel later volgen Ebbie, Wendy, Jef en Ooskaar. Helemaal in chocolade.

Heel het speelplein ligt onder een dikke laag bruine lekkernij.

"Mmmm, lekker." "Pasen is vroeg dit jaar!" Meer en meer kinderen doppen hun vingers in de chocolade.

Op de speeltoestellen, op de struiken, op de stenen, ... Gelukkig laat het zonnetje de chocolade vlug smelten zodat de gezante bende zichzelf kan bevrijden.

En Pablo? Die wil geen chocolade meer. Toch niet vandaag.

Storm op zee

"**Oskaar je bent een stomkop.** Door jou zitten we vast in dit museum. Hoe geraken we naar buiten? Alle deuren zijn dicht!", roept Wendy.

"Het is niet mijn schuld. De bordjes staan verkeerd. Links als het rechts moet zijn. Onder in plaats van boven. Ik ken hier ook de weg niet, hé."

"Waarom zeg je dan eerst van wel. Leugenaar!" Wendy zoeft kwaad weg.

"**Is hier iemand?!**", roept Jef.
Geen antwoord.

Alle lichten in het Navigomuseum zijn gedoofd. Alle deuren gesloten. Alle mensen weg. De plezante bende zit vast. Alleen.

En dan plots toch beweging. Twee schaduwen die dansen op de muren. Schaduwen die dichterbij komen. Schaduwen van een zeester en een vis.

"**Ik ben Sterre**", zegt de zeester

"**En ik ben Stekker**", zegt de vis.

"Wij wonen hier", zegt Sterre.

"Wij kennen alle geheime plekjes", zegt Stekker.

"En alle griezelige verhalen", vult Sterre aan.

"Welke verhalen? Vissen kennen toch geen verhalen", bromt Oskaar

"Toch wel", zegt Sterre.

"Wil je er eentje horen?", vraagt Stekker

"**Natuurlijk!**", antwoordt Ebbie.

Stekker begint te vertellen:

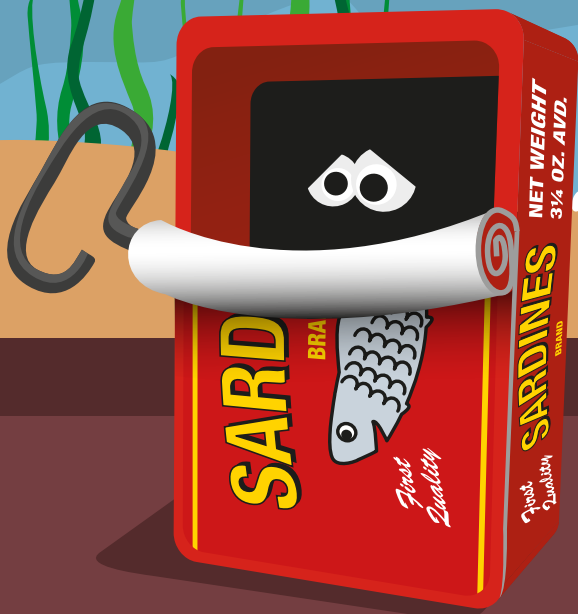
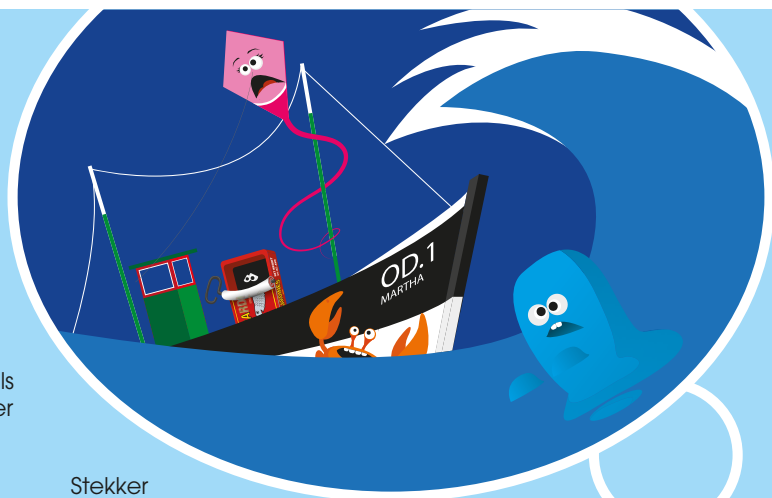
"Dit is een verhaal van meer dan tweehonderd jaar geleden. Toen er een ferme storm woedde op zee en vijf vrienden zich op een schip bevonden. Vrienden zoals jullie ..."

"**Hijs de zeilen! Anders gaan we zinken!**", roept Jef vanuit zijn plek bovenaan de mast.
"Opgepast voor die grote golf!"

Jefs woorden zijn nog niet koud of een grote stortvloed denderd over de boot. Ebbie spoelt mee met het water, maar Oskaar grijpt hem nog net op tijd vast.

"Jakkes. Zeewater smaakt vies", proest Ebbie.

"Wees blij dat je er niet in bent gevallen", zegt Wendy.

De boot schudt en beeft. De golven worden alsmaar wilder en het water spat steeds hoger de lucht in.

"Krrrrr!" "Krrrrr!" "Krrrrr!"

"De boot gaat breken. Luister!", roept Wendy

"Nee hoor, dat is normaal. Mijn boot is heel sterk", sust Jef.

"Ja. Heel sterkos!"

Pablo klopt op de reling en een stuk hout verdwijnt in zee.
"Oepsos."

"Dom sardineblik. je stuurt ons naar de haaien!" Ooskaar duwt Pablo en wanneer die de rand van de boot raakt, zakt een nog groter stuk in de golven.

"We zinken!", roept Wendy.

"Blijf kalm. Je maakt het alleen maar erger." Jef probeert Wendy te kalmeren en net wanneer hij daarin slaagt, beukt een supergrote golf tegen het schip. Het water dendert over de boot en stroomt er aan de andere kant terug af.

Ebbie klampt zich vast aan de rand. Hij was bijna weggespoeld.

"Een monster!" Ebbie wijst naar de schuimende golven.

"Waar? ik zie helemaal geen monster. Dat is gewoon water", bromt Ooskaar.

"Daar. Zijn staart!" Ebbie wijst naar de schuimende golven.

"Ik heb geen tijd voor jouw fantasietjes. Ik moet dit touw vastknopen", zucht Ooskaar. "Anders waait onze mast weg."

Maar nog voor hij de twee uiteinden kan verbinden, duikt een reusachtige kop uit het water. Een drakenkop verbon-

den met een slangenlijf.

Ooskaar springt achteruit, laat het touw los en ...

"Roetsj!" "Kraaaaak!"

Het zeil dondert naar beneden.

Splinters hout springen alle kanten op. Iedereen duikt naar de vloer om de stukken te ontwijken en zich te verbergen voor het zeemonster.

Maar het monster valt niet aan en Jef is de eerste die naar boven durft kijken. Het glimlacht.

"Ik kom jullie helpen! Volg mij!" Dreunt een zware stem boven de storm uit.

"Jou volgen? Ben je gek?" Wendy schudt heftig met haar lijf. **"Jij eet ons op."**

"Hahahahahaha!" De boot trilt door het gelach. "Ik eet alleen maar planten."

"Plantos? Ik ookos. Ikkos Pablo." Pablo klopt op zijn blik.

"Dag Pablo. Ik ben Jacques."

"Jacques? Rare naam voor een draak."

"Ik ben een zeedraak." Alsof dat alles verklaart.

Jacques sleept de boot achter zich aan en brengt iedereen naar het vasteland. De vrienden springen op het strand en zweren dat ze nooit nog op een boot zullen stappen.

En Jacques?

Misschien ontmoet jij hem ook tijdens een zware storm ...

Oskaar Cyclo

“Tadaa!”, roept Oskaar.

“Wat is DAT!?” , vraagt Ebbie.

“Dat is mijn fiets. Zelfgemaakt.”

“Maar ... maar ... die heeft vier trappers”, zegt Ebbie.

“Natuurlijk, want dat is mijn cyclotandem.”

“Een cyclotandem?” , frons Jef.

“Daarmee win ik alle wedstrijden.

Ja, want ik heb nagedacht ...”

“Oskaar die denkt, dat wordt een ramp”, lacht Ebbie.

“Pfoel”, sist Oskaar en kruipt op zijn blinkende tandemfiets.

Oranje, net als hij. Een tandem met maar één zadel,

vier trappers, twee remmen en eenentwintig versnellingen.

De fiets staat op zwarte rollen en de wielen staan vast tussen zwarte metalen staven.

“Een juweeltje”, glundert Oskaar.

Hij trapt en het achterste wiel komt in beweging. Het draait en draait en de rollen onder het wiel draaien mee. Sneller en sneller. De hele opstelling schudt en beeft, maar blijft wel staan.

“Het werktos!”, juicht Pablo.

“Natuurlijk werkt het. Ik ben geen kluns”, zegt Oskaar.

“O, nee?” , vraagt Ebbie.

“Nee!”

Oskaar springt van zijn fiets en beent naar buiten, terwijl de deur achter zich dichtknalt.

“BAFI!”

Nog geen twee minuten later stapt hij terug binnen, volledig uitgedost in wielerkostuum: zwarte valhelm, geel koerstruitje en rode koersbroek. De kleuren van de Belgische vlag.

“Ik doe mee met het Belgisch kampioenschap cyclocross in Koksijde”, zegt Oskaar.

“JJJ?!” , roepen Jef en Ebbie tegelijk.

“Ja, ik heb mij ingeschreven.”

“Als dat maar goed komt”, zucht Ebbie.

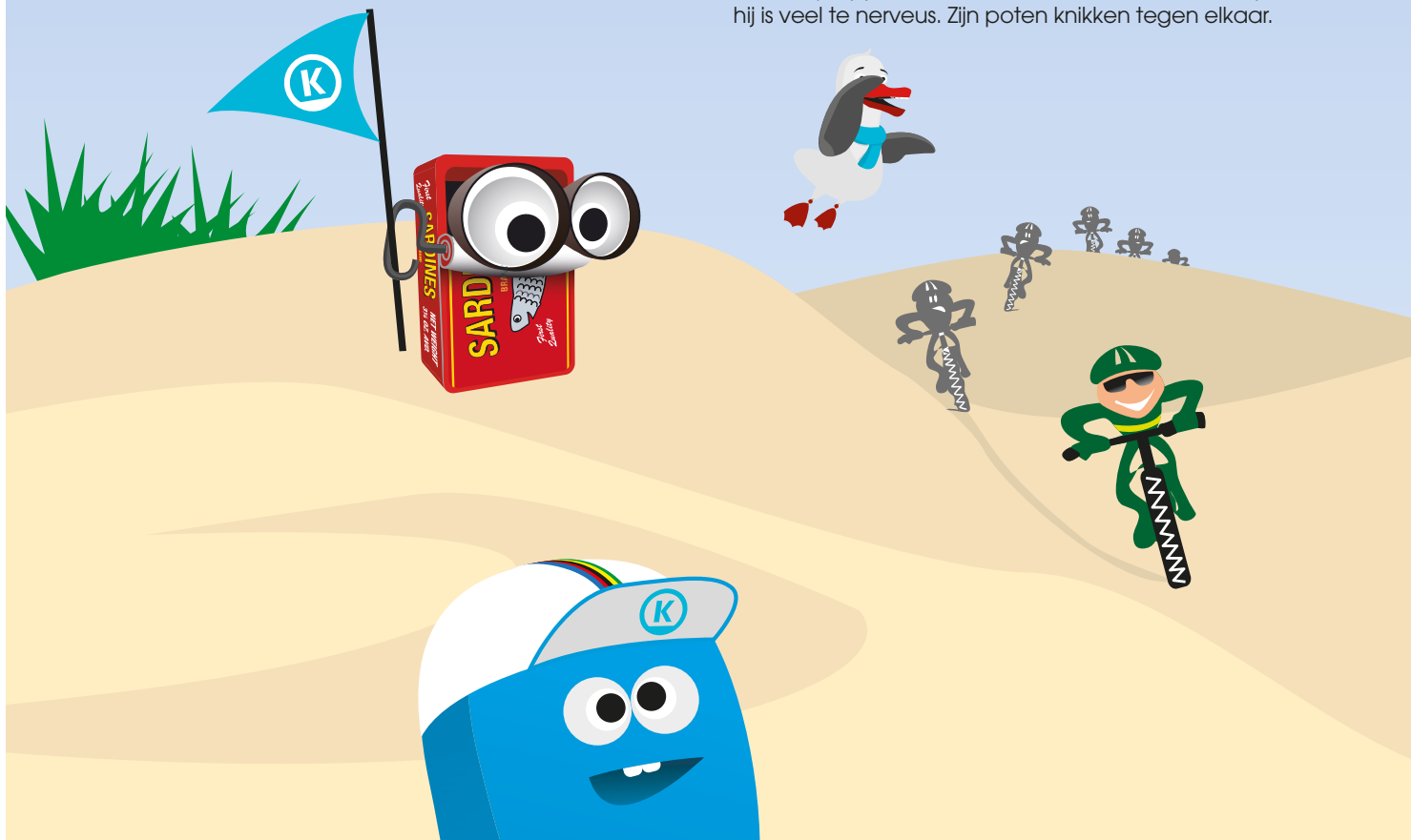
Oskaar hoort hem niet en kruipt terug op zijn fiets, want hij moet trainen. Veel trainen.

De dag van het Belgisch kampioenschap

“Hoe laat is het?”, vraagt Oskaar voor de duizendste keer.

“Elf uur. Nog vier uur voor de wedstrijd begint en het is de laatste keer dat ik antwoord”, blafft Jef.

Na veel gezaag en geklaag verschijnt Oskaar eindelijk aan de start van de cyclocross. Zijn kleine gestalte en veel te grote fiets – met vier trappers – zorgen voor veel gelach. Zowel bij supporters als renners. Oskaar let er niet op, want hij is veel te nerveus. Zijn poten knikken tegen elkaar.

Een man met een pistool komt voor de renners staan. Hij steekt het pistool in de lucht.

“Drie, twee, één ...”

“Knal!”

En de renners vertrekken.

De eerste bocht en ... Oskaar rijdt op kop. De renners duiken de tweede bocht in en Oskaar rijdt nog altijd op kop. Ongelooflijk.

“Oskaar! Oskaar! Oskaar!”, roept Wendy.

“Oskaar is in vorm”, zegt Jef. “Ik begrijp er niks van.”

“Ik ook niet”, zegt Ebbie.

“Oskaros kampioenos. Vamos!”, juicht Pablo.

De renners stuiven het zand in. Oskaar rijdt nog altijd vooraan en zigzag van links naar rechts. De rest kan hem niet voorbij steken.

“Allé Oskaar!”, roept Wendy.

Oskaar ziet er ondertussen bloedrood uit en slalomt over de hele weg. De renners achter hem vloeken.

“Aan de kant!”

“Uit de weg. Slak!”

Zweetdruppels overspoelen Oskaars gezicht.

En hoe harder hij trapt, hoe trager hij vooruit raakt.

“Hmmpf. Hmmpf.”

“Allé Oskaar!”, roept Wendy nog.

Het helpt niet. Oskaar staat volledig stil en achter hem komt de ene na de andere renner ten val.

“Verdomme toch.”

“Uit de weg.”

“Miljaar.”

Alleen Wout van Aert fietst Oskaar voorbij en gaat er als een pijl vandoor. De andere renners blijven ploeteren in het zand, het lijkt wel alsof ze in een zwembad zitten in plaats van in de duinen.

Maar dan slagen ze er eindelijk in om Oskaar voorbij te rijden. Elke renner werpt hem een boze blik toe.

En Oskaar? Die krijgt hulp van een paar supporters die hem op gang duwen. Toch moet hij de koers verlaten. Teleurgesteld gooit hij zijn fiets aan de kant.

“Het is niet erg Oskaar. Je hebt het geprobeerd”, troost Wendy hem.

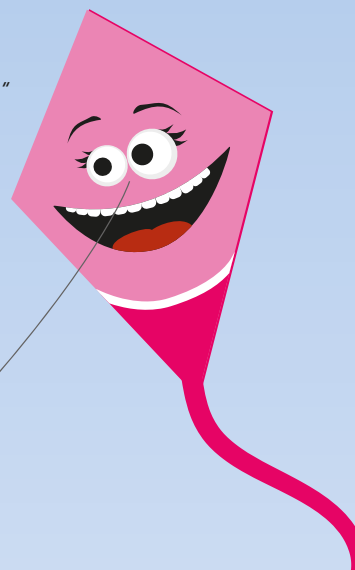
“Ja, je bent niet de enige die vroeger moet stoppen. Wout Van Aert dubbelt bijna iedereen.”

“Echt?” Oskaars ogen lichten opnieuw een beetje op.

De plezante bende kijkt langs het parcours naar de rest van de wedstrijd.

Oskaar zucht: “Volgend jaar ...” iedereen houdt zijn adem in.

“... kijk ik van in het begin naar de koers. Al dat zand, dat is veel te lastig.”

Terug in de tijd

"Wat is dit?", vraagt Ebbie.

"Volgens dat bordje is dit een virtual reality-bril en kijk je daarmee terug in de tijd", zegt Ooskaar.

"Een teletijdmachine?", vraagt Ebbie.

"Nee, nee, dat bestaat niet", zucht Jef.

"En toch probeer ik het", zegt Ebbie.

Hij zet de bril op en nog geen seconde later is Ebbie weg. Verdwenen.

"Waar is Ebbie?", vraagt Jef.

"Weggos", fluistert Pablo.

"Da kan toch nie? Waar is hij naartoe?", vraagt Wendy.

"Weet ik niet", zegt Jef en hij zet zelf een bril op en ... ook Jef is weg.

"Wat gebeurt hier?", bromt Ooskaar. "Is dit een grap?"

"Geen grap," fluistert Wendy.

"We moeten hulp halen", zegt Ooskaar.

Pablo pakt de bril op.

"Vamos!"

En Pablo verdwijnt.

"We zullen die bril ook proberen zeker?", fluistert Wendy. Ooskaar knikt.

Het volgende moment staat Ooskaar samen met zijn vrienden in een lange gang verlicht door kaarsen.

"Waar zijn we?", vraagt Ooskaar.

"Ik weet het niet en wil het niet weten", jammert Ebbie.

"Laten we het Abdijmuseum bezoeken" zegt Jef, ze hebben iets nieuws zegt Jef, iets met virtual kweetniewavoordinges. Goed idee, Jef. Zie ons hier nu staan."

"Dit is mijn schuld niet", zegt Jef.

"JAWEL!" Het is wel JOUW schuld. Normaal lig ik nu gezellig in de zetel tv te kijken. Maar voor onze Jef was dat te saai. Ewel, ik vind ontvoerd worden door een vreemde bril pas saai. Bedankt Jef!", gromt Ooskaar. En hij beent weg. Zijn zes poten tikken op de vloer.

"Stomme Jef!", gromt Ooskaar.

"Scchitttl!"

Een man in een bruin gewaad duikt op uit de schaduwen en legt zijn wijsvinger op zijn lippen.

"Wie ben ..."

"Scchitttl!"

Ooskaar draait zich om naar zijn vrienden, maar die halen hun schouders op.

"Ik snap het niet", zegt Ooskaar.

De man in het bruin gewaad wijst naar een bordje aan de muur: STILTE.

"Ha, dat is niks voor jou hé, Ebbie? Stil zijn", lacht Oskar.
"Scchtttt!!"

"Ja, ja, het is al goed. Ik ben weg", zegt Oskar.
Onze vrienden komen nog meer mannen in het bruin tegen. Mannen die geen woord zeggen.

"Waar zijn we toch?", vraagt Wendy.

"Stil", zegt Jef.

"Gade gij nu ook al beginnen", snuift Wendy.

"Euh, ik bedoel dat ik, euh, iets hoor. Luister", zegt Jef.

Door de verlaten gang klinken stemmen. En gezang.

"Kom!"

Jef snelt weg en de rest volgt.

De gang wordt breder en breder en mondt uit in een grote zaal vol knielende gedaanten. Het plafond hangt meters boven de grond en rust op machtige zuilen. En tussen die zuilen zitten grote ramen die, net als het plafond, gebogen zijn bovenaan. Nergens hangt versiering, nergens hangt een lamp. Er staan alleen maar houten banken en kaarsen. Veel kaarsen.

"We zijn in een abdij", fluistert Jef.

"De Abdij Ten Duinen."

"Euhm, die abdij is toch kapot? Begraven onder het zand. Er blijven alleen wat resten van over", zegt Ebbie.

"En toch heb ik gelijk", zegt Jef. "De abdij komt opnieuw tot leven."

"Dat kan niet. We waren in het Abdijmuseum, dat klopt.

We deden die bril aan en nu zijn we ... ergens anders", zegt Wendy

"Ik ben het zeker. We zijn in de abdij. De vraag is niet waar, de vraag is wanneer", zegt Jef.

"Scchtttt!!", beveelt één van de monniken.

"Stil? STIL?! Ik wil niet stil zijn! Ik wil hier WEG!", roept Oskar.

"Televisie kijken!"

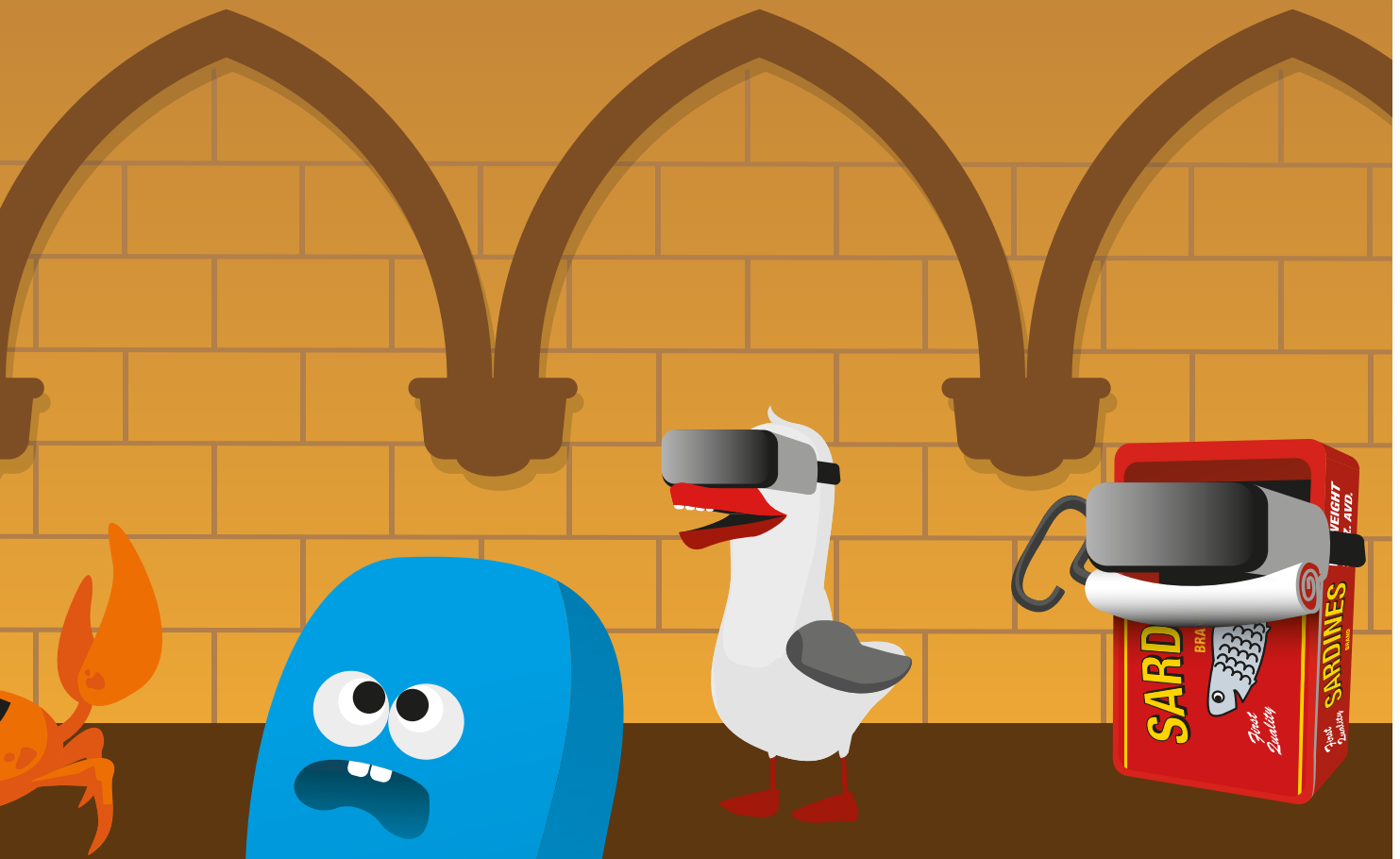
Een man in een wit gewaad maakt zich los uit de massa en glijdt naar onze vrienden. Een spookachtige gedaante. Zijn hand schuift uit een veel te wijde mouw en een gekromde vinger wijst naar Oskar.

Oskaars ogen schieten open. Zijn hart bonkt, zijn keel is kurkdroog en zijn lakens zijn nat.

"Het was een droom."

In het bed naast hem veert Ebbie recht en kijkt met wijde ogen naar Oskar.

Was het echt een droom?

Gebroken paashaas

Oskar schiet wakker.
Het is pikdonker in zijn slaapkamer.
Dadoemdadoemdadoem.
Zijn hart bonkt tegen zijn ribben.
"Wat was dat lawaai?", fluistert hij.
Daar! Opnieuw dat geluid.
"Er is iemand binnen. Ebbie, word wakker."
"Euhm", kreunt Ebbie.

"Ebbie! Wakker worden!
Inbrekers!", roept Oskar.
"Inbrekers? Zot. Ga terug slapen."
Oskar hoort de klinken ritselen en daarna een diepe zucht.
"Slaapkop. Word wakker! Nu!"
Ebbie geeuwt, rekt zich uit en knippert de slaap uit zijn ogen.
"We moeten naar beneden. De inbrekers betrappen", zegt Oskar, terwijl hij uit bed springt.
"Ja, ja", zucht Ebbie.
Oskar pakt zijn hockeystick, opent de slaapkamerdeur en sluipt naar beneden.

"Krieeeeeep."
De trede kraakt. Nog een stap en opnieuw kraakt een trede.
"Krieeeeeep."
Stap voor stap daalt Oskar de trap af. Krieeeeeep. Krieeeeeep.
Met Ebbie vlak achter zich aan. Zijn stick klemt hij met beide scharen vast, klaar om uit te halen naar de lelijke dief.

Maanlicht schijnt door de ramen en bedekt de benedenverdieping met een spookachtige gloed. Ebbie en Oskar sluipen als geesten rond.
"Daar. Ik zie hem", fluistert Ebbie. "Hij is in de keuken."
"Ik zie hem ook", zegt Oskar.
De dief heeft een bruin pak aan en rammelt in de keukenkasten.
"Halt!", roept Oskar.
En de dief rent de keuken uit, maar Oskar is snel en haakt hem met zijn stick.

"Kablang!"
De dief struikelt tegen de tafel, gooit een vaas omver en rolt verder tegen een hoge zwarte kast. Uit de zak op zijn rug rollen een heleboel voorwerpen naar buiten. Zijn buit.
"Haha, we hebben hem!", juicht Ebbie.

Het licht floept aan.
"Wat gebeurt hier?!", vraagt Jef.
"Zijn jullie gek geworden?", roept Wendy. Wie speelt hockey midden in de nacht."
"Ola, er ligt een konijns op de grond", zegt Pablo.

"Ik ben geen konijn, ik ben de paashaas",

kreunt de dief.

"Paashaas? We hebben geen paashaas besteld. Jij bent een dief", frons Ooskaar.

"Nee, ik ben echt de ... auw ... auw", kreunt de paashaas.
"Mijn been."

"Hij heeft pijnos",

zegt Pablo.

"Dat horen we ook wel", bromt Ooskaar.

"Wat heb je gedaan?", zegt Jef. "Je hebt de paashaas verwond." "Mijn been. Ik kan er niet meer op staan. Ik kan geen eieren rondbrengen."

"Eieren?", vraagt Ooskaar. "Is hij echt de paashaas?"

"Duh", zegt Wendy. "Hij ziet eruit als de paashaas, verstoppt paaseieren in ons huis en zegt dat hij de paashaas is. Wat denk je?"

"Oeps", zegt Ooskaar.

"Wie gaat er nu mijn eieren rondbrengen?"

"Ja, wie?", mompelt Ooskaar. "Geen eieren dit jaar.

Behalve bij ons, wij ..."

Ooskaar zwijgt wanneer hij merkt dat iedereen naar hem kijkt.

"Waarom kijken jullie zo raar? Ik kan er toch ook niks aan doen ..."

Nog altijd een diepe stilte vol starende blikken.

"Willen jullie dat ik die eieren ronddraag?", vraagt Ooskaar.

Vijf knikkende hoofden.

"Maar, maar, maar ...", mompelt Ooskaar.

"Dat kan ik niet ... hoe ..."

"Geen paniek, Ooskaar. We zullen helpen", zegt Jef. "Hé, jongens en meisje?"

Iedereen knikt. Iedereen behalve de paashaas. Want die zal de komende weken niet meer op zijn benen kunnen staan.

"Ik zal zeggen wat jullie moeten doen. Het is gemakkelijker dan het lijkt", zegt de Paashaas.

De plezierige bende nestelt zich rond de paashaas die hen alles vertelt. Alle geheimen en alle namen van kinderen die lekkere chocolade verdienen. En dat zijn er veel. Heel veel. Ooskaar zucht bij het horen van die lange lijst.

Na die bewogen nacht rennen heel wat kinderen naar buiten om paaseieren te zoeken. Blij gezichten. Blij kinderen. Veel chocolade. En zo maakt Ooskaar zijn vergissing toch nog goed. En de paashaas? Die blijft bij de plezierige bende tot zijn been genezen is.

Tomaat plastiek

"Vanavond eten we tomaat crevette", smakt Oskar.

"**Tomattos?**", vraagt Pablo.

"Met garnalen. En ik ga ze zelf vangen."

"Hieros geen garnalos."

"Toch wel. We gaan kruien!"

Oskar pakt zijn steeknetje en waadt het water in, terwijl Wendy haar staart in het water doopt.

"**leki** Dat water is veel te koud. Daar ga ik niet in", zegt Wendy en ze trekt haar staart terug.

"Koud, koud. Dat is niet te koud!", roept Oskar.

"Kom Pablo!", roept hij.

Ook Pablo plonst in het water met een net.

Een kwartier later komen ze terug aan land.

"Ola. Niksos in mijn nettos. Geen garnalos.

Alleen rommelos", zucht Pablo.

"Haha. Ik heb wel veel gevangen. Ik zal direct mijn garnalen tellen." Oskar sleurt zijn net op het strand.

"Wat een vangst", lacht Ebbie.

"**Plastiek, plastiek en nog meer plastiek.**

Er zitten geen garnalen in! Garmaal kruien noemen ze dat!

Ik ben de zee aan het kuisen", bromt Oskar.

Maar hij geeft niet op.

"Deze keer ga ik dieper en verder." En Oskar verdwijnt onder water.

Onze vrienden wachten en wachten.

Seconden worden minuten, minuten worden ...

veel minuten. Nog altijd geen Oskar.

"**Daar!**", roept Jef die boven de golven cirkelt.

Twee seconden later priemen twee ogen boven de golven. Oskar. En hij sleept een net achter zich aan, niet het schepnetje waarmee hij in zee dook, nee, een groot net. Een heel groot net.

"**Dit is tenminste een vangst**", juicht hij.

Het net dat hij uit het water haalt, wordt steeds langer. Meters en meters vol spartelende vissen, zeesterren, schelpen en zeewier.

"Ik ben de beste strandvisser van Koksijde!", roept hij.

"Waar heb je dat net gevonden?", vraagt Jef.

"Gewoon", zegt Oskar. "In zee."

"Dat is jouw net niet", zucht Jef.

"Toch wel. Ik heb het gevonden."

"Hier komen problemen van", fluistert Ebbie.

"Niet waar. Het is van mij. Ik ..."

Onze vrienden kibbelen zo hevig met elkaar dat ze de vissersboot niet zien die langzaam dichterbij vaart.

"Ola. Wie is dattos?" Pablo wijst richting zee.

Een man met een gele hoed, een gele jas en een gele broek waadt door het water. Snel.

"**Welke grapjas heeft mijn net gestolen?**"

"Oeps", zegt Oskar.

Hij wil wegvlugten, maar raakt verstrikt in het net.
Na nog geen halve meter struikelt hij tegen het zand.
"Ik herhaal. Wie heeft mijn net gestolen?"
"Het was die krab daar", wijst Ebbie.

"Lafaard", bromt Oskaar, terwijl hij zichzelf probeert te bevrijden.

"Kleine dief!"

De visser stroopt zijn mouwen op en onthult een groot groen anker op zijn onderarm. Hij grijpt Oskaar vast en schudt hem door elkaar.

"Drie nachten. Drie nachten ben ik al aan het vissen.
Al mijn werk kapot. Ik maak krabsla van je."
Oskaar spartelt met zijn poten en schudt met zijn scharen, maar raakt niet los.

"Help", piept hij. "Laat hem los!" Wendy slingert haar staart rond de visser, maar die verroert niet en wordt alleen maar kwader. De pootjes van Oskaar dansen in het rond.

"Meneer, meneer. Hij wilde uw net niet stelen, Oskaar is geen dief, hij wilde alleen garnalen", zegt Jef.

De visser trekt zijn wenkbrauwen op en laat Oskaar los. Die plonst in het water.

"Garnalen? Die zitten hier niet. Te veel plastic."

"Garnalen kuisen toch de zee op?", zegt Jef.

"Geen plastic, daar worden ze ziek van."

"Ziek", mompelt Jef.

"Ja, ziek. Even ziek als ik wanneer ik een dief zie."

De visser geeft Oskaar een duw, pakt zijn net en waadt terug naar zijn boot.

"*Godverdegodver*", vloekt de visser.

"Lomperik", fluistert Oskaar.

"Hij heeft gelijk", zegt Jef. "En niet alleen over het net. De zee ligt vol plastic."

"Dat is mijn schuld niet", zegt Oskaar.

"Nee, het is de schuld van ons allemaal. Vanaf nu komen we één keer per week naar hier om het strand te kuisen", zegt Jef.

"Kuisen?", bromt Oskaar.

Jef kijkt hem met vurige ogen aan.

"Oké dan", fluistert Oskaar en hij raapt een paar stukken plastic op.

Wie is Ekkie?

“Waaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Een luide kreet weergalmt door het plezante huis. Wendy dondert uit haar bed en vliegt naar de badkamer. Ze snakt de badkamerdeur open...

“Waaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Een Monsterrrr!”

Een tweede kreet – deze keer van Wendy – snijdt door het huis.

“Wie... wie... ben je?”, stamelt Wendy.

Het monster draait zich om naar de spiegel.

“Heuh... Heuh... Heuh...”

Het monster wrijft met zijn scherpe klauwen over zijn gezicht. Een gezicht vol pukkels en putten. Precies een maanlandschap.

“Koekoek!”

Oskar glipt de badkamer binnen.

“Pas op!”, roept Wendy

“Waarom?”, vraagt Oskar.

“Kijk”, zegt Wendy met trillende stem.

“Een... een... monster.”

“O, dat. Die doet niemand kwaad”, zegt Oskar.

“En hoe weet jij dat?”, vraagt Wendy.

“Gewoon”, zegt Oskar.

Het monster kijkt met verbaasde ogen naar Oskar, dan naar Wendy en tenslotte naar zijn spiegelbeeld.

“Heuheuheu”, zegt het.

“Het probeert iets te zeggen”, zegt Wendy.

“Ik begrijp hem niet”, zegt Oskar en hij gooit de badkamerdeur dicht. Wendy blijft in de gang achter en hoort gefluister in de badkamer. Te stil om de woorden te verstaan. Even later komt Oskar terug naar buiten, met het monster schuifelend achter zich aan.

“De badkamer is voor jou”, zegt Oskar.

“Uhuh”, mompelt het monster.

Wendy duwt zich zo ver mogelijk tegen de muur wanneer het monster passeert. Het ruikt vies. Naar rotte eieren.

“Iedereen klaar?! **We gaan naar het doolhof!**”, roept Jef.

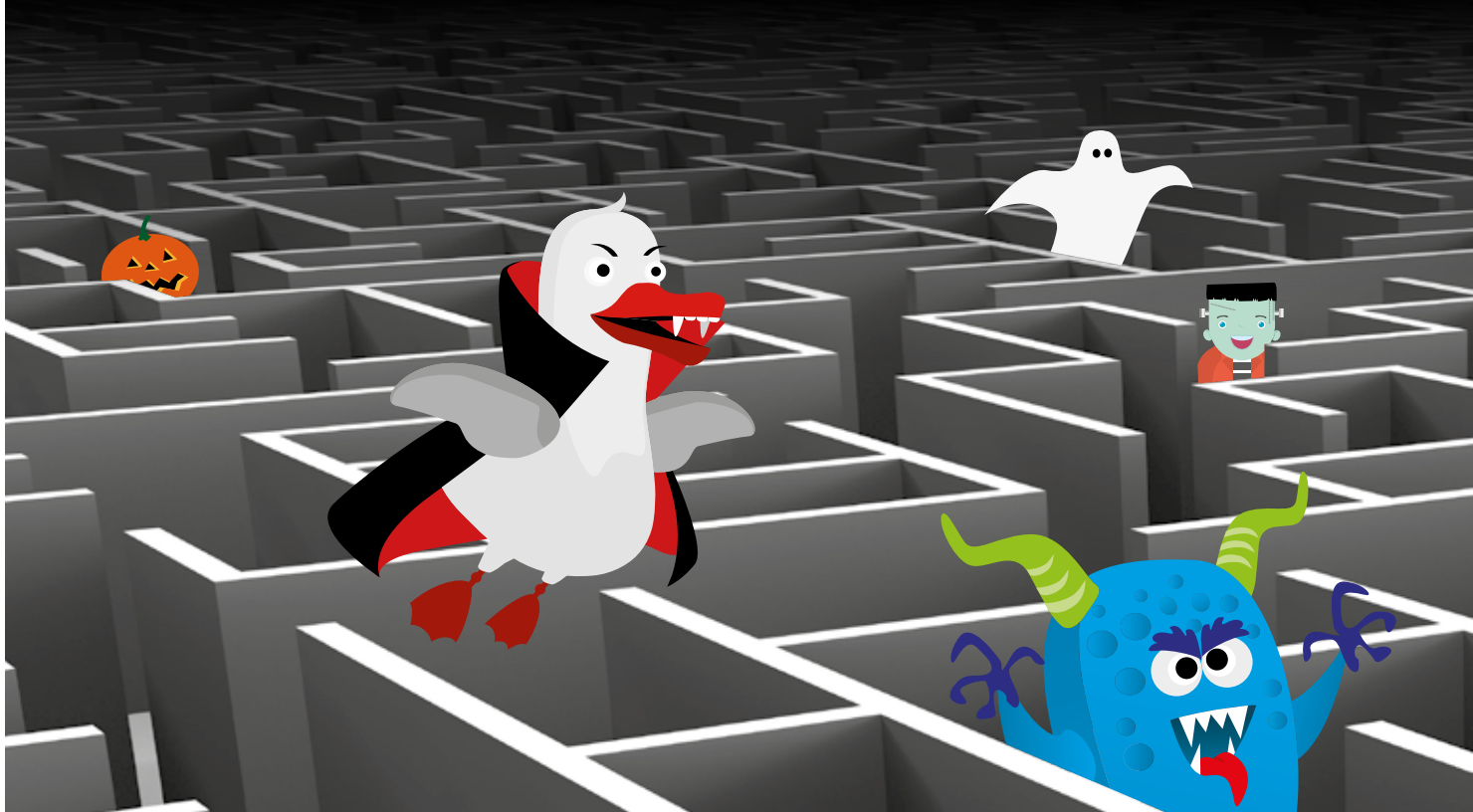
“Ja. Klaaros”, zegt Pablo. Hij ziet eruit als een griezeldoos. Vol tekeningen van spinnen, vleermuizen en andere enge wezens. Wendy is verkleed in een heks, maar dan wel een lieve. Jef ziet eruit als graaf Dracula en draagt een zwarte cape. In zijn bek zitten vampierentanden. En Oskar? Die ziet eruit als een duizendpoot. Met een lange staart waar stekels aan hangen.

“Gaat dat ding mee?”, vraagt Wendy.

“Dat is geen ding. Dat is Ekkie”, bromt Oskar.

“Ekkie?”, vragen Jef en Wendy in koor.

“Ja, zo noem ik hem. Klinkt beter dan monster.”

“Waar is Ebbie eigenlijk?”, vraagt Wendy.
“Ebbie? Geen idee.” Ooskaar haalt zijn schouders op.
“Hij is waarschijnlijk al vertrokken.”

De plezante bende – en Ekkie – komen aan bij het doolhof. Het krioelt er van de enge figuren. Vampieren, weerwolven, heksen en zelfs een trol. Maar er loopt maar één echt monster rond en dat is... Ekkie. Zelfs de engste figuren lopen in een grote boog rond Ekkie heen. Zo gevaarlijk ziet hij eruit. Met zijn lange klauwen, grote tanden, donkere ogen en gezicht vol kraters en ravijnen. Een beest uit de hel.

En die stank. Jakkes.

Onze vrienden wandelen het doolhof in. Het is pikkedonker. Zo duister dat ze amper zien waar ze lopen. Het enige licht komt van vreemde ogen die voortdurend veranderen van plaats.

“Zijn die echt”, fluistert Wendy.

“Nee”, zegt Jef. “Monsters bestaan niet.”

“En Ekkie dan?”, fluistert Wendy. “Ik ben bang.”

“Caramba! Ik zie niksos. Weggos kwijtso”, zucht Pablo.

“We zijn verdwaald”, jammert Wendy.

“In een doolhof vol duivels.

“Uh... Uh...” Ekkie zwaait met zijn klauwen.

“Langs hier”, zegt Jef. “Ekkie weet de weg.”

En Ekkie vindt inderdaad de weg.

Naar links. Naar rechts. Weer naar links. Tot er een streep licht verschijnt. Een streep die steeds breder wordt.

“Oef. We zijn eruit. Braaf monster”, zegt Wendy. Ze wil hem aaien, maar trekt vlug haar hand terug. Ekkie ziet er echt vies uit.

“En waar is Ebbie eigenlijk?”

“Hier ben ik.”

Ebbies stem. Alleen komt de stem niet van Ebbie, maar van Ekkie.

“Hoe... hoe... Kun jij praten?”, vraagt Jef.

“Ja”, zegt Ekkie, maar opnieuw met de stem van Ebbie.

“Heb jij... heb jij... Ebbie opgegeten?”, stamelt Wendy.

“Nee hoor, zegt Ekkie. “Ik ben Ebbie.”

“Ebbie?”, roepen Pablo, Jef en Wendy tegelijk.

“Ja. Een grap van Ooskaar. Hij heeft me geschminkt terwijl ik sliep. Ik verschoot ook toen ik in de spiegel keek en dacht eerst dat ik droomde. Maar dan heeft Ooskaar het uitgelegd en ik vond het ook een goede grap.”

“Wat een grap”, mompelt Wendy.

“En weet je wat nog een goede grap is?”, vraagt Jef. “Het best verklede monster mag morgen terug komen. Gratis.”

“Neeeee”, jammert Ebbie. “Die schmink jeukt verschrikkelijk.”

Waar is de dief?

"Neeeeeeeeee!" Ebbies stem schalt door het huis.

"Neeeeeeee!" En opnieuw.

Jef vliegt naar beneden.

"Wat is er? Wat is er?", vraagt Jef.

"Onze... onze...", stamelt Ebbie.

"Wat? Wat? Zeg het dan", zegt Jef.

"Onze... onze... kerstboom... gestolen. Hij is gestolen", zegt Ebbie.

"Waaaaat?!", roept Oskar die ook uit zijn bed is gesukkeld. "En onze pakjes?"

"Ook weg", zegt Ebbie.

"Neeeeeeeeee!", jammert Oskar. "Waar is de dief?" Oskars scharen knippen door de lucht. "Ik snij hem in stukken."

"Komaan. Wie steelt een kerstboom?", vraagt Wendy.

"Het is een grap."

"Ik weetos", zegt Pablo. Ebbie, Jef, Wendy en Oskar kijken hem aan. "De kerstmannos."

"De kerstman? Doe niet onnozel. Die heeft honderd kerstbomen. Nee, duizend waarschijnlijk", zegt Ebbie.

"Ebbie heeft gelijk. De kerstman steelt niet. Het is iemand anders", zegt Jef. "En we moeten uitzoeken wie."

"Hier! Een plas water", zegt Oskar.

"Daar ook", zegt Ebbie.

En inderdaad, kleine plasjes water lopen vanaf de plek waar de kerstboom stond, tot aan de voordeur.

"Kerstboomos lekkos?", vraagt Pablo.

"Bah, nee, dat is niet van de kerstboom. Het komt van de dief", zegt Ebbie.

"Naar buiten!", roept Oskar.

De plezante vrienden stormen naar buiten. Geen kerstboom te zien. Wel veel andere bomen. Populieren, berken, eiken. Nergens een kerstboom. Alleen plasjes water.

"We moeten het spoor volgen", zegt Ebbie.

En hij stormt weg.

Het spoor leidt door struiken, langs auto's en over straten. Steeds verder weg van het plezante huis. En in het donker wordt het steeds moeilijker om de plasjes te vinden.

"Kaboem!"

Vuurwerk knalt in de lucht. Honderden sliertjes licht dalen naar beneden. Heel de omgeving baadt in paarsrood licht.

"Oooooh, wat mooi", zucht Wendy.

"Mooi? Mooi?! Ik wil onze kerstboom terug, geen vuurwerk", bromt Ooskar.

"Langs hier", zegt Jef.

Ze volgen het spoor door verlaten straten tot bij een groot gebouw. Het spoor leidt naar binnen.

"Het NAVIGO-museum", zegt Ebbie.

"Schttttt. De dieven mogen ons niet horen", fluistert Jef.

De gezante vrienden sluipen naar binnen. **Het is donker.** Heel erg donker. In de verte, diep in het museum, brandt een flakkerend lichtje. Ze sluipen verder, tot aan het licht. En daar staat hun kerstboom. In een aquarium. Een aquarium vol lampjes. Geel, groen, rood en blauw. En onder de kerstboom, naast de pakjes, zit een vis en naast die vis, zit een zeester.

"Ik ben Sterre!"

"En ik ben, blub, Stekker!"

"Welkom", zegt Sterre. "We gingen juist kerstliedjes zingen."

"Maar, maar, maar... dat is een kerstboom, geen zeewier! Haal die onmiddellijk uit dat water!", brult Ooskar.

"Niet roepen", zegt Jef.

"Niet roepen? Onze kerstboom gaat kapot.

Hij verzuipt", zegt Ooskar.

"Bomen hebben toch, blub, water nodig?", zegt Stekker.

"Ja. En dit is water", zegt Sterre.

"Die zijn zot", fluistert Ebbie in Jefs oor.

"En mijn cadeau? Ik heb een Playstation gevraagd aan de kerstman. Die is vast en zeker naar de haaien", zucht Ooskar.

"Een haai? Waar?" Stekker zwemt rond de kerstboom. Duidelijk over zijn toeren.

"Geen haai. Naar de haaien", zegt Ebbie.

"Kapottos", zegt Pablo.

"Nee, niet kapot. Goed, blub, water dit", zegt Stekker.

"Ja. Proper water", zegt Sterre.

"Nu is het genoeg!" Ooskar stapt naar voor en wil in het aquarium duiken, maar de rest houdt hem net op tijd tegen.

"Laat me los", proest Ooskar. "Ik wil mijn cadeau. Ik wil mijn kerstboom."

"Wij hebben nog nooit een kerstboom gehad", zegt Sterre.

"Nee, nog nooit", zegt Stekker.

"En dan? Die kerstboom is van mij!", zegt Ooskar.

"Rustig Ooskar. Niet iedereen heeft zoveel geluk als wij. We nemen een stoel en zetten ons bij. Het is hier ook gezellig", zegt Jef.

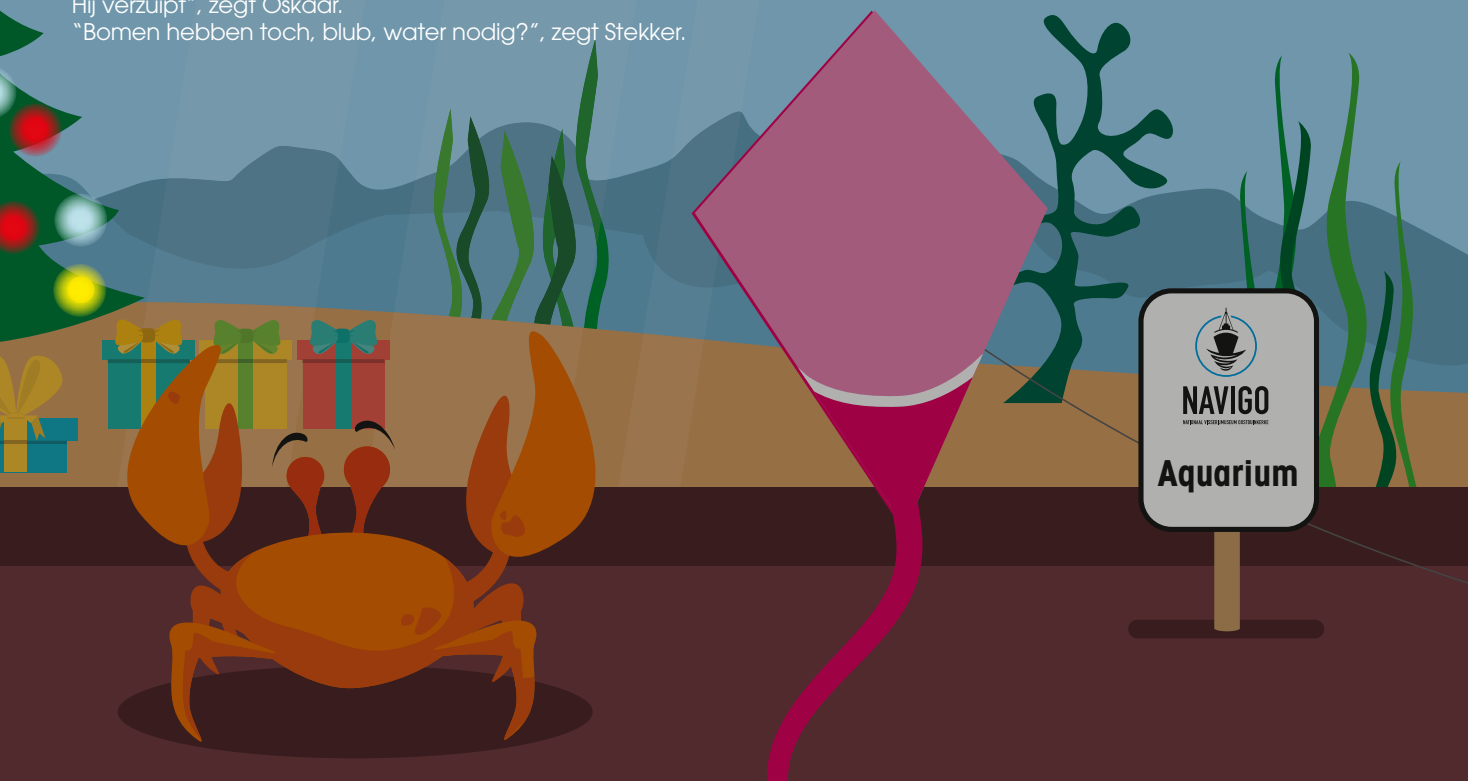
"Veel mooie lichtjes", zegt Wendy.

"En mijn Playstation?", vraagt Ooskar.

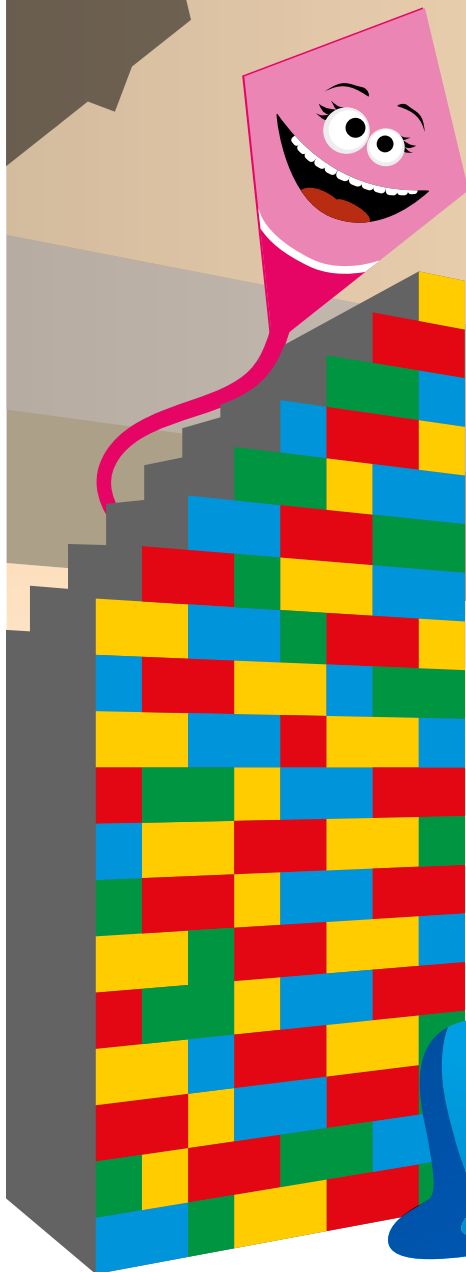
"Je krijgt wel een nieuwe van mij", zegt Ebbie.

"En van mij ook", zegt Wendy.

"Twee Playstations?", glimlacht Ooskar. "Dat is goed."

Vally de potvis

"Een walvis? Dat is ook een vis", bromt Ooskaar.

"Toch niet", zucht Jef.

"Toch wel. WalVIS. PotVIS. Vis, vis, VIS!", zegt Ooskaar.

"Waar is Valentijn nu?", vraagt Wendy.

"In het NAVIGO-museum", zegt Jef.

"Zo kan iedereen zien hoe hij eruit ziet."

"Maar hij is dood", zegt Wendy. "Is dat niet vies?"

"Bwa, nee. Zijn botten zijn proper gemaakt", zegt Jef.

"Is het een skelet?! Dat is nog erger", zegt Wendy.

"Een skelettos? Coolos", zegt Pablo. "Wij kijkos?"

Onze vrienden komen aan bij het NAVIGO-museum. In een grote zaal hangt een enorm skelet aan het plafond.

"Wow, wat is die grooooooot", fluistert Ebbie. "Bijna zo groot als een huis."

"Hij stinkt niet", zegt Wendy. "En hij ziet er niet zo eng uit."

"Ik vind het toch maar raar. Een dood beest dat in een museum hangt. Wat als een hond met die botten wegloopt?", vraagt Ebbie.

"Dat kan niet, die zijn veel te groot", bromt Ooskaar.

"Haaaaaatsjiiiiiiii!"

"Gezondheid", zegt Ebbie tegen Jef.

"Dat was ik niet", zegt Jef.

"Haaaaaatsjiiiiiiii!"

"Was jij dat Ooskaar?", vraagt Ebbie. Ooskaar schudt zijn hoofd. "Pablo?" Die schudt ook van nee. "Wie...?"

"llleeeeeeeee!" Het leeeeeeeeeeft!!!!", tiert Wendy.

Ze kruipt achter Jefs rug en trilt als een blaadje in de wind.

"Kalmeer nu toch", zegt Jef. "Waar ben je bang voor?"

"Da... da... da... daaat", stamelt Wendy terwijl ze met haar staart naar het skelet van potvis Valentijn wijst.

"Wat? Ik zie niks", bromt Ooskaar.

"Haaaatsjiiiiiiii!"

Een ferme windvlaag blaast Ooskaar omver en hij tuimelt door de zaal. "Die... die... potvis leeft nog", stamelt Ooskaar. "Ik wil hier weg. Voor ik word opgegeten." Ooskaar krabbelt achteruit.

"Hier rustte Valentijn", leest Jef.

"Wat een groot graf", zegt Ebbie.

"Wat lag hierin?"

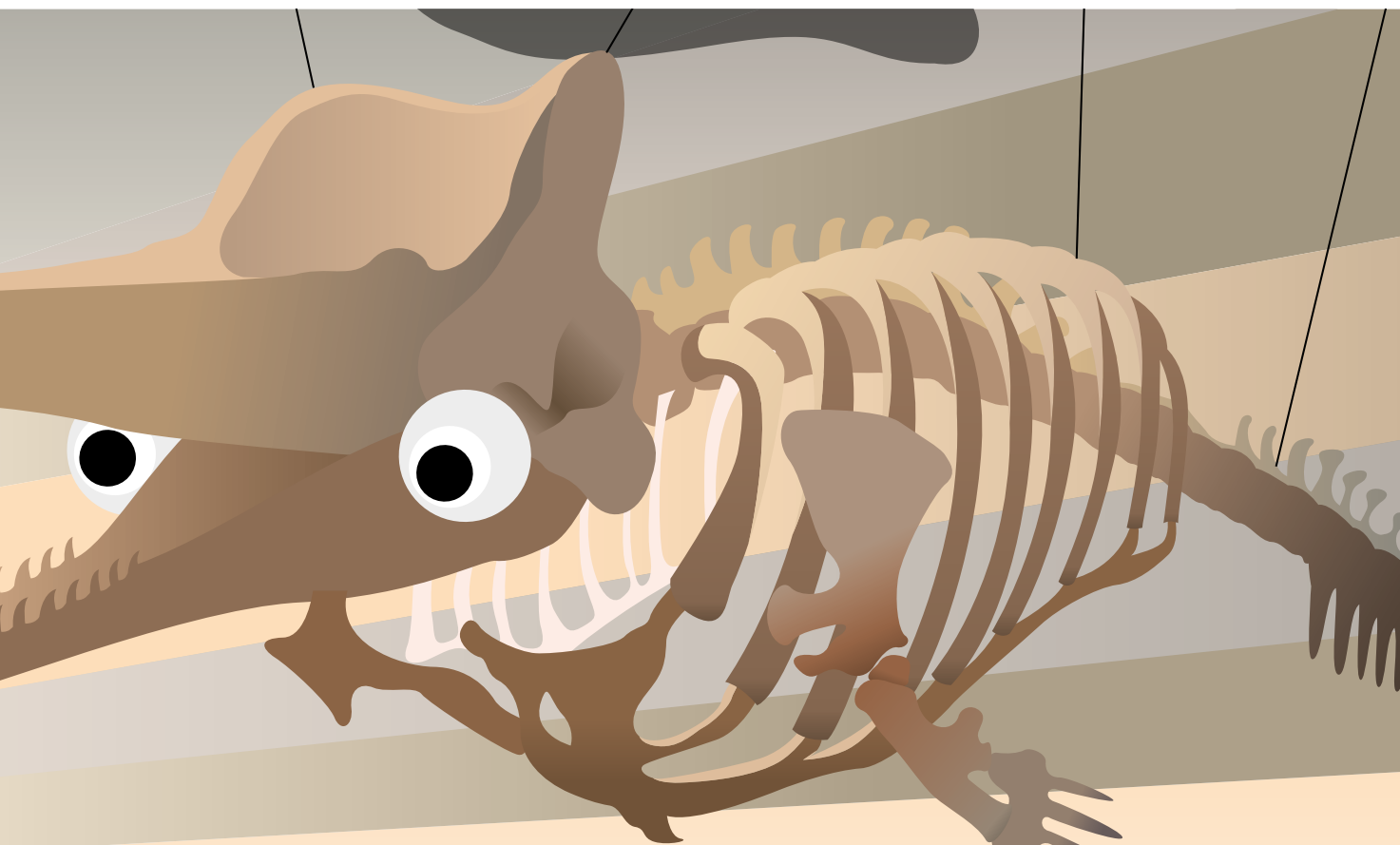
"Een potvis", zegt Jef.

"Een grote vis", zegt Ooskaar.

"Het is geen vis", zegt Jef.

"Maar je zegt juist dat hier een potvis lag", zegt Ebbie.

"Ja, weet ik, maar een potvis is geen vis, het is een zoogdier. Familie van de walvis", zegt Jef.

"Nee, niet weggaan." De stem van de potvis dondert door de zaal. "Anders ben ik hier alleen en ik heb.... haatsjie... zo'n jeuk aan mijn neus."

"Ocharme. En je hebt geen handen om te krabben. We moeten hem helpen. Oskar, doe iets", zegt Wendy.

"Helpen? Hoe? Ik kan helemaal niet aan zijn neus. Dat is veel te hoog. En daarbij, waarom zou ik? Ik hang vol potvisssnot."

"Gebruik een ladder", zegt Wendy.

"Waarom doe je het niet zelf?", vraagt Oskar,

"Er is hier geen wind", zegt Wendy. "Ik kan niet vliegen. En Jef doet dat beter ook niet. Misschien valt het skelet uit elkaar door zijn

wapperende vleugels" "Ik zie geen ladder. En jij, Pablo?", bromt Oskar.

"No, no ladders", antwoordt Pablo. "Blokkes. Veel blokkes."

"Blokken? Is Pablo gek geworden?", vraagt Ebbie.

"Nee, hij heeft gelijk. In de zaal hiernaast ligt het vol legoblokken. Daarmee kunnen we

iets bouwen", zegt Jef. De zaal naast de potvis ligt vol lego. In alle kleuren en formaten. Onze vrienden rennen heen en weer met handen vol legoblokjes. En ze bouwen en bouwen tot een grote trap ontstaat, een trap die helemaal tot aan de snuit van Valentijn reikt. Wendy kronkelt naar boven en streelt over de plek waarvan ze denkt dat de neus van Valentijn daar vroeger zat.

"Beter zo, Valentijn?", vraagt Wendy. Valentijn knikt en zijn botten kletteren tegen elkaar.

"Dank je", zegt de potvis. "En zeg maar Vally."

"Vally?"

"Uhuh", zegt Vally. "Vind ik mooier dan Valentijn."

"Is het niet saai om hier te hangen?", vraagt Jef.

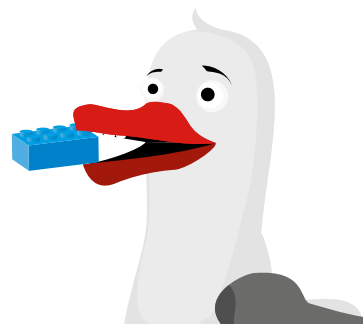
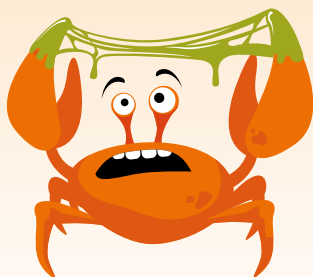
"Valt wel mee", zegt Vally. "Ik zie veel mensen. Alleen 's nachts ben ik een beetje bang."

"Bang? Je bent een skelet. Mensen zijn bang voor jou", zegt Ebbie.

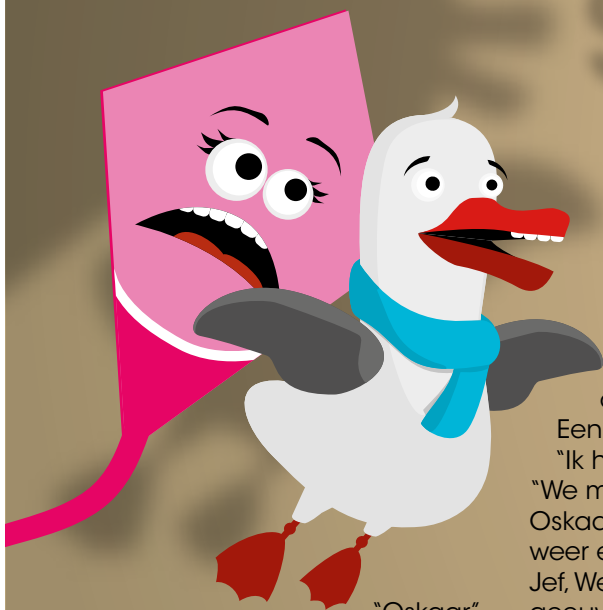
"Weet ik. En toch..." Vally wordt heel stil.

"Weet je wat?", stelt Jef voor. "Wij blijven hier vannacht. Dan ben je niet alleen."

En zo blijft de gezellige bende in het museum slapen. Niemand is bang. Zeker Vally niet.

Spoken in huis

"Oskaar",
fluistert Ebbie. "Oskaaaar."
"Hmmpf", mompelt Oskaar.
"Wakker worden!"
"Laat me met rust." Oskaar trekt
zijn deken over zijn hoofd.

"Opstaan. Nu!"
Ebbie trekt Oskaars
deken weg, die
sribbelt tegen
en probeert zijn
deken opnieuw
te pakken, maar
Ebbie houdt vol.
"Hoor je 't?", vraagt

Ebbie.
"Wat?", zegt Oskaar.
"Dat", zegt Ebbie, terwijl hij aan
Ebbies schouder trekt. "Luister."

"Krrrr."
Een krakend geluid.
"Krrrr."
Opnieuw.

"Er sluipt iemand rond in
ons huis", zegt Ebbie.
Een klap.
"Ik hoor het ook", zegt Oskaar.
"We moeten de rest halen."
Oskaar en Ebbie rennen heen en
weer en maken iedereen wakker.
Jef, Wendy en Pablo strompelen
geeuwend door de gang.
"Waarom maak je ons wakker?",
geeuwt Jef. "Ik had juist zo'n
mooie droom."
"Ik ook." Wendy wrijft in haar
ogen.

BAM!

"Daarom", zegt Oskaar. "Een
spook of een monster of iets. En
het zit in ons huis."
"Monsters bestaan niet", zegt
Jef.
"Si. No spookos", zegt Pablo.
"En wat is dat dan?", vraagt
Ebbie en wijst naar de gang. Een
schaduw glijdt over de muur.
Wendy schrikt en verstopt zich
achter Jefs rug.
"Er is iemand in ons huis",
fluistert ze.
"Dat zeg ik toch, potverdikke",
vloekt Oskaar.

De schaduw glijdt verder en even
later klinkt gekraak.
"Het zit op de trap", zegt Wendy.
"Het is waarschijnlijk niks." Jef
haalt zijn schouders op. "In het
donker lijken de gewoonste
dingen eng."
"Noem jij dat gewoon?", roept
Oskaar.
Krrr. Krrr. De trap kreunt onder het
gewicht van een onbekend iets.
"Ik dacht dat spoken zweefden",
zegt Ebbie.
"Dan is het geen spook", zegt
Oskaar. "Maar een geest."
"Geesten maken ook geen
lawaai", zegt Jef. "En daarbij,
geesten bestaan niet."
"Deze geest maakt wel lawaai",
zegt Oskaar.
"Ga kijken." Wendy geeft een
duwtje aan Jef.
"Waarom?", vraagt Jef.
"Ha, je bent bang", zegt Oskaar.
"Bèh, nee", zegt Jef. "Ik doe
gewoon niet mee met jullie flauwe
spelletjes."
"Jef is bang. Jef is bang. Jef is..."
"Hou op", zegt Jef. "Ik ga al."
Jef sluipt de slaapkamer uit.
En opeens wordt het stil in het
plezante huis. Heel stil. Onze
vrienden horen niks... tot...
Geroep. En het komt van
beneden.

"Dat is Jef. Er is iets
gebeurd." Wendy stormt naar
buiten.

"Wacht..." Oskaar is nog
niet uitgesproken wanneer ook
Ebbie en Pablo
wegspurten.

"Verdikke", mompelt Oskaar en
ook hij verlaat zijn slaapkamer
met knikkende knieën.

Het huis is pikkedonker en Ebbie botst tegen Wendy.

"Waar is Jef?", vraagt Wendy.

"Ik zie niks", zegt Ebbie.

"Steek het licht aan", fluistert ze.

"Ben je gek? Dan ziet de geest ons", zegt Oskar.

"Hier lichtos", zegt Pablo.

Het licht floept aan.

IEEEEEK!

Wendy's gekrijs weergalmt door het huis.

In het midden van de woonkamer staat een figuur met een lange grijze baard en lange grijze haren.

"Zie je wel. Een geest", zegt Oskar.

"Dat is geen geest, dat is...

Sinterklaas", zegt Jef.

"Sinterklaas?", antwoorden de vrienden in koor.

"Ja", zegt de vreemde figuur.

"Ik ben Sinterklaas. Sorry, dat ik jullie wakker maakte. Ik heb zelfs nog geen tijd gehad om mijn cadeautjes te leggen."

"Wat doe jij hier? We zijn nog maar november", zegt Wendy.

"November? Echt? Oei, dan

heb ik mij vergist", zegt de Sint.

"Je vergissen? Dat kan toch niet? Jij bent Sinterklaas", zegt Ebbie.

"Sinterklaas heeft geen kalender. Piet houdt die bij. En hij is al een paar weken op reis en ik dacht... Ai, ai, ai, wat een fout."

"Missos is menselijk", zegt Pablo.

"Waar is mijn cadeau?" Oskar roefelt in de zak van Sinterklaas.

"Stop dat terug", sist Jef.

"Maar..."

"Nu!"

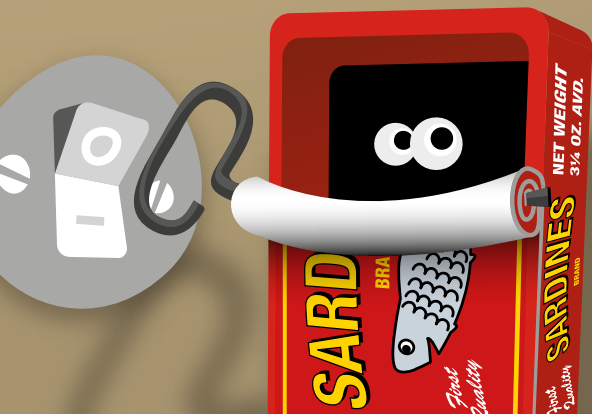
Oskar haalt zijn schouders op en stopt het pakje terug. "Ik zal dan maar wachten, zeker."

"Niet bang zijn. Ik kom binnen een maand terug. Met Piet. Want zonder hem lukt het niet."

"Dat is goed Sinterklaas, maar kom dan langs de voordeur", zegt Jef.

"Afgesproken."

Sinterklaas neemt zijn zak mee en wandelt naar buiten. Zijn paard hinnikt. Even later klinken hoeven die over de daken snellen.

Pleasant verhaal

Kerstmannos in

Boem!

Eén voor één floepen de lichten aan in het plezante huis.

"Wat was dat?", fluistert Wendy.

"Weet ik veel", zegt Jef. "Oskar! Wat heb je nu weer uitgespookt?"

"Ik? Ik weet van niks", zegt Oskar.

Beng!

"Er zit iemand op ons dak", fluistert Wendy.

"Toch niet weer Sinterklaas?", vraagt Ebbie.

"Bah, nee, die is al lang naar Spanje", zegt Jef.

"Het is een inbreker", zegt Oskar. "Ik zal hem vinden." Oskar rent weg met een tenniseracket in zijn ene schaar en een hockeystick in de andere.

"Blijf hier", roept Ebbie.

Oskar luistert niet en stormt de trap af. Pablo haalt zijn schouders op en loopt achter hem aan. De rest volgt. Oskar opent de voordeur...

"Stop! Of ik sla!"

"Er is hier niemand", fluistert Ebbie.

"Toch wel", zegt Oskar.

"Doemme!"
Iemand vloekt.

"Het kwam van ginder!", roept Oskar en hij stormt opnieuw weg.

"Blijf nu toch staan", zegt Jef, maar Oskar luistert, weeral, niet.

"Zie je wel, ik heb gelijk!", roept Oskar. "Kijk!"

De tuin ligt vol cadeautjes. Groot en klein. Rood en blauw. Met en zonder strik.

"Een spoor", zegt Oskar.

Ze volgen de pakjes tot ze bij een groot voorwerp aankomen.

"Een slee?!", roept Ebbie.

Een grote met gouden krullen aan de zijkant. In de slee ligt een zak waarin nog meer pakjes zitten. Pakjes vol blutsen en bulten.

"Dat ding is gecrasht", zegt Ebbie.

"Tegen ons huis", zegt Wendy.

"Niet moeilijk, er zit geen motor in. Het heeft zelfs geen vleugels. Welke onozelaar probeert hier mee te vliegen?", bromt Oskar.

"De Kerstmannos", zegt Pablo.

"Wie?", vraagt Wendy.

"Hij daaros."

Pablo wijst. Uit de struiken duikt een man met een witte baard en een rood pak op. "Doemme toch!", vloekt hij.

"De inbreker", zegt Oskar.

"Nee, het is geen inbreker", zegt Jef.

De Kerstman komt aangesloft terwijl hij in zijn baard krabt. Oskar springt voor hem met zijn hockeystick en tenniseracket voor zich uitgestoken.

"Wie ben je?", vraagt Oskar.

"De Kerstman", zegt de Kerstman;

"De Kerstman? Waar zijn je rendieren dan?", vraagt Ooskaar. En hij zwaait met zijn racket.

"Thuis", zegt de Kerstman. "Die kijken liever naar televisie. De jeugd van vandaag. In niks meer geïnteresseerd." De Kerstman schudt zijn hoofd.

"Hoe vliegt dat ding dan?", vraagt Ooskaar.

"O, gewoon", zegt de Kerstman. "Met sterrenstof."

"Sterrenstof?", vraagt Ebbie.

"Ja. Ik heb altijd een voorraad mee, maar toen ik tegen jullie huis botste, raakte ik het kwijt."

"Hoe ziet dat sterrenstof eruit?", vraagt Jef.

"Het schittert. Zoals... sterretjes", zegt de Kerstman.

"Dan moeten we dat toch makkelijk vinden?", zegt Ebbie.

"Euh, niet echt. Het zit in een zwarte doos." De Kerstman krabt opnieuw in zijn baard.

"Zwartos? Niet slimos", zegt Pablo.

"Kom, we helpen zoeken", zegt Jef.

"Ik heb geen zin om te zoeken", bromt Ooskaar.

Toch helpen de plezante vrienden met zoeken.

"Domme doos." Ooskaar helpt ook, al brommend en prutelend.

"Ik haat zoeken."

"Gevonden!", roept Wendy.

Ze trekt met haar staart een zwarte doos uit de struiken.

"Oh, dank u wel", zegt de Kerstman. "Ik ben gered. En de kinderen die op hun cadeaus wachten ook."

"Cadeaus? Rommel, bedoel je. Wie gaat dat opruimen? Ik niet", zegt Ooskaar.

"We helpen allemaal. En jij ook", zegt Jef. Ooskaar snuift, maar raapt toch een cadeau op. Hij schudt eraan, maar trekt een vies gezicht wanneer de inhoud hem niet aanstaat.

Gelukkig duurt het niet lang om alle cadeaus te verzamelen.

Na een paar minuten kruipt de Kerstman in zijn slee en pakt de teugels vast.

"En nu?", vraagt Ebbie.

"Duwen", zegt de Kerstman, terwijl hij sterrenstof over de slee strooit.

"Duwen?", vraagt Ooskaar.

"Ja", zegt de Kerstman.

"DUWEN!", roepen Jef en Wendy in koor.

Het lukt. De slee schiet in gang en terwijl die de lucht in vliegt, gooit de Kerstman met pakjes. Ook Ooskaar krijgt er één. Is hij er blij mee? Dat lees je de volgende keer.

Is Oskar vis van het jaar?

"Ruik je het zeewater? Hoor je het rollen van de golven?" Jef ademt diep in. "Ik hou van de zee", zegt Jef. "En alles wat erin zit."

"We zijn hier om garnalen te vangen", zegt Oskar. "Niet om te dichtten."

"Wist je dat de garnaal vis van het jaar is?", vraagt Jef. "Garnalos?" Pablo lacht. "Garnalos geen vissos. Pablo is vissos."

"Weet ik, weet ik", zegt Jef. "Maar toch is het zo. De garnaal is vis van het jaar."

"Belachelijk", zegt Oskar. "Volgend jaar dan de potvis als vis van het jaar. En binnen twee jaar de zeehond."

"Of mijn goudvis", lacht Ebbie.

"Gaan we nu eindelijk testen wie de meeste garnalen kan vangen?", vraagt Wendy

"Garnalen of potvissen?", bromt Oskar.

"Ik vang wel een zeehond. Ik heb een leiband mee." Ebbie rolt over de grond van het lachen.

"Ik kan niks met jullie aanvangen", zegt Jef en hij stapt het water in met zijn steeknet.

Een paar tellen later is iedereen aan het garnalen... euh... vissen... euh... aan het vissen op garnalen.

"Ik heb de meeste", zegt Wendy.

"Komaan, ik heb er meer", zegt Ebbie. "Mijn net zit veel voller."

"Haha, ik heb er duizendos", zegt Pablo.

"Duizend? Ik zeker TIENDuizend", zegt Oskar.

"We gaan ze tellen. Ginder zie ik beschutting. Kom", zegt Jef.

"Beschutting? Dat klopt toch niet?", zegt Wendy. "We zijn op het strand."

En toch is het zo. Op het strand staat iets dat op een gebouw lijkt en hoe dichtter ze naderen, hoe groter het wordt. Jef vliegt de lucht in.

"Het is een doolhof, denk ik", roept hij naar beneden.

"Wat doet een doolhof op het strand?", vraagt Wendy.

"Maakt niet uit", zegt Oskar. "We gaan naar binnen, tellen die garnalen en zijn weer weg. Het waait en ik heb koud."

Onze vrienden betreden één voor één het doolhof.

Oskar als laatste, hij bromt meestal als een grizzlybeer, maar eigenlijk is hij een teddybeer.

"Het is hier eng", zegt Wendy. "Er lopen hier zelfs spinnen."

"Volgens mij zitten hier grotere wezens dan spinnen", zegt Ebbie. "Groter en enger."

"W...w...wat is d...dat?" Wendy wijst naar boven.

En wanneer Oskar haar vinger volgt, tiert hij. Boven het doolhof rijst een reusachtige slang de lucht in. Een slang met zuignappen.

"Dat lijkt op een tentakel", zegt Jef.
 "Een tentakel?", vraagt Wendy.
 "Ja", zegt Jef. "Een arm van een octopus. Eén van de acht."
 "Zijn er nog meer van die dingen?", vraagt Ooskaar.
 Waar eerst nog één tentakel door de lucht zweefde, zijn er nu ineens drie, nee, vier. Een paar hartslagen later duikt een hoofd op boven de muur aan hun rechterkant, een hoofd met twee gigantische ogen. Daarna verschijnt ook de bek, een onheilspellende opening.

"Rennen!" Ooskaar gooit zijn garnalen in de lucht en rent weg.
 "Langs hier!", zegt Ebbie. "Dat is de verkeerde kant!"
 Te laat. Ooskaar bengelt in de lucht, spartelend in één van de armen van de octopus. De rest vlucht ook, maar Pablo en Ebbie worden snel gegrepen. Alleen Jef en Wendy blijven uit de grijpgrage armen.

"Laat ze los!", zegt Wendy.
 "Laat ze los of ..."
 De octopus brult zo hevig dat Wendy wegdwarselt.

"Hou op!" Jef fladdert voor het gezicht van het monster. Opnieuw brult de octopus, maar Jef wijkt niet.
 "Laat ze vrij!"

"Pijn." Het doet zo'n pijn!
 De octopus blijft schreeuwen.
 "Wat?", vraagt Wendy. "Wat doet pijn?"

Het monster wijst naar zijn mond. **"Hier."**

Wendy zweeft dichterbij. "Ik zie het al. Zijn bek hangt vol plastic."

"Ja, mond. Pijn. Plastic."

"Als ik het eruit haal, laat je dan mijn vrienden los?", vraagt Wendy.

De octopus knikt, maar zwaait daardoor ook met zijn tentakels waardoor Ebbie, Ooskaar en Pablo misselijk worden.

Gelukkig slaagt Wendy er samen Jef in om het plastic uit de bek te verwijderen. Veel plastic: netten, flessen en plastic zakken. De octopus

houdt woord, want hij laat zijn drie prooien los. In ruil krijgt hij zelfs de garnalen.

Een buit die hij in één hap naar binnen speelt, want een groot monster heeft grote honger. Wie heeft nu de meeste garnalen gevangen?

Pleasant VERHAAL

Indringer

Gele ogen. Gele ogen die hem aankijken. Ebbie trekt het gordijn dicht.

"Er staat iemand in onze tuin."

"Pfff, dat zal wel. Wie wil buiten staan vannacht? Het stormt", zucht Ooskar en hij draait zich om in zijn bed. "Ga slapen. Het is laat."

Ebbie wil niet slapen. Er staat iemand in de tuin, dat heeft hij met zijn eigen ogen gezien. Een windvlaag duwt tegen het raam en doet het houtwerk kraken.

Krrrrr. Krrrrr...

Een akelig geluid, maar niet zo akelig als het monster dat buiten staat. Moet hij eigenlijk bang zijn? Het monster is buiten en hij staat binnen. Bovendien zijn alle ramen en deuren gesloten. Ja, toch? Ebbie kruipt in zijn bed en trekt

het deken zo hoog mogelijk op. Het is stil. Hij hoort alleen het zacht gesnurk van Ooskar. Ebbie doet zijn ogen dicht, niet bang zijn, dat is nergens voor nodig. En dan... schiet hij recht in zijn bed.

"Wat was dat?"

Lawaai. Lawaai in het huis.

"Ooskar", fluistert Ebbie. "Ooskaaaaar?"

Ooskar knort en gromt, maar wordt niet wakker.

Ooskar!

"Hm, huh, wat is er? Laa' me slapen."

Ooskar draait zich om.

"Ik hoor iets", zegt Ebbie. "Iets in het huis. Het komt van beneden."

"Je ziet spoken", moppert Ooskar.

"Nee, ik hoor ze!" Ebbie slaat zijn deken weg en trekt aan dat van Ooskar. "Opstaan. Je moet kijken."

"Ik?", vraagt Ooskar.

"Ja, jij", zegt Ebbie. "Jij hebt scharen in plaats van handen, jij kunt je verdedigen."

"Euh, ik wil me..."

Ebbie duwt Ooskar naar buiten.

"Luister. Daar is het opnieuw", zegt Ebbie.

Nu hoort Ooskar het ook. "Er is iemand in de woonkamer. We moeten de politie bellen."

"Dat duurt veel te lang. Wij gaan naar beneden."

Nu

zegt Ebbie.

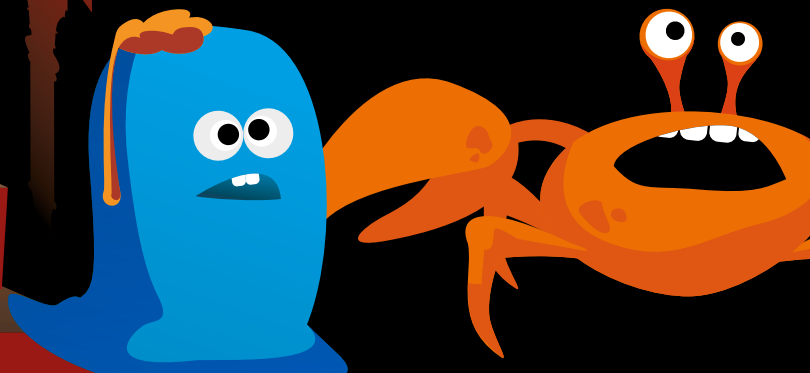
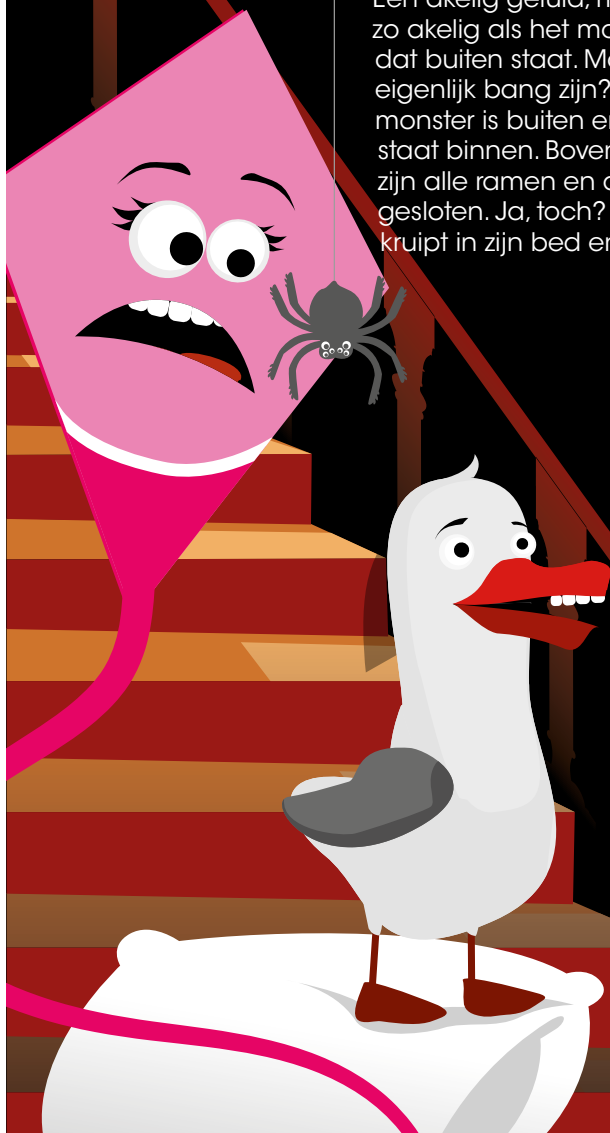
"Wij? Waarom..."

Ebbie duwt Ooskar de trap af. Het is donker, ze zien amper waar ze lopen en bij elke stap die ze zetten, kreunt de trap. "Sssccchhht", sist Ebbie.

"Ik kan er toch niks aan doe..."

Beneden valt iets om. Een stoel? De kamerlamp? Zouden ze kijken? Ooskar bereikt als eerste de deur van de woonkamer.

"Voorzichtig", fluistert Ebbie.

Zachtjes duwt Ooskaar de deur open.

piiiiieeeeep

Het gekreun van de deur klinkt oorverdovend en de twee vrienden verstijven. Ebbie verwacht elk moment een aanval of een mes in zijn rug of nog iets ergers.

"Er is niemand" fluistert Ooskaar.

"Niemand?", vraagt Ebbie

Ze gaan de woonkamer binnen. Vanuit de keuken klinkt een vreemd geluid.

"Het monster is aan het eten", fluistert Ebbie.

"Toch niet mijn pudding?!", zegt Ooskaar.

"Welnee, monsters eten geen pudding. Monsters eten... ons", zegt Ebbie.

Ooskaar gluurt naar binnen.

"Het is Pablo", zegt Ooskaar.

"Eet hij Pablo op?"

Help hem!

roept Ebbie en duwt in Ooskaars rug.

"Nee, dat bedoel ik niet. Het issss Pablo. Hij is in de keuken."

"Samen met het monster?", vraagt Ebbie.

"Neeeee, er is geen monster. Alleen Pablo."

"Wat doet hij daar?", vraagt Ebbie.

"Weet ik veel. Eten?", zegt Ooskaar.

"Midden in de nacht?"

Ebbie en Ooskaar gaan de keuken binnen.

"Ik konnos niet slaapos", zegt Pablo. "Ik maakos

*versiering. Vooros Halloween."

"Je liet me schrikken", zegt Ebbie. "Heb je al een pompoen in de tuin gezet?"

Pablo knikt.

"Dit is toch niet het moment om pompoenen uit te hollen!"

Dwaas!

Ooskaar is kwaad en Wendy en Jef komen op het lawaai af.

"Wat gebeurt er?", vraagt Jef.

"Wat er gebeurt? Wat er gebeurt, is dat Pablo een idioot is. En Ebbie ook", bromt Ooskaar. "En nu ga ik slapen!"

Ooskaar stormt de trap op.

"Ik wil meedoen", zegt Ebbie. "Ik kan toch niet meer slapen."

Ebbie en Pablo hollen samen nog vier pompoenen uit en zetten die in de tuin. Ebbie is niet bang meer.

"Happy Halloween, Pablo", zegt Ebbie.

Pleasant verhaal

Schitterende fiets

"Zo ga je de baan niet op!",
zegt Jef.

"En waarom niet?", vraagt Oskar. Hij
bekijkt zijn fiets van alle kanten. "Er is toch
niks mis mee?"

"Je fietslichten werken niet. Daarom", zegt Jef.

"Ik zie perfect in het donker", zegt Oskar.

"Het is gevaarlijk", zegt Wendy. "De auto's zien je
niet."

"Auto's?! Auto's?!", bromt Oskar. "Die hebben toch zelf
lichten?"

Oskar trapt tegen een steentje en stapt met zijn fiets
terug naar binnen.

Vijf minuten later keert hij terug.

"Ik heb het opgelost."

En inderdaad, de fiets van Oskar blinkt
in zijn vel en hangt vol
kerstlichtjes in alle
kleuren van de
regenboog:

geel, groen, paars en rood. Overal flikkerende lampen.
Aan, uit, aan, uit, aan, uit.

"Een kerstboomfiets", zegt Oskar. "Nu zien zelfs de
vliegtuigen me."

Oskar fietst weg.

"Haha! Gelukt. Mijn fiets is..."

Kraaaaaaasch!

Oskar dendert tegen de grond.

"Onze kerstboom!", krijst Wendy.

Die zit vastgeklemd tussen de voordeur en de
kerstballen rollen in het rond.

"Heb je de lichten uit de kerstboom gebruikt?", vraagt
Wendy.

"Ja", kreunt Oskar.

"En heb je ze eerst allemaal uit de kerstboom
gehaald?", vraagt Jef.

"Nee."

"En heb je er niet aan gedacht dat
de lichten nog in het stopcontact
zaten?", vraagt Wendy.

Oskar schudt zijn hoofd. Hij staat
recht en raapt zijn fiets van de
grond.

"Ik geef niet op", zegt
hij. "Poging twee."

Verlichting

Pleasant verhaal

Hij klautert over de kerstboom naar binnen. Uit het huis klinkt gekletter, geroep en gevloek. Even later stormt Ooskar terug naar buiten met een doos.

"Nu heb ik het." Ooskar haalt een kandelaar uit en bindt die aan het stuur van zijn fiets.

"Euhm, wat ben je aan het doen?", vraagt Ebbie.

"Kaarsen geven toch licht?", zegt Ooskar.

"Ja, maar ..."

Ooskar steekt de vijf kaarsen aan met een aansteker.

"Tadaa! Mijn fiets is verlicht!"

Hij rijdt weg, maar de kaarsen beginnen onmiddellijk te flakkeren. Na amper een meter gaat de eerste al uit en dan de tweede. Ooskar probeert ze al rijdend terug aan te steken.

Kraaaaaaasch!

"Ai, ai, ai", zegt Pablo.

En inderdaad. Ooskar is tegen de brievenbus gereden en spartelt heftig met zijn poten terwijl zijn fiets op hem ligt.

"Help me dan toch!", roept hij.

Pablo bevrijdt hem van zijn last, maar toch kijkt Ooskar sip. "Mijn kaarsen zijn uit."

"Poging drie?", lacht Ebbie.

"Ik durf niet meer." Ooskar geeft een trap tegen zijn fiets. "En daarbij ik fiets toch niet graag in het donker." Hij sloft naar binnen.

"Denken jullie wat ik denk?", vraagt Jef.

"Jep", zeggen Ebbie, Wendy en Pablo in koor. Ze pakken de fiets van Ooskar en gaan aan het werk.

"Ooskar!", roepen ze.

Geen reactie.

"Ooskaaaaaar!"

Nu steekt Ooskar wel zijn hoofd naar buiten en zijn ogen beginnen onmiddellijk te blinken.

Zijn fiets. Vooraan schijnt een groot licht en achteraan flakkert een tweede lamp. Zijn fiets hangt ook vol reflectoren in alle maten en kleuren.

"Nu ben je tenminste veilig", zegt Wendy.

Ooskar rent naar zijn fiets.

"Haha, ik ben de beste, ik ben de snelste, ik ben Ooskar van Aert!"

Ooskar spurt weg en steekt de straat over. Zonder kijken.

Iiiiiieeeeeeeeee!

Een witte bestelwagen slaagt er nog net in om Ooskar te ontwijken. Met bonzend hart kijkt hij naar de chauffeur die de meest kleurrijke beledigingen uitbraakt.

*****!

(De vloeken zijn te grof om op papier te zetten.)

Jef schudt zijn hoofd. "Een veilige fiets helpt natuurlijk niet als de fietser niet veilig rijdt."

Ooskar fietst verder en houdt zich nu wel aan alle verkeersregels. Best.

Zeg het met schelpen

Het is een prachtige dag. De zon straalt in een staalblauwe hemel, een zuchtje wind streeft het strand en de zee kabbelt heen en weer. Het belooft een rustige...

"Oskar! Wat doe je?! Ben je gek geworden?", vraagt Wendy

"Wat? Ik geef je bloemen water, ze zien er slapjes uit", zegt Oskar.

"Domkop. Die zijn van papier en je maakt ze kapot." Wendy is razend.

"Van papier? Wie koopt er nu papieren bloemen?" Oskar fronst.

"Veel mensen. In ruil voor schelpen", zegt Wendy.

"Schelpen?" Oskar trekt een vies gezicht. "Bah, wie wil er nu schelpen?"

"Mensen die graag mosselen eten", zegt Jef. "Of oesters."

"Bah oesters! Slijm in een schelp is nog erger dan gewoon een schelp. Hier." Oskar geeft Wendy één van haar bloemen terug, maar het valt uit elkaar. "Oeps."

"Daaros. Wat is daddos?" Pablo wijst naar de zee waar meer en meer schuimkoppen opduiken.

"De zee trekt zich terug", zegt Wendy.

"Terugtrekken? Een **TSNUAMI!** Oskar graaft met zijn scharen in het zand.

"Wat doe je?", vraagt Jef.

"Me ingraven", zegt Oskar. "Wat anders?" Aan de horizon verschijnt een muur, een muur van water die dichterbij rolt. Razendsnel.

"We gaan ..."

Nog voor Jef zijn zin afmaakt, worden de plezierige vrienden overspoeld door zeewater. Oskar proest, Wendy schreeuwt, Jef wringt zijn veren uit en Pablo schept water uit zijn blik.

"Waar is Ebbie?", vraagt Wendy. "En mijn bloemen?" Ebbie is nergens te zien. Alsof hij is opgelost in zee samen met de strandbloemen.

"Daar!", zegt Jef.

"Een nieuwe golf?" Oskar duikt in elkaar.

"Nee, het is Ebbie. Hij zwemt naar ons toe", zegt Jef. Het water trekt zich terug en waar de zee wijkt, verschijnen schelpen in de plaats. Duizenden en duizenden. In alle vormen en groottes.

"Wow, zoveel", zegt Ebbie. "Misschien heeft de zee betaald voor je papieren bloemen?"

"Ha-ha, grappig hoor", zegt Wendy.

"Het is een plaag", zegt Ooskaar. "Heel het strand ligt vol met die dingen." Hij raapt één van de schelpen op, gooit die in zee en wil een volgende pakken.

Auw! Die bijt! Ooskaar danst rond met een schelp aan zijn poot. Hoe hard hij ook schudt, de schelp laat niet los. "Help mij. Help mij dan toch."

Ebbie en Jef sleuren de schelp van hem af.

Domme rotschelp vloekt Ooskaar.

"Howdy." De schelp is niet onder de indruk.

"Dat is een Amerikaanse zwaardschede", zegt Jef.

"Dat is right - juist", zegt de schelp. "Mijn naam is Jim en ik ben op vakantie."

"Mooie toerist ben jij", bromt Ooskaar. "Je hebt me gebeten. Keer maar terug naar Amerika en neem je vrienden mee."

"Die schelpen? Dat zijn mijn vrienden niet. Ze zijn boring - saai, ze zeggen geen woord."

"Niet moeilijk", fluistert Ebbie. "Dat zijn dode schelpen."

"Daar, dat zijn mijn friends - vrienden."

Een heleboel zwaardschedes steken hun kop boven water. Ze komen aan land terwijl ze door elkaar praten. "Nice." "Terrific." "Great." En hoe meer ze pratten, hoe meer hun schelpen open en dicht klappen.

"Oei, oei", zegt Wendy. "Ze gaan ons aanvallen."

Wendy stuift weg. Ooskaar steekt zijn kop in het zand en Ebbie duikt in het water.

"No, no. Niet aanvallen. We zijn op vakantie", zegt Jim.

"Waar zijn we?", vraagt Jim.

"In Koksijde", zegt Jef.

"Kok-zijde?", vraagt Jim.

"Uhuh." Jef knikt.

"We houden niet van kokkels. Die zijn gemeen", zegt Jim.

"Hier zijn geen kokkels", zegt Jef.

"Mooi. Waar kunnen we iets eten?", vraagt Jim.

"Iets eten? Met zoveel?"

"Yes. We houden van algen."

"Algos? Ik weetos. Kom." Pablo neemt Jim mee naar één van de golfbrekers en de langwerpige schelpen storten zich in het water.

Pablo en Jef glippen stilletjes weg, want die zwaardschedes zien er toch gevaarlijk uit. En Ooskaar? Die zit nog altijd met zijn kop in het zand. "Ik haat schelpen. En papieren bloemen ook."

Colofon

- ✓ **Verantwoordelijke uitgever:**
college van burgemeester en schepenen
- ✓ **Coördinatie en eindredactie:**
dienst Communicatie, Onthaal en Protocol
- ✓ **Hoofdredactie:**
Thierry Boonefaes en Isabelle Deshayes
- ✓ **Auteurs plezante verhalen:**
Thierry Boonefaes
- ✓ **Foto's:**
©Sofhie Legein en Dirk Van Hove – gemeente Koksijde
- ✓ **Ontwerp plezante figuren:**
Yassine Elbouazzaoui
- ✓ **Ontwerp plezante verhalen:**
Comsa! en drukkerij Pattyn
- ✓ **Opmaak en druk:**
drukkerij Pattyn

Het verhalenboek van Plezand is een uitgave van gemeente Koksijde naar een idee van de dienst Communicatie, Onthaal en Protocol

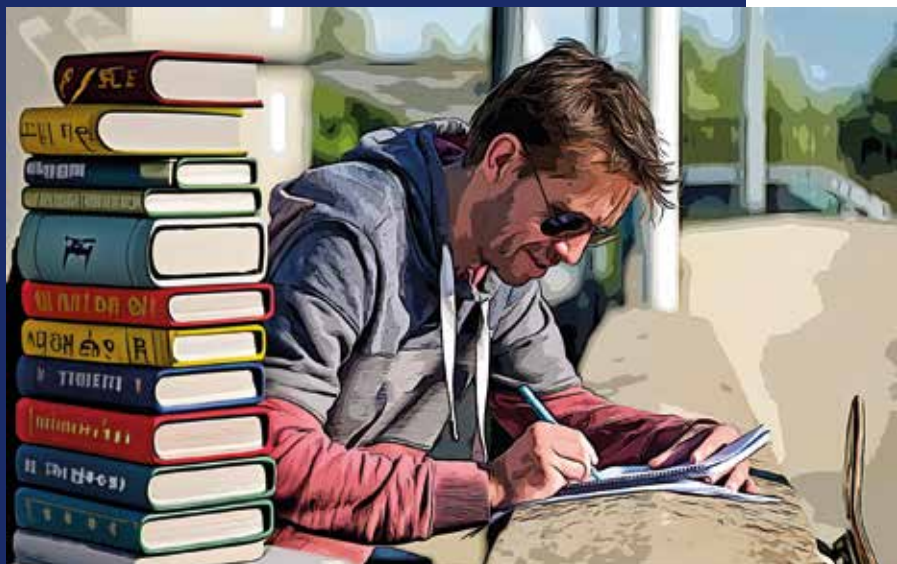

Ken jij de creatieve auteur van al die Plezante verhalen?

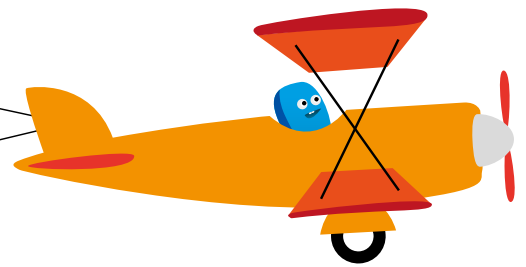
We stellen hem graag voor aan de hand van zijn eigen plezante zee-figuurtje. Thierry, de zeester! De zeester is met zijn vijf armen een uniek diertje uit onze zee.

Thierry is net als een zeester: veelzijdig, kleurrijk en een beetje mysterieus. Veelzijdig, omdat hij niet alleen de Plezante verhalen neerpent, maar ook veel artikels schrijft voor het Koksijds infomagazine Tijden. Hij maakt kleurrijke avonturen met onze plezante vriendjes en haalt veel inspiratie uit onze mooie gemeente. Net als zeesteren zijn Thierry's verhalen een beetje mysterieus en zorgen ze voor verwondering.

Onze plezante auteur heeft een zee aan creativiteit voor nog meer Plezante verhalen. En net daarom verdient hij zeker een mooi plekje in deze feestelijk editie!

Lees ze allemaal!

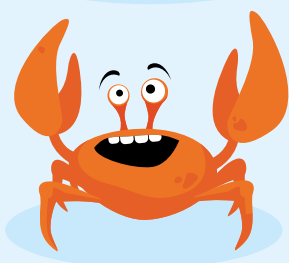

Titel van het verhaal	pagina		
Hoe Ebbie een held werd	6	Op dieet	52
Pablo de kano	7	Indringers in het zwembad	54
Verdwaald in Barcelona	8	Betrapt	56
Winterpret?	10	Een donkere kerst	58
Lentekriebels	12	De bende van de meeuw	60
Pikant, zonnebrand of gewoon nat	14	Receptie in brokken	62
Plezante paddenstoelen	16	Levendige skeletten	64
Grote lentekuis	18	Het ijs breekt	66
Plezand in de wind	20	Olalala Chocola	68
Bij de politie	22	Storm op zee	70
Schrik in de sneeuw	24	Oskaar Cyclo	72
Ebbie, de superfan	26	Terug in de tijd	74
Waar zijn die paaseieren?	28	Gebroken paashaas	76
Een sportieve vakantie	30	Tomaat plastic	78
In het bos, daar staat een...	32	Wie is Ekkie?	80
Kalkoen met kerst?	34	Waar is de dief?	82
Word wakker!	36	Vally de potvis	84
Worst à la Pablo	38	Spoken in huis	86
Oskaar ontvoerd	40	Kerstmannos in pannos	88
Wie wint? Jef of Oskaar?	42	Is Oskaar vis van het jaar?	90
Gekke familie op bezoek	44	Indringer	92
Misverstand op het strand	46	Schitterende fietsverlichting	94
Schaatsplezier	48	Zeg het met schelpen	96
Discoschaatsen	50		

Lees je graag de verhalen van Ebbie, Wendy, Oskaar, Jef en Pablo?
Je vindt ze ook terug in de Koksijdse kinderkrant PleZand!

Vier **15** jaar avonturen met de helden van **Plezand**

Al 15 jaar verovert het tijdschrift PleZand jullie harten met spannende verhalen van Ebbie, Ooskaar, Jef, Wendy, en Pablo. Nu is het tijd om dat te vieren met een verhalenbundel die bol staat van hun avonturen.

100 pagina's leesplezier

- ✓ Beleef hoe **Ebbie** Pablo redt.
- ✓ Zie hoe **Ooskaar** zijn eerste skatetricks probeert.
- ✓ Volg **Pablo's** adembenemende stunts.
- ✓ Ga met **Jef** op een spannende vlucht.
- ✓ En zweef met **Wendy** hoog boven de wolken.

Elke pagina brengt je dichterbij de magie van Koksijde met verhalen geweven rond de Duinenabdij, potvis Valentijn en de griezelige nachten van Halloween.

Heb je zelf een idee dat schreeuwt om te worden verteld? Stuur het naar plezand@koksijde.be en misschien wordt jouw voorstel het volgende hoofdstuk in de geschiedenis van onze helden.

